ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-10-Ledova_spolecnost-Plachetnice_na_ledovci.pdb

**PDB Name:** Arnaud_G_J-10-Ledova_spolecnost
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 16.8.1973
**Modification Date:** 16.8.1973
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

G.-J.ARNAUD
10. Ledová společnost
Plachetnice na ledovci
SCI-FI ERO

1

Řekli jim, že Jdrui ztratil ruku, když pracoval na kopuli jednoho města Lidí z Tepla. Pod vahou jeho těla povolila skleněná tabule a Jdrui se instinktivně, aby nespadl z výšky padesáti metrů, zachytil rukama za hranu skla, která se mu zařízla hluboko do masa. Rána byla velmi ošklivá a ruka se už nedala zachránit, a tak nezbývalo nic jiného, než aby mu jeden z jeho druhů odsekl pahýl škrabkou na led.

Krátce nato Jdrui spolu s několika dalšími členy kmene utekl z kopule. Od té doby se potulovali podél železnice, kde se živili odpadky a zbytky z vlaků nebo lovili do pastí havrany, myši a vlky, všechna ta zvířata, která se rovněž přizpůsobovala na odpadu z vlaků.

Kmen, který hledal Jdruie, patřil také k Solnému etniku, ale nikdy se nezdržoval v blízkosti Lidí z Tepla, dokonce pohrdal těmito žebráky, kteří žili podél tratí a natahovali ruce při průjezdu vlaků v naději, že se nad nimi někdo slituje a hodí jim něco k snědku.

Přicházeli z velké dálky, snad z druhého konce světa. Byli na cestě už několik měsíců, snad čtyři nebo pět, protože jedna z žen, která byla na počátku těhotná, nedávno porodila a teď nesla dítě v náručí.

Skupina dorazila k Jdruiovi právě ve chvíli, kdy stahoval kůži ze starého vyzáblého nemocného vlka, kterého zabil ledovou koulí. Pomáhal si přitom střepem ze skleněné lahve, který našel někde na hromadě odpadků a od té doby ho choval jako nejdražší poklad.

Všech pět Jdruiových druhů sledovalo příchod neznámých chlupatých obrů se zvědavostí, ale beze strachu, všichni příchozí totiž měli kolem krku kuličku kamenné soli, znak příslušnosti k Solnému etniku. Jeden z nich se zvuky a gesty zeptal na Jdruie a sám se představil:

„Jsem Ramu, syn Rama. Můj otec žije několik měsíců cesty odtud na velké skládce velrybích kostí, zpracovává odpad z velryb, a tak nikdy netrpíme hlady. Až najdeme to, co hledáme, vrátíme se zpět na Velký Ledovec a vy můžete jít s námi, jestli chcete."

„Co hledáte? Sůl?" zeptal se Jdrui.

Sůl byla nejčastějším cílem kočovných kmenů, které kolem nich procházely. Jdrui jim obvykle nemohl dát jinou odpověď, než je odkázat na sever, k městu Lidí z Tepla, které se nazývalo Salt Station.

„Soli máme dostatek," řekl Ramu. „Máme sůl z ledu i mořskou. Ženy ji nesou v pytlích na zádech. Můžeme vám dokonce nějakou dát. Hledáme něco jiného. Ty jsi Jdrui a žil jsi před časem u jednoho většího kmene, že?"

Jdrui jim vyprávěl, co všechno prožili, jak jim Lidé z Tepla přinesli spoustu neštěstí, lovili je jako vlky a nutili je škrábat led z průhledných střech jejich měst.

„Dávali nám stále míň jídla, a tak jsme jim několikrát utekli. Vždycky nás ale chytili a pokaždé to někdo zaplatil životem."

„Já vím," řekl Ramu... „Zrovna takhle zemřela i jedna žena, jmenovala se Jdrou... je to už dlouho, možná tak před dobou tří slehnutí, je to tak?"

„Ano, možná i déle," odpověděl Jdrui. „Zastřelil ji Lovec z Tepla puškou... Zrovna když se nás chystali znovu pochytat. Ale my jsme se tenkrát rozhodli, že se nedáme."

„Kde to bylo?"

„Poblíž Půlnoční Země. Odtud je to mnoho dní cesty, možná tolik, kolik máš prstů na ruce."

„Mohl bys nás tam zavést?" otázal se Ramu a pokračoval... „Co jste udělali s mrtvolou té ženy?"

„Stalo se to na kolejích...," vzpomínal Jdrui. „Zůstalo jich tam tenkrát víc, ale dovolili nám je pohřbít podle našeho Zákona. Solí jsme rozpustili led a uložili ji do jámy, kterou jsem zakryli ledem."

„Našel bys to místo?"

„Myslím, že ano. Byla tam nejdřív zatáčka a pak o kus dál se rozdvojovaly koleje. Ale k čemu potřebujete její mrtvolu?"

„Přišli jsme pro ni, abychom ji dopravili k nám na jih, na Ledovec, kde žije její syn Jdrien, náš živoucí bůh."

Jdrui pracně lovil vzpomínky uložené v hloubi paměti. Ano, pamatoval si na dítě, které se narodilo Jdrou a Muži z Tepla, tomu zvláštnímu člověku, který nebyl zlý jako ostatní, dokonce žil na střeše nad městem společně s ostatními Zrzavými, aby mohl být nablízku svému synovi. Usmál se a vysvětlil Ramuovi proč. „Staral se o dítě jako žena, myl ho, krmil ho...“ „Krmil ho?!“ vzkřikl Ramu. „Copak měl prsa?“ „Ne, krmil ho potravou Lidí z Tepla a dítě prospívalo. Pomaleji než naše děti, ale bez otce by zemřelo. Jdrou to nechápala, dokonce se za dítě i za svého druha styděla, a nakonec od nich utekla a přidala se k nám. když jsme se rozhodli utéct. Tehdy také přišla o život.“ „Máme dost jídla i soli, pojď s námi. Půjdeme ve dne i v noci.“

„To už bych asi nedokázal,“ odvětil Jdrui. „Říkáte, že Jdrien je váš bůh?“

„Tam u nás, na Velkém Ledovci, je mnoho těch, kteří žijí kolem něho. I když je zavřený s Lidmi z Tepla a jeho adoptivní otec ho hlídá, přesto k nám dokáže promlouvat v našich hlavách a v našich srdcích. A to je přece zázrak, nemyslíš?“

„Ano. Slyšel jsem už něco o jeho schopnostech, když byl ještě v Půlnoční Zemi se svým vlastním otcem. Ale netušil jsem. že je to bůh.“

„Přineseme mrtvé tělo jeho Zrzavé matky a vystavíme je v Kaempolisu. Všichni se musí dovědět, kdo je Jdrien a on sám, až pozná, že jeho matka je blízko něho, opustí Lidi z Tepla a přidá se k nám.“

Jdrui se zamyslel, s lítostí se podíval na staženou kůži starého vyzáblého vlka. Mohl by z něho žít celý týden. Ramu pokynul jedné ženě, aby jim přinesla kus zmrzlého masa.

„Je to velrybí maso. Máme celé hory velryb. Mohli bychom uživit všechny Solné kmeny, kdyby za námi přišly. Už teď je nás hodně. Tolik, že kdybychom se postavili za sebe, vytvořili bychom řadu, na jejíž konec bys nedohlédl.“

„Opravdu?“ Ta představa na Jdruie zapůsobila. „A říkáš... celé hory velryb?“

Podíval se na své ubohé druhy a spatřil v jejich očích záblesk naděje.

„Dobrá,“ rozhodl, „půjdeme s vámi. Najdeme Jdrouinu mrtvolu pod ledem. Myslím, že vlci se k ní nedostali, ale jsou tam krysy a ty se dokážou ledem prokousat k čemukoliv.“

„Najdeme ji neporušenou, uvidíš,“ prohlásil Ramu důrazně.

Jdruie překvapila jistota, s jakou to vyslovil. Ramu za tu chvíli hovořil o tolika podivných věcech, z nichž hora velryb nebyla zdaleka největší zázrak. Pochopil, že v jeho životě právě nastal zásadní obrat, ale nepodivoval se nad tím, protože patřil do světa tajemných sil. kde je možné všechno.

„Vyrazíme až v noci,“ rozhodl Ramu. „Ušli jsme pořádný kus cesty, než jsme sem dorazili. Hledali jsme té všude, dostali jsme se i do míst, která pro nás byla nebezpečná. Lidé z Tepla se nás snažili polapit a poslat na střechu jejich města, ale podařilo se nám uniknout.“

Ramu se posadil proti Jdruiovi, podal mu kus velrybího masa a vybídl ho, aby jedl. Mrzák se zakousl do zmrzlého bloku a brzy pocítil v ústech mastnou chuť dobrého jídla. Slastně přivřel oči, ostatní ho pobaveně i s očekáváním sledovali. Po prvním soustu naznačil, aby dali šťavnaté maso i jeho přátelům. Ženy ho uposlechly. Nesly maso na zádech ve velkých pytlích, s výjimkou té. které se cestou narodilo dítě.

Nečekaně kolem nich projel vlak, překvapil je silným proudem mrazivého vzduchu, který za sebou vyvolal. Pak na chvíli zavládlo teplo, které bylo nově příchozím nepříjemné. Poodešli od náspu, vyhrabali si v ledu jamky a uložili se ke spánku.

Jdrui nacpaný masem nemohl usnout. Všechny ty nadpřirozené a zázračné jevy na něho silně zapůsobily. Vždyť se zrovna dověděl, že se narodil nový bůh a jako místo narození si vybral právě jeho kmen. Neobyčejně mu to lichotilo a ani chvíli nepochyboval o božské přirozenosti malého Jdriena.

## 2

Profesor Buliev ze Svobodné univerzity v Kaempolisu pověsil na zeď proti Kidovu psacímu stolu velkou mapu. Zobrazovala Pacifický oceán před třemi sty lety, v době, kdy Země ještě nebyla pokryta ledem a největší oceán nehalil ledový příkrov.

„Naše město se nachází v této oblasti mezi ostrovy Fidži a Novým Zélandem,“ vysvětloval profesor a ukazoval na mapě. „To je výsledek prvních průzkumů, do nichž se pustila naše katedra geografie. A na základě tohoto poznatku jsme pak získali téměř stoprocentní jistotu, že někde v těchto místech musí být stará železniční síť, pocházející z doby tak před dvěma sty lety, směřující k severovýchodu, to znamená k bývalé Aljašce. Podle našich výzkumů to musí být železnice o několika tratích, nejvýš však tříkolejná. Několik desítek let se již nepoužívá z důvodů, které neznáme. Doufáme však, že se nám co nejdříve podaří zjistit něco bližšího. Poslal jsem svého spolupracovníka do Australasijské, aby tam v archívech našel příručky Železničních instrukcí z té doby a pořídil fotodokumentaci.“

„Železnice vybudovaná na mořském ledovci stejně jako síť, která se stala páteří naší nové Společnosti,“ dodal Kid.

Buliev Kida nenápadně pozoroval. Když seděl za pracovním stolem, nikdo nepoznal, že je malý, že má zakrslé nohy. Pouze jeho obličej prozrazoval trpasličí vzrůst. Jeho předčasně zestárlá tvář vypadala ztrhané.

„To je dobrá zpráva,“ ocenil Kid výsledky profesorových výzkumů. „Ale co z té trati zůstalo po tolika letech? Kde se na ni můžeme napojit?“

„To se brzy dovíme.“

„Můžete mi tu mapu nechat?“ otázal se Kid.

„Nechal jsem udělat několik kopií. Je velmi vzácná a má nevyčíslitelnou hodnotu.“

Když zůstal Kid sám, seskočil z křesla se zvýšeným sedadlem, z něhož mu nohy visely třicet centimetrů nad zem, a postavil se před mapu.

„Moje království,“ mumlal si pro sebe. „Společnost Mořského ledovce. Skoro celý Pacifický Ledovec. Skoro sto

milionů kilometrů čtverečních, jen něco málo patří ostatním Společnostem. Ale i tak je to fantastické, když si člověk pomyslí, že ta mocná Sibiřská, tak rozlehlá, představuje jen patnáct milionů čtverečních kilometrů. A tady vybudují novou civilizaci, novou liberálnější a vyspělejší společnost."

Vrátil se ke svému pracovnímu stolu a nechal si předložit poslední kurzovní lístek. Kalorie, nová měna Společnosti Mořského Ledovce, si pomalu získávala důvěru. Kid stanovil počáteční kurz pět set kalorií za panamerický dolar, ale po uvedení do oběhu klesla hodnota na osm set. Od té doby však opět poněkud stoupla a teď se držela na šesti stech. Určitě to příznivě ovlivnil vývoz lávy, síry, oleje a velrybího masa. Byl přesvědčen, že do dvou měsíců dosáhnou předpokládaného kurzu.

„Chce s vámi mluvit ředitel Gola."

Gola byl šéfem policejní jednotky pověřené dohledem nad Zrzavými. Vytáhl z aktovky poznámkový blok.

„Populace Zrzavých se rozrůstá, jen za včerejší den přibylo padesát tři osob. Jejich počet se blíží k deseti tisícům, a to už je příliš. Ramův kmen přestal prodávat odpadový olej a přebytky masa, stačí to všechno sami spotřebovat. Obyvatelé města jsou tím živelným nárůstem znepokojeni a slyšel jsem už nejrůznější zvěsti... V lokálech a obchodech se šuška všechno možné, lidé se začínají bouřit."

„Jaké zvěsti?" vyštěkl Kid.

Gola si povzdychl, kousnul se do rtu a zadíval se s obavami na šéfa.

„Lidé si myslí, že Zrzavci se shromažďují na Skládce z určitého konkrétního důvodu... že jich bude stále přibývat a že by se s tím mělo něco udělat." „Co tím myslí?"

„Zrzavci prohlašují, že se jim před třemi lety narodil nějaký prorok, bůh, nebo mesiáš... co já vím. A že to božské dítě není nikdo jiný než... než váš syn Jdrien. Teď se už o tom mluví veřejně, v zaplivaných lokálech i v nejluxusnějších barech ve městě, nikdo se tím už netají. Říká se, že když chlapce odstraníte, Zrzavci odejdou. Nahánějí lidem strach svým množstvím."

„Nejsou přece nebezpeční. Nikdo se z jejich strany nemusí bát žádných násilností."

„To ne, ale lidi je nemají rádi. Nikdy je neměli rádi. Je to utopie, o co se snažíte, když si myslíte, že by se Zrzavci mohli asimilovat v nové Společnosti. Je mi líto, že vám to musím říct."

Kid se díval oknem ven. Z vyvýšeného viaduktu, na němž stál jeho vlak-kancelář, měl dokonalý přehled téměř po celém městě. Dole pod ním se rozkládala obchodní čtvrť a vlastní nádraží.

„Co se ještě říká?"

„Že se vám nikdy nepodaří vybudovat Titanopolis tam u té sopky a že vám Panameričané odmítají prodat velkokapacitní elektrárnu."

Gola se na chvíli odmlčel. Byl to přímý, čestný muž, jeho upřímnost často dokázala zasáhnout na citlivém místě. Kid ho občas žádal, aby mu řekl všechno, co si myslí a nic mu neskrýval.

„Lidé se bojí ledovce, bojí se Zrzavců. Chtějí tu žít bez těch primitivů. To je asi tak všechno, co vím," dodal policajt.

„Vy mi tedy radíte, abych odvedl syna, aby Zrzaví odešli pryč. A jaké doporučení pro mě máte k výstavbě Titanopolisu?"

„Energii zadarmo, pohodlné obytné vozy, aby každý našel svou příležitost snadno si vydělat na živobytí."

„Máte to pěkně naplánované," ušklíbl se Kid. „Je to přesně totéž, o co se snažím já."

O několik dní později šel navštívit profesora Ikara, který se na univerzitě zabýval výzkumem Zrzavých Lidí, studoval jejich původ, dějiny, i každodenní život a zvyky.

„Jsem velmi překvapen jejich hromadným příchodem," začal Kid, „nedovedu si to vysvětlit. Jsem přesvědčen, že tu historku s jejich mesiášem jim vnuknul někdo, kdo je vůči nám nepřátelsky zaujatý. Co si o tom myslíte vy, profesore?"

„Náboženská víra u nich hraje důležitou roli, zaujímá v jejich životě významné místo," vysvětloval mladý profesor. „Zabývám se tím novým jevem velmi podrobně. Dokonce jsem poslal několik studentů, aby provedli výzkum přímo na místě."

„Na Skládce?"

„Ano, ale i mezi ostatními kmeny. Nenašli jsme žádný důkaz o tom, že by věštba existovala již dříve, ale na druhé straně ani důkaz pro vaši domněnku, že by byla záměrně vyvolána zlými úmysly. Je to legenda, která se musela někde zrodit, zatím nevíme kde, a rozšířila se s postupem kočovných kmenů. A bude se určitě šířit i dál."

„Považujete to za nezvratné?"

„Obávám se, že ano," dodal profesor Ikar.

Odpoledne se Kid vydal na tajnou obhlídku Skládky se šéfem policie Golou. Na Skládku se svážel odpad z tavírny oleje, obrovské velrybí kosti, na nichž ještě zůstávaly kusy masa a tuku. Ramův kmen z nich získával další olej a maso, kosti pak mlel na kostní moučku. Co nespotřebovali sami, prodávali dál drobným překupníkům. Ale teď, když tu bylo Zrzavých tolik, snad deset tisíc, neprodali už nic. Přístup ke Skládce obstarávalo několik tratí vedoucích po spirálovité rampě, po viaduktech v různé výšce. Obrovských koster kytovců Zrzaví využívali i k bydlení. Neuchylovali se sem před mrazem, spíš se jim líbilo bydlet pod mohutnými kostrami. Celá skládka působila dojmem rozbořených katedrál, z nichž zůstaly jen opěrné pilíře, oblouky a arkády. Zrzaví se však ve svém bizarním městečku cítili velmi příjemně.

„Deset tisíc," zamumlal Kid s hrůzou.

„A zítra k nim přibudou další. Máme hlášení, že podél železnice postupují další kmeny. Také z Titanopolisu přichází jeden kmen."

„Mluvil jste s Ramem?"

„Odmítá jakýkoliv kontakt. Chce mluvit jen s vámi."

Kid si již dříve kladl otázku, jestli dělá dobře, když si u sebe nechává chlapce. Nemá na to přece právo, není jeho otcem. Ale jeho skutečný otec Lien Rag nedávno zmizel někde v Patagonii pod ledovou lavinou.

Nové pochybnosti o své roli v záležitosti zpronevěřeného dítěte ho ani nepřekvapily. Dlouho si nedovedl představit, že by se mohl od Jdriena odloučit, ale od určité doby se jeho jediným zájmem a jedinou láskou stala Společnost Mořského Ledovce. Stala se cílem, kterému nedokázal odolat. 1 když věděl, že buduje říši, která by mohla být i jeho hrobem. Byl jí ochoten obětovat i to nejdražší, co měl. Ale nikdy ho nenapadlo, že by to mohl být Jdrien.

„Vracíme se do Titanopolisu," oznámil večer při jídle své manželce Miele.

Mladá žena se na něho podívala znechuceně, jako by vyslovil kdovíjakou oplzlost. Pak se zadívala na Jdriena sedícího mezi nimi.

„Teď se mi nechce odjet. V Kaempolisu právě začíná nová společenská sezóna. Chystá se spousta báječných koncertů, divadel a výstav," protestovala Miele. „Žádný Titanopolis neexistuje, nikdy nebude existovat a ty to dobře víš."

„Odjíždím zítra ráno v osm hodin," pronesl Kid s naprostým klidem.

„Ale já s tebou nepojedu... Do toho pekla mě nedostaneš. Mořský ledovec se tam projevuje v plné hrůze. Ostatně už několik století se tam nikdo neodvážil vstoupit. Nechci se nechat pohřbít zaživa u tý tvý pitomý sopky. Nikdy."

Kid vstal od stolu a odebral se do kanceláře ve svém osobním vlaku. Tady si každý večer maloval budoucnost nové Společnosti. Vymýšlel správní systém, sestavoval zákony, psal vědcům, inženýrům, umělcům, aby je přesvědčil, že Titanopolis bude nejbáječnější město na této ledové planetě.

Kolem půlnoci za ním přišla Miele, měla na sobě večerní šaty.

„Vrátila jsem se z divadla... Škoda, že tebe to nezajímá. Stále trváš na tom, že zítra odjedeš?"

„Nemám ve zvyku brát své slovo zpět."

„Kdy se vrátíš?"

„To nevím. Jdrien pojede se mnou."

Miele se na něho překvapeně podívala a pak potřásla hlavou.

„Opravdu nic lepšího sis nemohl vymyslet. Chceš mě vydírat? Chceš mě tím přinutit, abych jela s tebou do toho prokletýho místa? Víš. co se tady říká? Že jen ďábel by se dokázal usadit v tom sírovém smradu a mezi těmi pekelnými plameny."

Už delší dobu měla podivné narážky a Kid se ptal, jestli se náhodou nestýká s Neokatolíky. Měli tu několik misionářů a kněží. Ti vypočítaví a vychytralí lidé si ji určitě vybrali záměrně, manželka prezidenta Společnosti pro ně musela být skutečně zajímavé sousto.

„Nenutím tě, abys jela se mnou. Naopak budu radši, když zůstaneš tady. Dokonce na tebe spoléhám, že mě budeš informovat o tom, co se tady ve městě povídá, budeš sledovat všechny klepy a komploty."

„Ale beze mě přece Jdrien nemůže..."

„Myslím, že se se mnou nebude nudit. Stačí, když se ho zeptám zítra ráno, jestli chce jet se mnou."

„Ten nechce nic jiného než jet na Skládku za svými bratry, to je jeho největší přání."

„Polovičními bratry," opáčil Kid podrážděně. „To nepřipadá v úvahu. Pojede se mnou. Tam přijde na jiné myšlenky."

„Nepustím ho. Na ledovci je to moc nebezpečné."

„A tady to snad není nebezpečné? Všechen ten bordel, šmelina, zloději, příživníci, rádoby intelektuálové, snobové a Neokatolíci, tady nejste na křehké kře? Tohle město se může jednoho dne během několika hodin zničeho nic celé utopit v moři, zatímco v Titanopolisu budujeme pevné základy pro budoucí město. Mrazíme mořskou vodu pod ledovým příkrovem do velké hloubky, abychom měli větší jistotu. Tam postupujeme správně..."

„Chceš snad říct, že neděláš nic pro zpevnění ledovce, na kterém stojí tohle město?" vyhrkla Miele s hrůzou.

„Nemám energii na rozdávání," odsekl jí Kid.

„Ale vždyť tady v Keampolisu žijí statisíce lidí!"

„Já je sem nezval. Mým cílem je Titanopolis a ne tohle prohnilé, zpustlé město, které vzniklo samo od sebe. Město, které vyrostlo na násilí, černém obchodě, neřesti a korupci a i nadále si v té špíně libuje."

„Nikdy se ti nepodaří vybudovat Titanopilis, jak si ho představuješ, město jako nejčistší krystal, nic takového neexistuje. Uvědom si, že život je tady, a ne tam uprostřed pustého ledovce."

Vrátil se za stůl a skloněn nad mapou železniční sítě, spojující obě města, přemýšlel o Mieliných slovech. Obával se, že má pravdu, ale přesto se musí pokusit najít řešení. Aby pokořil ledovec, který lidem tolik nahání strach, potřebuje energii, hodně energie, a tu mu může poskytnout jedině vzdálený Titan.

„Keampolis je monstrum," mumlal si pro sebe. „Přál bych si, aby zmizel navždy. Jak jsem jen mohl udělat takovou chybu?"

## 3

Kotel Pacifik Compoundu jim vypověděl službu uprostřed atlantického mořského ledovce, když se už kolikátý den a noc marně snažili dostat z té ztracené, opuštěné trati na síť Afrikania. Kotel začal nejprve prosakovat, v topeništi se tvořila pára, která nakonec explodovala. Tlak vytrhl dvířka topeniště a unikající pára opařila Lienu Ragovi nohy. Přesto však ještě několik hodin pokračovali v jízdě, dokud voda z kotle úplně nezaplavila topeniště. Teprve pak se archaická lokomotiva definitivně zastavila uprostřed bílé nehostinné pouště. Zůstali stát na jednoduché dvoukolejné trati, která ani nebyla připojena na elektrický okruh sítě.

Přestože Lien nesmírně trpěl bolestí, podařilo se mu vyprázdnit kotel a znovu pod ním rozdělat oheň, aby si v kabině udrželi alespoň teplotu nutnou k přežití. Teplo potřeboval spíš Lien, Leuan, mladá míšenka Zrzavé Ženy a Muže z Tepla, která ho provázela, snášela bez obtíží teplotu kolem nuly. Ale tady, na ledovém příkrovu jižního Atlantiku, mohla teplota za silného větru klesnout až na minus osmdesát.

Již třetí den bezmocně čekali na nejistou pomoc. Topit si mohli i několik týdnů, zásob měli také dostatek a navíc z okna vlaku zahlédli, že v dáli se pohybuje stádo tuleňů. Nejspíš si v ledu hloubili díru, aby se dostali pod vodu. V těchto místech mohla být hladina moře dobrých třicet metrů pod povrchem ledu.

„Robinsoni na pustém mořském ledovci," poznamenal Lien třetího dne ráno, ale Leuan nechápala, na co naráží.

To ona vykřikla, když se podívala ven a spatřila v dáli obrovského ptáka, který rozpínal svá křídla do výše víc než deset metrů nad ledem. Lien zrovna přikládal do ohně, když uslyšel její výkřik. Okamžitě se vrhl k okénku a s hrůzou spatřil totéž, co Leuan. Nejprve ho napadlo, že je to nějaká ohromná ryba s ploutvemi z jakési bílé hmoty.

„Ne," usoudil nakonec a rozesmál se. „To je přece plachetnice na kolejích. Podívej se dobře."

Stroj jel po kolejích a zároveň využíval síly větru. Celé zařízení tvořil velký nákladní vagon se dvěma stěžni a stopadesátimetrovými plachtami. Posádku tvořili čtyři muži. Plachetnice se řítila po kolejích přímo proti nim.

„Vždyť nás to rozdrtí," vykřikla Leuan.

„Pacifiku se nic nestane, ale oni budou na cimpr campr."

A pak náhle plachty splaskly a oplachtěný vlak zpomalil. Ozvala se silná rána a vrhač harpun upevněný na zádi vystřelil kotvu, lano se okamžitě napjalo, až se plachetnice zastavila necelých dvacet metrů od jejich lokomotivy.

„Ty se tam půjdeš podívat?" zeptala se Leuan.

„Buď klidná," odpověděl Lien, nasadil si kuklu izotermické kombinézy a svou laserovou pistoli si připevnil tak, aby se nedala přehlédnout.

Z plachetnice vystoupili po provazovém žebříku dva muži a blížili se k němu. Byli oblečeni do kožešin z tuleních mláďat a obličej jim kryly ochranné průhledné kukly. Teplota dosahovala šedesáti stupňů pod nulou.

„Stojíte nám v cestě," začal muž vlevo, vysoký černoch. „Máte snad poruchu? To je nepříjemný, vítr nám fouká do zad a my nemůžeme jet proti větru. Musíme pokračovat dopředu. Poslední výhybka je asi kilometr proti směru a tam se nedostaneme."

„Co takhle, že bysme vás trochu postrčili z kolejí?" vyhrožoval druhý muž. „Jinak bysme museli položit výhybkový kříž a to by se nám moc nelíbilo, stálo by nás to nejmíň šest hodin práce."

„Máme prasklý kotel," vysvětloval Lien, „a nemyslím si, že by se vám podařilo sundat Pacifik z kolejí. Jsme tu už tři dny."

„Jezdíme sem každý rok," pokračoval mírněji vysoký černoch. „Lovíme tulení mláďata. Teď je právě jejich doba."

„Odkud jste?"

„Ze Svatý Heleny. Je to asi tisíc kilometrů odtud, s plachtama jsme tam za osm deset dní. Viděli jste někde tuleně?"

„Ano," odpověděl Lien, „tamhle v té průrvě se drží jedno stádo."

„No jasně, vyvrtaj si díru v ledu a pak se o ni starají, aby nezamrzla, jinak by chcípli. Jsou jich tu tisíce. Tady se určitě napakujeme, jestli se nám ovšem podaří dostat z kolejí tu vaši mrchu. Kde jste to proboha vyhrabali? Ta určitě pamatuje ještě předledový časy?"

„Přesně tak. Pochází z jednoho železničního muzea," odvětil Lien. „A Svatá Helena patří komu? K Afrikánii?"

„Kam by měla jinam patřit? Přes nás vede důležitá trať, spojuje obě Společnosti v úrovni patnácté rovnoběžky. Tak se taky jmenuje. Vy jste z Panamerický, že? A váš kamarád?"

„To je moje žena," odvětil Lien Rag a podíval se muži přímo do očí.

„Vaše žena? Vy s sebou taháte manželku do takových míst? Nejspíš jste si vyjeli na výlet s tím starým... jak že se jmenuje...? Pacifik Compoundem?"

„Něco podobnýho," usmál se Lien. „Můžete nás vzít s sebou do Svaté Heleny? Jestli ano, věděl bych, jak se zbavit naší mašiny."

„Máme jen jednu malou kabinku, ale určitě nebude tak komfortní jako ta vaše. Topíme si v kamnech tulením olejem a to víte, smrad... Hlavně když je nafutrujem. Mé jméno je Bilen a tohle je můj společník Verda. Ostatní dva jsou plavčíci. Vy byste opravdu dokázal pohnout s tou kraksnou?"

„Ano. Utěsním provizorně všechny trhliny a roztopím pod kotlem. Myslím, že k příští výhybce by to mohlo vydržet."

„Směrem na sever je to patnáct kilometrů. Zvládnete to?"

„Jestli se mi podaří získat dostatečný tlak, tak těch patnáct kilometrů dojedeme."

Lien musel uhasit oheň, počkat, až topeniště vychladne, dostat se do kotle a ohnivzdorným tmelem, azbestem a železným drátem utěsnit všechny trhliny. Pak naplnil kotel vodou, rozdělal oheň a netrpělivě čekal, až začne tlak stoupat.

„Ty jim důvěřuješ?" zeptala se Leuan a hlavou kývla směrem k lovcům tuleňů.

„Nic jiného mi nezbývá."

„Jsou to darebáci. Všimla jsem si, jak se dívali na tvou laserovou pistoli. Není to moc obvyklá zbraň. Něco takového asi nevidí často."

„Já vím, právě proto si budou dávat pozor."

Byla už skoro noc, když se lokomotiva konečně dala do pohybu. Předtím musel ještě Lien odtrhnout přimrzlá kola od kolejí železným sochorem. Postupovali jen zvolna a trvalo jim skoro hodinu, než se dostali k výhybce. Plachetnici táhli za sebou ve vleku. Později jim Bilen vysvětlil, že mají sice pro všechny případy dieselový motor na tulení olej, ale už dva měsíce nefunguje.

S trochou lítosti opustili starý Pacifik. Kabina na palubě Myrtose - tak se podivné vozidlo jmenovalo - byla skutečně velmi skromná, jen úzká chodbička se dvěma lůžky nad sebou a mrňavými kamínky na tulení olej, která vydávala příšerný zápach. Ostatně celá „loď" páchla tulením olejem.

Plachetnice se tiše nesla po kolejích směrem k tulení díře. Pro Liena a Leuan to byl senzační zážitek. Zapomněli na

zápach i na nevlídné tváře mužů a vystoupili na palubu, aby se zaposlouchali do hukotu větru v plachtoví. Podivná „loď“ se mohla pohybovat v obou směrech. Usnadňovalo to jízdu v případě, že foukal protivítr. Bilen je ujistil, že na ledovci je dostatečně hustá železniční síť, která jim umožňuje zvolit trať podle směru větru.

„Vždycky se dostanete tam, kam potřebujete, ale nesmí vám vadit, že si uděláte několikadenní zajížďku.“

Po ledovci vedlo několik vedlejších tratí, které se již mnoho let nepoužívaly. Bilen je všechny znal. Zdůrazňoval, že je jediný, kdo ví o „tuleních dírách“, jak průrvy v ledu nazýval.

„Jezdíme sem každý rok, naplníme si tu sudy i peněženky. Máme pak na půl roku vystaráno, nemusíme už makat.“

Hned zrána začal masakr tuleních mláďat. Leuan se raději zavřela v kabině, nestála o to nechutné divadlo. Lien zůstal na palubě, odkud sledoval čtveřici mužů při práci. Pomohl jim teprve, když dopravovali ještě teplá těla do podpalubí, které se otvíralo těsně nad úrovní ledu. Sám odtáhl dvě stě třicet osm mláďat a jeho druzi ještě víc.

Ještě tři dny pokračovala krvavá jatka a pak, když nastal příznivý vítr, napjali obrovské plachty a vyrazili na zpáteční cestu. Lien si chtěl vyzkoušet manévrování. Okamžitě se mu zalíbilo a propadl touze po podobné plachetnici na kolejích. Vždyť vítr je všude, po celé ledové planetě není místa, kde by nefoukal vítr. S takovou lodí by se určitě dalo urazit až dvě stě kilometrů za den.

„Některé trojstěžníky udělají i tři sta,“ ujišťoval ho Verda.

„Stejně je to hloupé,“ poznamenala Leuan. „Bez těch omezujících dohod z NY Station by se dalo jet kamkoliv, člověk by nemusel být odkázaný jen na koleje.“

Smlouvy z NY Station to však zakazovaly, jakékoliv porušení tohoto paktu mohlo být trestáno smrtí. Lien si představil velkou plachetnici bez kol, na níž by se mohl vydat, kam by chtěl... Taková myšlenka však byla příliš nebezpečná, než aby si troufl dál ji rozvíjet, a raději ji hned zapudil. Ani Bilen, ani Verda, kteří si určitě nedělali starosti se zákony, by se nikdy nepokusili obejít smlouvy, které udávaly řád životu na ledové planetě.

Tři dny probíhala „plavba“ zcela klidně, až čtvrtý den vítr zesílil a zvedla se bouře. Obrovský nápor větru, který zvedal mohutné kusy ledu a vrhal je proti trupu lodi, je přinutil stáhnout všechny plachty.

V kabině přestala fungovat kamna a Lien s Leuan se snažili zahřát na jednom lůžku. Na druhý den ráno odešel Lien do kuchyňky pro čaj a něco k snědku. Pohled který se mu naskytl z chodbičky mezi kabinami, byl zoufalý. Přední stěžeň byl zlomený a hlavní plachta rozervaná na cáry. V mrňavé kuchyňce se čtveřice mužů utěšovala alkoholem. Přivítali ho s kletbami a mručením.

„Dojdi pro svou ženu,“ vyzval Verda zničehonic Liena, který si připravoval čaj. „Chceme jí něco říct.“

„Jo, to je vono. Chci jí něco říct,“ dodal jeden z námořníků. „Mám takovou věcičku, která umí promluvit s dámou.“

Lien trčel hloupě v koutě u kamen a všichni muži měli v rukou nože, kterými podřezávali tuleně. Jeden z námořníků vstal a prohlásil, že pro ni dojde sám.

„Momentík,“ zastavil ho Lien a vytáhl svou laserovku. Na muže to však nezapůsobilo.

„Je falešná,“ řekl Bilen.

„Je mi líto,“ reagoval Lien a vystřelil nad hlavu muže, který se chystal odejít z místnosti. Rozlehla se rána a v trupu lodi se objevila díra, kterou začal okamžitě dovnitř pronikat vítr. Hvízdání větru poděsilo muže víc než samotný výstřel.

„Bude lepší, když zůstaneme přáteli,“ dodal Lien. „Zachránili jste nám život a my jsme vám za to vděční. A teď se nenechte rušit ve své zábavě.“

Odnesl si čaj, maso a chleba. V duchu doufal, že Leuan by o společnost těch chlápků nestála, možná však na to měla jiný názor.

## 4

Cestou k budoucímu Titanopolisu, při pohledu na baterii potrubí, které přivádělo teplou vodu do Kaempolisu, napadaly Kida podivné myšlenky. Stačila by nepatrná sabotáž a město by zůstalo bez tepla a světla. Teplá voda dopravovaná od sopky Titan vyhřívala město pod kopulemi a vyráběl se z ní elektrický proud. Začal přemýšlet, proč vlastně investoval tolik peněz do tohoto projektu. Vždyť teplovodní rozvod představoval dva tisíce kilometrů trojitého potrubí. Navíc museli použít speciální trubky, které byly ještě dodatečně tepelně izolovány, aby nezpůsobily tání ledu. O bezpečnost se staral nákladný elektronický systém, který při sebemenším úniku vody automaticky zapínal poplašné zařízení. Stálo ho to nepředstavitelné množství peněz, a to všechno kvůli tomu, aby zpříjemnil život lidem ve městě, které začínal nenávidět. Nesnášel to bezstarostné město, kde se každý staral jen o to, jak se nejlépe pobavit. Vydělávaly se tu spousty peněz na čemkoliv, ale základem prosperity zůstával velrybí olej. Za loňský rok se ho vyvezlo milion tun, pro letošek se počítalo dokonce s dvojnásobkem. To znamenalo vyhubit milion kusů za rok jen v této oblasti. Celosvětový počet velryb byl odhadován na sto milionů kusů, ale lovily se téměř všude. Za tři sta let se ta ohromná zvířata, která nikdo nelovil, značně rozmnožila a přizpůsobila novým klimatickým podmínkám. S překvapivou šikovností se velryby dokázaly pohybovat po ledu a překonávat dlouhé vzdálenosti od jedné díry ke druhé. A teď měl být tento živočišný druh kvůli šílenství lidí znovu ohrožen. Přitom oceán pod ledovým příkrovem skrýval nesmírné bohatství. Samotná mořská voda obsahovala kovy a na dně oceánů ležela horninová jádra obsahující železné i neželezné rudy. Nikdo však zatím neznal způsob, jak je ze dna moří těžit, ale nebylo to neproveditelné. Titan byl schopen dodat energie, kolik jen budou potřebovat, prozatím však takové úvahy zůstávaly jen hudbou budoucnosti.

Jdrien zaklepal na dveře a vstoupil. Zdálo se, že odloučením od Miele ani příliš netrpí. Ostatně Kidova manželka, čím dál tím víc zaneprázdněná svými mondénními záležitostmi, ho už nějaký čas zanedbávala.

„Podél trati byli Zrzaví.“

To byla první věc, kterou řekl, a Kida to podráždilo.

„Zrzaví se vždycky zdržují kolem železnice. Orientují se podle kolejí při svých cestách. Také tam nacházejí odpadky,

které se vyhazují z vlaků, a mršiny zvířat, které rozdrtí projíždějící vlaky.“

„Všichni se neživí odpadky,“ protestoval Jdrien.

Svůj názor nevyslovil verbálně, ale přenosem myšlenek, a to s takovou razancí, že Kid na chvíli pocítil nesnesitelnou bolest hlavy, jako kdyby dítě měnilo své myšlenky v ostré údery.

„Chci,“ rozčílil se Kid, „aby ses vyjadřoval nahlas. Musíš se chovat stejně jako všichni ostatní, nejsi přece něco víc jen proto, že máš telepatické schopnosti. Kolikrát jsem ti to už říkal?“

Vzápětí litoval, že se nechal strhnout k výbuchu vzteku. Nechtěl, aby chlapec litoval, že s ním jel k Titanu.

„Promiň,“ řekl Jdrien, „ale můj lid nejsou jen samí žebráci a ubožáci. Jsou mezi nimi lovci a rybáři, kteří nepotřebují Lidi z Tepla, aby se uživili. Naopak, to Lidé z Tepla je uvrhli do otroctví tím, že je nutili k potupné práci za trochu stravy. Nutí je škrábat led z kopulí a skleníků jejich měst a odpadky jim házou jen proto, aby se jich zbavili.“

„Dobrá, máš pravdu,“ řekl Kid. „Ale takhle přece nemluví tříleté dítě. Odkud bereš ty rozumy?“

„Všechny ty myšlenky, které ke.mně přicházejí ve vlnách, zmateně... Nedokážu je všechny rozlišit, ale ty, co unikají Lidem z Tepla v přítomnosti mých bratří, mě drásají a nemůžu na ně zapomenout.“

Kid se snažil předstírat, že se zabývá svými papíry, ale ve skutečnosti se v přítomnosti chlapce cítil nesvůj, i když ho Jdrien nerušil a sledoval z okna ubíhající krajinu. Mimo kolejí a teplovodního potrubí se všude kolem, kam až oko dohlédlo, rozkládala jen ledová pustina, přerušovaná občas stádem tuleňů nebo velryb. Kvůli těm mohutným zvířatům museli udržovat v pravidelných vzdálenostech velké díry v ledu, aby se kytovci dostali pod viadukty nesoucí železnici. Přesto se občas stávalo, že se velryby vyšplhaly na železniční násep, kde způsobily obrovské škody. Měli by vybudovat nějaký ochranný systém, například zeď z ledu nebo zátarasy s obrovskými harpunami zapíchnutými do ledu.

„Za chvíli uvidíme Zrzavé,“ oznámil Jdrien.

Kid si stoupl k Jdrienovi a společné se dívali ven. Po chvíli se Kid usmál:

„Zmýlil ses.“

„Ne, uvidíš. Porcují nějaké velké zvíře, které rozdrtil vlak.“

Po dvou kilometrech je spatřili. Bylo jich asi dvacet a skláněli se nad mořským leopardem, kterého čtvrtili primitivními nástroji. Většinou k tomu používali skleněné střepy, které si našli u trati, nebo kusy železa, které si dokázali s nekonečnou trpělivostí brousit o koleje.

Náhle se Zrzaví všichni naráz vztyčili, jako kdyby na ně někdo zavolal. Chlapec jim musel zřejmě vyslat srdečný pozdrav, neboť sledovali Bílý Vlak se zlatými znaky očima rozzářenýma blahem a Kid měl dokonce dojem, že tři nebo čtyři z nich se hluboce poklonili, ale nebyl si tím jistý.

„Běž si hrát.“

„A můžu se ještě vrátit?“

„Později.“

V Titanopolisu se situace od jeho poslední návštěvy nikterak nezměnila. Jubez, který se zabýval personálními otázkami, a v němž měl Kid plnou důvěru, neskrýval své znepokojení.

„Dokonce i Zrzavci odcházejí do Kaempolisu. Jakoby tam byli přitahováni magnetem a ostatní dělníci nejsou zrovna nadšení, že musí dělat jejich práci.“

„Dostávají třicet tisíc kalorií, a to není zrovna málo.“

„Taky si říkám, co všechno budeme muset udělat, abychom získali lidi. Ještě štěstí, že alespoň vaši inženýři a technici se zajímají o práci, jinak nevím, co bychom dělali.“

Technici a inženýři pocházeli ze Společností, které byly zrovna ve válce, ze Sibiřské a Transevropské. Dali přednost nepohodlí v této nehostinné oblasti na ledovci před nelidskou vojenskou službou. Jejich rodiny, pokud nějaké měli, pobývaly v Kaempolisu a Kid by přivítal, kdyby se přestěhovaly sem, ale doposud tu pro ně nebyly podmínky.

„Budete muset zvednout platy na padesát tisíc kalorií, jinak sem lidi nedostanete.“

„To je sto dolarů,“ povzdechl si Kid, „to momentálně nepřipadá v úvahu.“

„Ale vždyť síra i láva se dobře prodávají. A teď ještě křemík... Měl byste si promluvit s inženýrem Olgarevem. Stejně chtěl s váma mluvit.“

Kid se s ním setkal navečer. Dlouho mu trvalo, než pochopil jeho návrhy, neboť Olgarev mluvil špatně panamericky, jazykem, který se po nástupu Ledové Doby stal téměř univerzálním. Naštěstí Kid pobýval delší dobu v Sibiřské a znal několik slov v jejich jazyce.

Olgarev prohlásil, že sopka produkuje velké množství křemíku, z něhož by se po patřičných úpravách dalo s poměrně malými náklady vyrábět křemičité sklo.

„Je to sklo, které odolává velkým změnám teploty, má izolační vlastnosti a propouští ultrafialové paprsky. Dále můžeme vyrábět křemičité soli, které se dají využít například v petrochemickém průmyslu. A konečně můžeme zpracovávat křemík pro elektronický průmysl. Rád bych postavil továrnu, která by se jako jediná zabývala zpracováním křemíku ze sopečné lávy.“

Kid si prohlédl zprávu, kterou Olgarev sestavil tak, aby byla srozumitelná i neodborníkům.

„Můžete mi udělat předběžnou ekonomickou rozvahu?“

„Dejte mi jeden milion dolarů a továrna na křemík může za šest měsíců spustit provoz a do dvou let jsme schopni splnit jakýkoliv požadavek.“

„A co křemičité sklo?... Bylo by opravdu skvělé, kdybychom dokázali vyrábět sklo, které má izolační vlastnosti. Dalo by se to využít například na kopulích.“

„Na kopule není vhodné. A pak, baktérie schopné utkat průhlednou kopuli v neuvěřitelně krátké době jsou pro skleníky vhodnější... Ale dá se využít při stavbě menších skleníků a jako průmyslové sklo... Ale v tom případě nebude

jeden milion stačit... Musíme počítat nejméně pět milionů dolarů na tavírnu a výrobnu... Továrna by měla mít tu nejmodernější technologii a musela by být energeticky naprosto soběstačná.“

„To znamená?“

„Čtvrtinu veškeré energetické produkce z vulkánu, „

„To je příliš.“

„Bude to hlavní průmyslové odvětví v Titanopolisu. Měli bychom také přestat vyvážet síru. Můžeme postavit celý kombinát na zpracování surovin, které nám dává sopka.“

„Momentálně nemůžeme zastavit vývoz, to nepřipadá v úvahu. Potřebujeme devizy, to znamená dolary.“

„Promrháte tak všechny naše přírodní zdroje, jediné, které nám ledovec poskytuje. A pak vám nezbyde nic jiného než hledat nové zdroje na dně oceánů a na to vám nebude stačit ani miliarda dolarů.“

Kida mrzelo, že lidé si doposud nezvykli počítat v místní měně, v kaloriích. Jak dlouho ještě potrvá, než se dostane do podvědomí lidí?

„Říkáte miliarda dolarů,“ opakoval. „To je pět miliard kalorií, že?“

Olgarev se zatvářil nechápavě, pak si ale vzpomněl o čem je řeč, a přikývl.

„Pro začátek by nám stačil alespoň ten jeden milion na výrobu křemíku. Jakmile bude továrna v provozu devizy se pohrnou. Za dva roky bude amortizována a pak už bude jen vydělávat.“

„Jste si jist, že těžba ze dna moří by stála...?“

„To mě nezajímá,“ odvětil jednoznačně sibiřský inženýr. „Chci vám postavit továrnu na křemík a to je všechno.“

„Takže žádáte milion dolarů a energii zdarma?“ vzpamatoval se Kid ze svých úvah.

„Ano, přesně tak.“

„Takovou částku pochopitelně nemám,“ namítl Kid. „Budeme muset získat akcionáře. Ale nechci, aby se na tom kapitálově podílely cizí Společnosti. Budu o tom přemýšlet.“

„Nezapomeňte, co jsem vám řekl... Měl byste přestat vyvážet síru a lávu...“

„Prozatím máme uzavřené smlouvy. Na síru ještě na rok.“

„Tak zvedněte cenu. Dnes síru jinde neseženete.“

„Rozmyslím si to.“

Ještě týž den se Kid chtěl podívat, jak pokračují práce na stavbě viaduktu směrem na východ. V první fázi neměl být příliš široký, pouze čtyřtrať ový. Výstavba zatím postupovala pomalu, jen kilometr za den, možná i méně. Nejednalo se o viadukt v pravém slova smyslu, ale o rozvod chladicího systému, který měl zpevnit ledový příkrov do hloubky. Na několika místech však museli kvůli velrybám vybudovat skutečný viadukt, aby ponechali kytovcům volný průchod na jejich obvyklé pozemní trase.

„Chybí nám materiál, nemůžeme dodržet harmonogram,“ sdělil mu stavbyvedoucí. „Příští měsíc uděláme jen dvacet kilometrů a to je ještě otázka. A před sebou máme ještě sedm, osm tisíc. Za těchto podmínek se nedá přesně kalkulovat.“

Kidovi se ten muž zdál drzý, ale byl to vynikající odborník na chladicí techniku.

„Čekám dodávku materiálu,“ odpověděl neurčitě.

„Potřebovali bychom také elektrický proud. Výstavba Velké Elektrárny je zastavena? Kdy nám dodáte generátor?“

„Nevím,“ odsekl Kid a nastoupil do své drezíny.

A co když je to všechno jen jeho megalomanský sen? Co když si vzal příliš velké sousto? Musí dobudovat tohle město a přitáhnout sem lidi. Momentálně v nich toto místo vzbuzuje jen pochmurné myšlenky. Postavit výrobní jednotku na zpracování křemíku by bylo možná nejlepší řešení. Továrna bude potřebovat odborníky a zkušené lidi a výstavba by sem mohla přilákat další lidi, obchodníky a řemeslníky.

„Milion dolarů... Říká se, že v Kaempolisu se taková suma otočí za jeden den v místních obchodech, restauracích a barech. Stačilo by, aby si každý koupil jedna akcii v hodnotě deseti dolarů...“

Když se blížil k vlaku, okamžité vytušil, že se přihodilo něco vážného. Všude vládl zmatek. Přistoupil k němu velitel jeho osobního vlaku:

„Váš syn Jdrien před dvěmi hodinami zmizel.“

## 5

Ve Svaté Heleně vládl velký rozruch. Diplomatické vztahy mezi Panamerickou a Afrikanií byly velice pjaté, na obou stranách hranic se přísně kontroloval pasy a několik Panameričanů bylo zadrženo ve zvláštních hotelových vlacích, odkud nesměli volně, vycházet.

Lien Rag a Leuan se o tom dověděli, až když vystoupili po vyčerpávajícím dni z plachetnice na kolejích. Slabý vítr a přetížení lodi jim v závěru cesty dovolovaly postupovat jen velmi pomalu. K dovršení všeho zlého je v železničním přístavu pod usmolenou ochrannou kopulí čekala na peronu afrikánská policie. Svatou Helenu tvořilo několik samostatných městských celků, které byly chráněny každá svým vlastním skleníkem. Pouze hlavní nádraží kryla moderní ochranná kopule.

„Podívej,“ řekla Leuan, když zvedla oči ke skleněné tabuli.

Lien spatřil Zrzavé, kteří odstraňovali led z vnějšího povrchu kopule. Spíš je tam tušil než viděl. Napadlo ho, že kopule by potřebovala vyčistit také zvnitřku od mastných sazí, které ulpívaly na skleněné ploše. V této části města stála desítka malých továren na výrobu tuleního a rybího oleje, které používaly staré zchátralé zařízení. Ve vzduchu poletovaly mastné částečky a policisté neodkládali své kukly, ne kvůli chladu, ale aby si chránili plíce.

Policejní vůz je dovezl na hlavní nádraží, kde byli předáni k výslechu.

„Jsem jediný z patagonské vyšetřovací komise, který vyvázl životem," prohlásil Lien hned na úvod. „Byl jsem svědkem toho, jak ostatní členové komise zahynuli následkem spiknutí, které bylo na nás zosnováno. Váš delegát Kapul unikl spolu s námi, ale pak se ve stanici Magellan přihlásil panamerickým úřadům, protože se domníval, že mu bude zajištěn bezpečný průchod do NY Station. Od té doby zmizel. My jsme uprchlí na palubě staré parní lokomotivy, ale uprostřed ledovce jsme pak měli poruchu. Tam nás objevila tuleňářská loď Myrtos."

Výslech vedl vysoký důstojník za přítomnosti několika mužů v civilu. Prohledali je a Lienovi zabavili laserovou pistoli.

„Chtěl jste se zmocnit plachetnice na kolejích," obvinil ho důstojník. „Prohlašuje to kapitán Bilen."

„To není pravda. Použil jsme proti nim svou laserovou pistoli jen proto, že nás chtěli napadnout. Kdybych měl něco podobného v úmyslu, mohl jsem to provést kdykoliv."

„Doufal jste, že se vám podaří spojit se se VI. panamerickou flotilou, která se pohybuje v naší blízkosti s obrovskou pancéřovou lodí, dvěma torpédoborci a několika hlídkovými čluny. Patří k ní i obrněný konvoj s posádkou dvou tisíc mužů na palubě. Doprava po síti patnácté rovnoběžky je přerušena."

„Žádám vás o politický azyl," prohlásil Lien.

„Vaše družka není Panameričanka, ale jsme nuceni ji také zadržet."

Odvezli je do hotelového vlaku, kde byli shromážděni všichni zadržení Panameričané. V salonech a baru se vedly nekonečné diskuse, při nichž se všichni vzájemně ujišťovali, že Panamerická bude jejich zadržení považovat za urážku jejích představitelů a odpoví na ni patřičným způsobem.

„Musíme se držet od těch kreténů stranou," řekl Lien, když.se za nimi zavřely dveře jejich kabiny. „Nejdříve si dáme koupel a pak uvidíme."

„Dřív nebo později Afrikánci stejně zjistí, že jsi pravá ruka Lady Diany, hlavní akcionářky Panamerické."

„To jistě, ale nechce se mi s tím smířit dopředu."

Koupali se společně, Lien s potěšením hladil namydlenou rukou Leuaninu zlatavou srst, která pokrývala její plnou postavu od stehen až po ramena. Ostatní části tě la měla holé. Málem se utopil, když se snažil ponořit hlavu pod vodu, aby ústy pronikl mezi její dlouhé štíhlé nohy.

„Mám pocit, že jsme stále cítit tím smradem z tuleního oleje," prohlásila Leuan, když se natáhli na postel, aby se znovu pomilovali.

„Ale nelituji toho, co jsme prožili na palubě té plachetnice. Bylo to báječné. Můj lid ze Západní Zóny by se tomu měl naučit."

„Společnosti se na to nedívají s nadšením, mají strach, že by někdo mohl jednoho dne nahradit kola bruslemi a uniknout tak celosvětovým zákonům o dopravě. Všechno, co nesouvisí s železničními kolejemi, je považováno za porušení zákonů a každý, kdo se o něco podobného snaží, je vzbouřencem, psancem, veřejným nepřítelem číslo jedna."

Protože jim odmítli přinést jídlo do jejich kabiny, byli nuceni sestoupit dolů do jídelny mezi ostatní. Přestože si Lien nechal narůst vousy, několik lidí se mu přišlo osobně představit a Lienovi nezbylo nic jiného než vyslovit své jméno.

„Jste ten glaciolog, který pracuje s Lady Dianou?"

„Ne. Nejspíš se jedná o shodu jmen."

Viditelně tomu nikdo nevěřil, mysleli si, že se snaží skrýt svou identitu před afrikánskou policií. To ho rázem stavělo na jejich stranu a Lien si oddychl.

„Kdyby věděli, že jsem dezertoval, určitě by mi to neodpustili a zavrhli by mě."

„Ty jsi skutečně člověk," řekla mu Leuan s úsměvem, „který neví, jakou stranu si má vybrat, a proto se vždy postaví na stranu těch nejslabších. Ale většinou si vybereš správně."

„Jsi ke mně tvrdá," poznamenal Lien, „ale v tom, co říkáš, je kus pravdy."

Na druhý den povolala policie Liena Raga opět k výslechu. Vysoký důstojník a dvě další osoby v civilu ho nechali znovu opakovat celou historii. Jeho dnešní podání se ničím nelišilo od předchozího. Lien měl dojem, že jeho protivníci byli sice pobouřeni tím, co jim vyprávěl, přesto však stále vůči němu zaujímali určitou zdrženlivostí

„Jste si vědom závažnosti vašeho obvinění?" zeptal se ho plukovník.

„Absolutné."

Celou noc se ledovec bez přestání otřásal, ozývaly se temné, znepokojující zvuky. Lien Rag už jednou něco podobného zažil. Nebylo pochyb, že vibrace způsobují mocné jednotky panamerické flotily. Jeden z obrněnců se přemisťoval minimálně po deseti kolejích. Jeho váha dosahovala padesáti až sta tisíc tun.

„Proč jste si zvolili tak nebezpečnou cestu?" pokračoval důstojník. „Myslím tím, proč jste se do té záležitosti vměšoval? Vás se to přece netýkalo?"

„Panamerická nechala zemřít statitisíce lidí, podle nejskromnějších odhadů milion, možná i dvakrát, třikrát víc. A to všechno proto, aby je proměnila v prach a použila jako palivo v nové elektrárně. Vy byste chtěl být spoluviníkem takové genocidy?"

„Proč vás doprovází ta žena zrzavého původu?"

„Je to moje družka a kromě toho vyšetřovala genocidu, která byla spáchána na jejím vlastním etniku. Je oficiální vyslankyní Západní Zóny."

Věděl, že Afrikania udržovala poměrně dobré vztahy s územím, které obývali vyspělí Zrzaví. I přesto, že je Panamerická i Transevropská od toho zrazovaly.

„Co si myslíte o naší situaci?" zeptal se ho jeden z civilistů. „Domníváte se, že Lady Diana pověří VI. flotilu, aby uvolnila dopravu na síti 15. rovnoběžky?"

„Ne, to si nemyslím. Je v jejím zájmu udržet s vámi dobré vztahy. Dodáváte jí naftu z bývalých předledových ropovodů a ona potřebuje obrovské množství energie, aby mohla realizovat ten svůj slavný projekt severojižního

tunelu.“

„Ale vy sám osobně jste měl přece v Panamerické výborné postavení... Byl jste druhým člověkem Společnosti.“

„To je pravda, ale musel jsem za to hodně zaplatit a došel jsem k závěru, že už nejsem dále ochoten to snášet.“

„Jste odborník na led, vaší specialitou je především odstraňování ohromných ložisek, které se občas uvnitř ledové struktury vyskytují a mohou způsobit sesuv celé ledové hmoty, nemýlím se?“ zeptal se ho jeden z civilistů.

Lien Rag se na něho překvapeně podíval, muž musel být o jeho práci podrobně informován. Jinak by nemohl položit podobnou otázku.

„Týká se genocida v Patagonii také Zrzavých?“ zeptal se důstojník. „Získala vaše přítelkyně nějaké důkazy?“

„V průběhu naší pátrací expedice jsme nepotkali jediného Zrzavého,“ odpověděl Lien Rag po pravdě. „Je to velmi zvláštní, ale to ještě není důkaz, že Zrzavých se genocida nedotkla.“

„Jaké máte teď plány?“ vyptával se ho stále týž civilista a mírně se na něho usmál.

„Jedna věc je jistá, do Panamerické se nevrátím. Projekt Lady Diany je naprosto nesmyslná záležitost a bude mít za následek, že polovina, možná až tři čtvrtiny světové energie budou spotřebovány k jedinému účelu - k vybudování obřího tunelu Sever-Jih, který má umožnit přístup k bohatství skrytému pod ledem, k d.olům, naftovým zdrojům, lesům, nalezištím přírodních surovin. Takového šílenství se já nezúčastním. Výpadek energie může způsobit, že polovina lidstva, možná i dvě třetiny, vymře. Nemyslím si, že beze mě se stavba neobejde, přinejmenším však dojde k velkému zpoždění. Žádám vás o politický azyl, protože tím mohu desítkám milionů lidí zachránit život, než si Lady Diana za mě najde náhradu.“

„Liene Ragu, mohu vás pozvat na oběd do svého osobního vlaku?“ zeptal se civilista, který se zajímal o jeho práci.

Jmenoval se Elois a patřil k železničnímu personálu Společnosti Atlantik Jih.

„Abyste rozumněl, jsem šéfem všech železničních sítí v jižním Atlantiku. Momentálně máme velké problémy... Na ledovém příkrovu, v blízkosti bývalého gabunského pobřeží, se objevily trhliny, nemůžeme používat naše sítě k běžnému provozu. Působí nám to velké starosti.“

V soukromém vlaku je Elois pohostil vybraným jídlem a na konci oběda uslyšel Lien Rag otázku, kterou očekával:

„Liene Ragu, nechcete pro nás pracovat?“

## 6

Jdrui začal být nervózní, když už potřetí špatně označil místo Jdrouina hrobu. Měl strach, že pozbyde důvěry v očích svých bratří, kteří přišli zdaleka. Mysl už mu nesloužila tak dobře jako dříve. Ve třiceti letech vypadal téměř jako stařec, byl znavený těžkým životem a vyčerpaný nadměrnými výdaji svého organismu. K tomu všemu ho oslabila amputace, pahýl ruky ho často bolel. Přesto nepřestával věřit, že hrob matky nového boha najde.

Pamatoval si, že tam byla nejprve zatáčka a pak kří žovatka tratí, ale od doby, kdy se vydali na cestu, potkali nejméně deset podobných míst a Jdrui kráčel čím dál tím s většími potížemi.

Zrzaví, kteří přišli z Velkého Ledovce, respektovali jeho únavu i mezery v paměti a neztráceli trpělivost. Po večerech mu vyprávěli o Velkém Ledovci. Jdrui se vždy domníval, že severní ledovec není příliš veliký a dá se snadno a rychle přejít na území spočívající na pevné půdě. Ramu tvrdil, že Velký Ledovec je tak rozlehlý, že když ho chce člověk přejít, musí jít bez zastávky několik měsíců.

„Několik měsíců,“ opakoval oslněný Jdrui a hleděl na své druhy, kteří jako jediní zbyli z jeho kdysi tak skvělého kmene.

„Je to fantastický ledovec, jsou tam velryby, tuleni, mořští psi a leopardi. O potravu tam není nouze.“

„A hlavně tam Lidé z Tepla nemají tolik železnic.“

Na Jdruie ta slova silně zapůsobila, cítil se téměř zahanben a dlouho usilovně přemýšlel o tom, čím by Ramua trumfnul. Po dvou nocích na to přišel. Vyprávěl jim o Západní Zóně, kde žijí Zrzaví Lidé, kteří se chovají přesně jako Lidé z Tepla, jen s tím rozdílem, že se nemusí bát zimy.

„Už jsme o tom slyšeli,“ odpověděl Ramu, „ale my jim nezávidíme. Jsou to stejní otroci jako Lidé z Tepla, dokonce se o nich říká, že se oblékají, aby zakryli své pohlaví. To podle mě není žádná svoboda.“

Jdrui mu musel, ač nerad, dát za pravdu a litoval, že vůbec začal o Západní Zóně mluvit. Přesto o tom dál přemýšlel a v noci přišel na další argumenty. Kdyby nebylo Zrzavých ze Západní Zóny, nikdy by se neodvážili postavit se Lidem z Tepla, kteří se je snažili pochytat.

„Jdrou přece zemřela, když se bránila,“ řekl pyšně.

„To jí také vyčítáš?“

Ramu zůstal překvapeně stát a sklopil hlavu, jako kdyby litoval svých včerejších slov.

„Ne, to ne, chovala se jako statečná žena a my jí nemůžeme nic vyčítat. Litujeme, že zemřela, ale nechtěla žít jako otrokyně a její syn může být na ni hrdý.“

„Najdeme ji,“ slíbil Jdrui. „Jsem si jistý, že ji brzy najdeme.“

Celý příští den pokračovali v cestě, Jdrui si tentokrát dával velký pozor, pátral ve své paměti a pokaždé, když si myslel, že našel to správné místo, snažil se vybavit si další podrobnosti.

Na sklonku dne se mu náhle rozsvítilo, zůstal stát, zatímco ostatní pokračovali v chůzi. Když si to uvědomili a vrátili se k němu, Jdrui jim řekl, že zašli moc daleko a že se musí vrátit.

„Teď už vím přesně, kde to je,“ prohlásil s jistotou. „Byli jsme blízko jedné stanice. Lovci nás rozdělili, aby nás lépe pochytali a nacpali do klecí. Jak jsem jen mohl zapomenout na tak osudný okamžik?“

„Můžeme se tam vydat teď v noci?“ zeptal se ho Ramu.

„Myslím, že ano, když si občas odpočineme. Budeme tam před svítáním.“

Ramu ho uchopil za paži:

„Nebude to pro tebe únavné? Jseš si jistý, že to vydržíš?“

„Dojdu tam, neboj se.“

Téměř celou noc kráčeli podél trati, kde projížděl jeden vlak za druhým, krajina se ani na chvíli neponořila do tmy. Světla vagonů a reflektory lokomotiv jim svítily na cestu, orientovali se snadno a mohli pokračovat stejným tempem jako ve dne. Pak minuli malou, téměř opuštěnou stanici, kde tenkrát drželi Jdruie a jeho druhy v klecích.

„Bylo tam moc teplo, těžko jsme to snášeli. Jeden stařec zemřel na místě a nějaká žena omdlela. Jdrouin hrob už není daleko. Ani ne hodinu cesty. Doufejme jen, že krysy ji neobjevily dříve než my.“

7

Prozatím byl na rozsáhlém staveništi u Titanu jen zárodek policejního sboru, pouhá hrstka mužů, kteří střežili především sklady se zbožím. Jakmile se rozšířila zpráva o Jdrienově zmizení, všichni se dobrovolně nabídli, že ho budou hledat.

Kid se okamžitě odebral k Zrzavým, kteří pracovali na těžbě síry. Současně poslal dvě drezíny na trať, protože předpokládal, že chlapce mohl unést i jiný kmen.

Zrzaví už byli uloženi ke spánku ve svých jámách v ledu, které si hloubili spíš kvůli pohodlí, než aby se chránili před chladem. Když reflektory drezíny zasáhly jejich skupinu, všichni se vztyčili a mlčky očekávali, co bude následovat.

Kid se snažil ovládnout svůj strach i vztek a klidným hlasem se jich zeptal, zda neviděli jeho syna, kladl přitom důraz na přivlastňovací zájmeno. Opověděli mu všeobecným mlčením. Oba muži, kteří ho doprovázeli, si povzdechli:

„Tihle v tom určitě nemají prsty. Za poslední dvě hodiny odtud odjely čtyři vlaky směrem ke Kaempolisu. Tři nákladáky a jeden malý osobní vlak.“

Přestože osobní doprava byla minimální, Kid trval na tom, aby mezi oběma městy denně jezdily čtyři vlaky, dva v každém směru. Jezdily sice naprázdno, ale Titan alespoň udržoval pravidelné spojení s Kaempolisem.

„Určitě jste neviděli mého syna?“ opakoval Kid otázku.

Od skupiny se odpoutala jedna starší žena s popelavě šedou kožešinou a přišla k němu. Jakmile začala mluvit, Kid se roztřásl.

„Co ta samice říká?“ zeptal se jeden z mužů. „Já tomu jejich bručení vůbec nerozumím.“

Kid neodpověděl. Stařena mu právě řekla, že Jdrien není jeho syn, že patří k jejich rase a že je to jejich nový bůh, na kterého už dlouho čekali.

„Víš dobře, že to není pravda,“ rozčílil se Kid. „Jdrien je můj syn. Jestli jste ho ukradli, doplatíte na to. Přestaneme vám dodávat jídlo, vyženeme vás od železnice.“

„My jsme ho neukradli. A není to tvůj syn. Sám možná víš, co se s ním stalo, ale obviňuješ nás, že ho schováváme.“

„Co ji to popadlo, tu starou bábu?“ rozhořčil se technik. „Chce nám vyhrožovat?“

„Nechte ji být,“ řekl Kid. „Nejspíš o něm opravdu nic nevědí.“

Nastoupil do drezíny a vrátil se do svého osobního vlaku. Přednosta stanice mu oznámil, že posádka jedné drezíny, kterou vyslal na trať, skutečně narazila na kmen Zrzavých a prohledala ledovec kolem jejich tábořiště, ale marně.

„Děkuji vám,“ řekl Kid. „Můžete poslat zprávu do Kaempolisu? Ať důkladně prohledají všechny čtyři soupravy, které tam zítra ráno dorazí.“

„Upozorním nádraží v Kaempolisu.“

První Kidova myšlenka byla, že Jdrien se vydal za Zrzavými, kteří pracovali na těžbě síry. Zrzaví ho odmalička přitahovali, přímo je hltal očima. Paradoxem bylo, že Zrzaví považovali chlapce za svého boha a Jdrien zase zbožňoval je. Už když byl úplně maličký, tleskal radostně ručičkama, kdykoliv je spatřil.

„Budu ve své kanceláři,“ dodal Kid.

Chtěl zůstat sám, aby si mohl v klidu rozebrat situaci. Chlapec odešel jen v kožichu. Po určitou dobu snášel velmi nízkou teplotu, několik hodin se mohl pohybovat venku volně, ale delší pobyt na mrazu mohl ohrozit jeho život. Zrzaví si jistě rozdíl neuvědomují, v jejich primitivním myšlení nemůže být jejich bůh, třebaže je ještě dítě, jiný než oni sami, to znamená nahý. Co když ho budou chtít svléknout z kožichu, jestli je s nimi! Ale Jdrien je mnohem rozumnější než jiné děti jeho věku a určitě si poradí a nějak své bratry upozorní na svou odlišnost.

„V Kaempolisu už o všem vědí a jsou připraveni,“ oznámil mu přednosta stanice. „Přinesl jsem mapu staré železniční sítě. Vidíte, tady jsou zakresleny staré tratě.“

„Vím o nich,“ řekl Kid. „Nepoužívají se už celá léta. Koleje musí být ve velmi špatném stavu.“

„Pro běžnou soupravu snad ano, ale lehká drezína by tudy mohla projet až k Antarktické síti.“

„Tady to je »země nikoho«,“ prstem ukazoval ve staré železniční mapě, „na kterou si nikdo nečiní nárok, a dál už je Panamerická zóna a její hustá Antarktická síť. Myslím si, že nějaký odvážlivec by se klidně mohl vydat do téhle oblasti, i když trať je nejméně sto let opuštěná... Kdyby jel opatrně, mohl by se za čtyřiadvacet hodin dostat na panamerický okruh.“

„To se mi nezdá,“ namítal Kid, „trať musí být určitě někde přerušena a drezína nemá dost energie, aby...“

„A co když byl únos vašeho syna předem pečlivě připraven?“ přerušil ho přednosta stanice. „Omlouvám se, ale slyšel jsem, že už se o to jednou pokusil nějaký panamerický agent. Byl jsem v té době v Kaempolisu, když se váš tehdejší velitel policie pokusil převzít moc. Ale únos se tenkrát nezdařil.“

Mladý světlovlasý muž se začal Kidovi líbit. Odvážil se připomenout události, o nichž všichni věděli, ale nikdo o nich nemluvil. Byl si vědom, že lidé se nikdy nezmiňují o jeho chybách a neúspěších, jako kdyby se ho báli, jako kdyby

se snad choval diktátorsky. A tento mládenec, trochu pobledlý a nesmělý - jmenoval se Garson - s ním mluvil jako rovný s rovným, bez obav, ale také bez přílišné opovážlivosti.

„Domníváte se, že si mohli předem připravit cestu z Antarktické? Pravda, pro ně by to byla nejkratší a nejjistější cesta...“

„Mohl bych vzít dva ze svých lidí a vydat se do Junction Station. Po naší síti. Je to jen elektronická stanice se zásobami vody a paliva pro parní lokomotivy.“

„Pojedeme spolu, Garsone. Připravte nejsilnější stroj, který máte k dispozici... Nejlepší by byl parní remorkér. Musíme s sebou vzít maximální množství paliva.“

„Jdu to připravit.“

Vyjeli až za dvě hodiny. Mladý přednosta stanice Kida ujišťoval, že jeho předpoklad se jim brzy potvrdí.

„Uvidíte, že koleje budou vyčištěné od námraz. Zpočátku mohli možná stopy kamuflovat, ale nemohli to dělat po celé trase.“

„Jestli Jdriena unesli Panameričané, budou předpokládat, že budu podezřívat Zrzavé a že ztratím dvě až tři hodiny, než začnu myslet na ně. A přesně tak to také bylo. Měli zrovna tak čas dostat se do Junction Station, jedním z těch čtyř vlaků, nejspíš nákladním... Vagony s nákladem síry opustí území koncese a jedou daleko, až do Transevropské. Není nic snadnějšího než vyměnit jeden vagon za jiný, který by poskytl bezpečný úkryt pro jednoho dospělého a jedno dítě.“

Remorkér byl schopen jet značnou rychlostí a Kid nasadil plnou páru, trať až do Junction Station byla uvolněna jen pro ně. Dorazili tam za půldruhé hodiny.

Během několika minut zjistili několik podstatných věcí. Výhybka navádějící na stařičkou trať směrem na jih byla promazána, nebylo pochyb, že s ní někdo nedávno manipuloval. Na ledu zůstaly stopy s částečkami sirného prachu. Jedny velké a jedny docela malé. Za ledovou hradbou musela stát několik hodin drezína, protože teplo z motoru rozpustilo led a mezi kolejnicemi zůstaly olejové skvrny. Garson k nim přičichl.

„Je to tulení olej. Panameričané z Antarktické ho běžně používají.“

Vydali se dál po trati, směřující přímo na jih přes nehostinný ledovec. Každým okamžikem mohlo dojít ke katastrofě, jeli dost rychle a nemohli vědět, kdy se před nimi objeví zátarasy nebo přerušené koleje. Měli si vzít lehkou drezínu, ale s tou by se zase nemohli pohybovat tak nezávisle jako s párou.

Asi po hodině dojeli k jakési zničené stanicí bez kopule. Našli tu jen trosky vagonů, desítku kolejí a hlavně sklad tuleního oleje. Uprchlíci, kteří unesli jeho syna, tu zanechali bez povšimnutí dva plné barely.

„Asi nemají takový náskok, jak jsme si mysleli,“ poznamenal Kid.

Garson mu sdělil, že mohou jet ještě asi pět set kilometrů, než se budou muset vrátit zpět.

„Ale to už je opravdu maximum, dál se pustit nemůžeme.“

Kid na to neodpověděl. Rozhodl se, že nepojedou ani tak daleko, ale zato rychleji. Vyčítal si, že nemá právo ohrozit život tohoto oddaného mládence a později, když se řítili nocí víc než stokilometrovou rychlostí, mu také své obavy sdělil. Měli k dispozici jen malý radar, detektor překážek, na který se však nemohli příliš spolehnout. Systém fungoval na základě nepřetržitého sledu magnetických vln vysílaných do kolejí. Sebemenší překážka na trati nebo dokonce přerušení kolejí spouštělo poplašný signál a automaticky zapojovalo brzdný systém. Tato zastaralá trať však nebyla uzpůsobena pro tak dokonalé zařízení a detektor je bez přestání upozorňoval na nebezpečí zvukovým signálem, který jim drásal nervy. Spolehlivě radar fungoval jen na rovných úsecích trati.

Garson mu odpověděl, že si je vědom nebezpečí vykolejení, ale že nevěří, že by k němu došlo. Bylo vidět, že trať byla únosci před nedávnem pečlivě prověřena.

„Předpokládal bych, že za sebou vyhodí koleje do povětří. Když to neudělali dřív, tak teď už to neudělají. Mají naspěch, aby byli co nejdřív v Antarktické zóně, kde je led pevně uchycen k pevnině. Devět lidí z deseti nesnese jízdu po ledovci.“

„To také vysvětluje potíže, které máme v Titanopolisu,“ prohlásil Kid.

„Jistě. Bude to trvat nejméně jednu generaci, než se myšlení lidí změní. Ledová katastrofa potlačila jednou provždy u většiny lidí touhu po dobrodružství.“

„Vy si myslíte, že po více než třech stoletích jsou lidé ještě traumatizováni?“

„Myslím, že ano. Vy jste si snad zvykl na způsob života, který vedeme ve městech chráněných před zimou s věčnými problémy s topením a potravou? Já ne, a proto jsem se také rozhodl pro Titanopolis. Raději budu čelit přímo ledu, nebezpečí a strachu, než abych žil nedůstojně při patnácti stupních a s patnácti sty kaloriemi. Donedávna jsem pracoval v Panamerické v jedné továrně jako námezdní dělník. Ostatně lidi, kteří nemají žádnou specializaci, tam nemají jinou možnost.“

Obrazovka radaru jim signalizovala, že se blíží k další bývalé stanici. A pak náhle Kid zařadil zpětný chod, těžký stroj začal proklouzávat na zledovatělých kolejích, až se zcela zastavil. Dvě stě metrů před nimi, těsně před stanicí, byly koleje přerušeny. Někdo vyhodil několik metrů kolejnic.

## 8

Z nádražní kontrolní věže byla silným dalekohledem v dálce vidět VI. flotila stojící přesně na hranici obou koncesí. V noci pronikly dva dělové čluny na území Afrikanie a zdržely se tam několik hodin.

Lien Rag poznal působivou siluetu »Rockefelleru« a jen o trochu méně impozantní obrysy torpédoborců. Leuan Panamerická flotila nezajímala. Z výšky sledovala Zrzavé, kteří škrábali led na kopuli.

„Kolik vydělávají?“ zeptala se přednosty stanice.

„Dostávají jídlo," zněla stručná odpověď.

„Ale kolik přesně?"

„Patnáct set kalorií, ale mimo to mají přístup k odpadkům, které vyhazujeme mimo stanici. A mají možnost se přiživit na odpadu z tulení stanice. Díky tomu se u nás nepřemnožili krysy, vlci a albatrosi. Ale i tak je jich tu dost. Zrzavci jsou u nás spokojení, slečinko. Jinak by tu nezůstávali."

Někdo se k němu sklonil a pošeptal mu cosi do ucha. Nejspíš ho upozornili, že Leuan je oficiální zástupkyní Západní Zóny, protože se začal chovat jinak a snažil se svou odpověď opravit.

„Vlastně jim dáváme mnohem víc, odpad z rybářských stanic je velmi kvalitní."

Lien Rag se bavil rozpaky Afrikánce, nicméně přítomnost VI. flotily mu nedávala příliš důvodů k radosti. Právě se jednalo o výměně Panameričanů blokovaných ve Svaté Heleně za afrikánské cestující zadržované ve vlacích na ledovci. Jednání probíhalo na hranici na palubě afrikánského hlídkového vozu.

Když sestoupili dolů z věže. Elois je pozval k sobě, ale Leuan se raději vrátila do hotelu. Mohla se pohybovat po městě volně, zatímco Lien byl pod ochranou Eloise, který za něho odpovídal.

„Podívejte se na ty snímky trhlin. Působivé, že?"

Fotografie ukazovaly zkroucené koleje, obrovské námrazy a hluboké trhliny v ledu, na jejichž dně se třpytila modrozelená voda oceánu.

„Domníváme se, že je to způsobeno pohybem jakési mohutné hmoty pod ledovcem, ale zatím se nám nepodařilo zjistit, o co se jedná. Nemáme vhodnou techniku."

„Máte mapu kontinentálního ledovce?"

„Samozřejmě."

„A také mapu bývalé Afriky, přesněji Gabunu?"

„To už bude horší. Mám jen starou mapu afrického kontinentu."

„Pokusím se s tím vystačit. Ale neradujte se dopředu. Museli bychom provést průzkum na místě. Když jsme v Panamerické razili východo-západní metro, narazili jsme na tankovou loď. Starý tanker..."

Elois evidentně nevěděl, o co se jedná, a Lien mu musel udělat malý náčrtek.

„Loď plná ropy?"

„Ohromná loď. Museli jsme ji dopravit k Atlantiku a spustit pod ledovec. Bylo to dost hrozné. Ale tuším, že ve vašem případě půjde o něco jiného. Bude to nějaká mohutná hmota, možná stokrát větší než náš tanker."

„Ale co by to proboha mohlo být?" vyhrkl zděšený inženýr...

„Jsou místa, kde je ledový příkrov silný až jeden kilometr. V takové vrstvě pak dochází ke značným tlakům, které způsobí, že část ledové hmoty se utrhne a dá se do pohybu, začne cestovat, jak my tomu říkáme, a pronikne do měkčí hmoty. Samozřejmě zjednodušeně řečeno. Pro vás laiky má led všude stejnou strukturu, ale ve skutečnosti to tak není, konkrece jsou mnohem těžší a hustší. Ale ve vašem případě se bude spíš jednat o nějaký objekt... Nejspíš něco, co kdysi dávno vybudoval člověk."

„Něco, co vybudoval člověk...!? Nedovedu si představit, co by to mohlo být... kromě takového tankeru nebo staré válečné lodi..."

„Já také ne. Je třeba prostudovat bývalé osidlem lidí v té oblasti, i když si to vyžádá spoustu práce. A podívat se přímo na místo."

Zatímco Lien zkoumal mapy, Elois hovořil o ledovci, o problémech, s nimiž se musely Společnosti potýkat, pokud chtěly udržet železnici v provozu.

„Ledovec vyžaduje neustálou bdělost a stejně nás stojí spousty obětí. V loňském roce jsme za jednu noc ztratili tři tisíce kilometrů kolejí a tři nákladní soupravy, všechno zmizelo nenávratně v moři. Když si pomyslím, že nějaký blázen se snaží vybudovat novou společnost na bývalém Pacifiku... Uvědomujete si to? Bývalý Pacifik se svými nepředvídatelnými teplými proudy a podmořskými sopkami!"

„Taky jsem už o tom slyšel...," poznamenal Lien a dál zkoumal mapy.

„Náhodou o nich něco vím. Poslali svou vyslankyní do NY Station podepsat Dohody. Ženu, uvědomujete si to! Krásnou ženu. Někde mám její fotografii, ukážu vám ji. Ti lidé si s ničím nedělají problémy. Využívají sopečnou energii, která jim zajišťuje teplo a elektřinu. Zpevňují svou železniční síť chladicími agregáty, které zesilují ledový příkrov. Stačil by jeden výbuch sopky někde v hloubce pod mořem... Momentálně jsou však na nejlepší cestě stát se prvními vývozci síry na Zemi."

„Budu si muset ty dokumenty vzít s sebou," přerušil ho Lien, „abych je mohl prostudovat."

„Vemte si je. Připravím vám mapu Gabunu."

Lien zastihl Leuan v jejich pokoji, ležela na posteli a pročítala místní noviny.

„Něco není v pořádku?" zeptal se Lien, když viděl, že se tváří vážně.

„Ne. Zrzaví žijí nad našimi hlavami v mizerných podmínkách, mají jen patnáct set kalorií denně, které si můžou doplnit nejvýš tulením vnitřnostmi, myslíš, že mě to má těšit? Není mi to lhostejné, trápí mě to."

„Já vím," odpověděl Lien a posadil se k ní. „Dovedu si to představit, žil jsem kdysi na střeše jednoho města s kmenem, k němuž patřila žena, kterou jsem miloval, abych se mohl starat o syna, kterého mi dala. Bylo to příšerné. Ale také si nemyslím, že by Zrzaví byli stvořeni pro život v Západní Zóně, aby nosili směšné kalhotky a suknice."

„Ty jsi proti tomu, abychom se rozvíjeli?" zeptala se Leuan a přistoupila k oknu. „Je tu moc horko, v tomhle hotelu. Můžu na chvíli otevřít okno?"

Lien se zabalil do deky a Leuan otevřela. Stanice měla problémy s energií a udržovala vnitřní teplotu pod poklopem jen na dvou až třech stupních, jen aby nezamrzla voda v rozvodech. Zapálil si cigaretu a díval se na Leuan, jak si rozhaluje šaty na prsou. Nazlátlá srst, která jí vystupovala z výstřihu, ho nepřekvapovala, ba naopak, přímo ho

vzrušovala, ale pochopil, že teď není ten správný okamžik na něžnosti. Leuan měla plnou hlavu myšlenek na těžký úděl svých bratří.

„Ty si opravdu myslíš, že Západní Zóna je řešení?“ pokračoval Lien v debatě. „Chtěla bys tam prožít zbytek života?“

„Nevím. Ale na střechách měst je to ještě horší, ne?“

„Kočovné kmeny, které žijou svobodně, se živí lovem nebo rybolovem a rodí krásná stvoření. Jako jediní v tomhle Ledovém světě. My Lidé z Tepla, my jsme zdegenerovaní, neduživí, každá další generace ztrácí několik centimetrů. Zrzaví na kopulích a sklenících zase ztrácejí svou přirozenou krásu i volnost. Jen ti, co žijí volně, jsou opravdu šťastní.“

„A umírají ve třiceti. To znamená, že by mně teď zbývalo jen sedm let života.“

Ještě ten den večer se dověděli, že deset Panameričanů bylo vyměněno za patnáct Afrikánců, především ženy a děti, z vlaku zadržovaného na ledovci.

„Lady Diana se brzy doví, že jsem tady,“ řekl Lien, „a bude mě ještě víc vydírat. Nebude se zdráhat použít flotilu, aby mě odtud dostala, a Afrikánci proti té bláznivé babě nic nezmůžou.“

„Co kdybys hned teď utekl na východ? Myslíš, že by ti Elois pomohl?“

## 9

Když Yeuze našla v poště pozvánku na zasedání Komise pro dohled nad dodržováním Dohod z NY Station, nejprve nevěřila svým očím, ale pak se zalekla. Kolovaly nejrůznější zvěsti o zlikvidování vyšetřovací komise, která byla poslána do Patagonie, a Yeuze tušila, že i za tímto pozváním bude nějaká léčka.

Ohromný palác, v němž sídlila Komise - pohyboval se na čtyřiadvaceti kolejích - na ni zapůsobil ještě silněji než poprvé. Místoprezident Ominh, původem z Australasijské, ji přijal velmi srdečně a Yeuze se trochu ulevilo.

„Panamerická je připravena odvolat své veto. Budete se moci připojit k Paktu.“

„Ale, Lady Diana...“

„Ubezpečuji vás, že jsem dostal z jejího sekretariátu hodnověrné ujištění.“

„Jaký je důvod takového náhlého obratu?“

Asiat se shovívavě usmál.

„Jste jen krátkou dobu v diplomatických službách, teprve pochopíte, že v politice občas dochází k zásadním obratům...“

Tichým hlasem jí vyprávěl o konfliktu s Afrikánií, o VI. flotile, která ohrožuje síť 15. rovnoběžky a o problémech Lady Diany.

„Ale nechte si to pro sebe.“

„Kdy dojde k podpisu?“

„Och, musíte mít trpělivost... Ještě chvíli to potrvá, ale je to na dobré cestě. Musíme ustavit komisi, která si na místě ověří, zda jsou Dohody skutečně dodržovány, zda je k přepravě lidí, zboží i energie striktně používána jen železnice. Ale již teď jsem pověřen vás akreditovat na přechodné období a vystavit vám doklad potvrzující vaše postavení výjimečného vyslance.“

„Myslíte, že s takovým dokladem mohu jít do banky a požádat o půjčku pro naši Společnost?“

„Buďte klidná. Jakmile se informace o vašem jmenování rozkřikne, bankéři vezmou váš hotel útokem, aby vám vnutili své peníze.“

„Doufám, že moc nepřeháníte.“

„V obchodních kruzích se o vaší Společnosti šíří příznivé zprávy. Říká se, že vyvážíte velké množství síry, lávy a také křemíku. To je velmi zajímavé. Až doposud se nikdo nepokusil oživit několik set let opuštěnou síť. Musím říct, že mořský ledovec stále nahání lidem strach. Vy jste se nikdy nebála v tom vašem novém městě, v Kaempolisu? A je tam opravdu tolik velryb, jak se říká?“

„Miliony,“ odpověděla vesele Yeuze.

Asiat se na ni díval s potěšením a možná bylo v jeho pohledu i něco víc. Byla velmi krásná a žádoucí a nesnažila se svou krásu skrývat. Proslýchalo se, že byla kdysi striptérkou a snad dokonce i prostitutkou. A že její současný šéf pracoval jako naháněč v jednom nočním podniku na kolejích, v nějakém ubohém kabaretu, tam se také seznámili.

„Řekněte mi, jaký je ten Kid, ta legendární figurka, která založila Společnost Mořského Ledovce?“

„Není sám. Je s ním ještě jeden člověk, stejně pozoruhodný jako Kid.“

„Myslíte Mikado, ten podivín, co žije v hinduistickém chrámu na kolejích? To je opravdu pozoruhodné. Je pravda, že ten váš Kid je tak malý?“

Yeuze se musela soustředit, aby si zachovala klidnou hlavu a neodpověděla něco peprného tomu muži, který sám nebyl zrovna vysoký a navíc se pod jeho vyšívanou tunikou rýsoval pěkný pupek.

„Ano, je to pravda, ale má úžasné organizační a tvůrčí schopnosti. Víte. že vymyslel novou měnu a nazval ji kalorie? Je to geniální nápad, to slovo je srozumitelné ve všech jazycích a každý si pod tím může představit něco konkrétního. Každý ví, že patnáct set kalorií je minimum, které člověk potřebuje, aby v našem tvrdém klimatu vůbec přežil. Zrovna tak ví, že tři tisíce kalorií představuje docela slušný plat, deset tisíc je hodně a s padesáti tisíci jste boháč.“

Asiat se zprvu usmíval, ale postupně se zachmuřil. Skutečně, byla to geniální myšlenka.

„Jaký bude kurz?“

„Pět set kalorií za jeden dolar. Podívejte, právě jsem je dostala. Tady je tisícová bankovka, je na ní zobrazena sopka a velryba, naše hlavní bohatství. Můžete si ji nechat.“

„Nová měna,“ zamumlal Ominh, „to bude zajímat všechny banky. Ale zpočátku na váš kurz nepřistoupí. Musíte počítat tak tisíc za dolar.“

„Ale rychle stoupne na pět set," prohlásila Yeuze s jistotou. „Věříme, že v našem podnikání uspějeme, protože Kid má v sobě neskutečný zdroj energie."

„Závidím vám vaše nadšení. My všichni patříme ke Společnostem, kde se už dlouho neděje nic nového. Ale zato vám nezávidím váš ledovec v Pacifiku."

10

Na místo, kde předpokládali, že leží Jdrouino tělo, nasypali sůl a pustili se do zaříkávání. Vyčerpaný Jdrui si odmítal odpočinout a trval na tom, že bude sypat sůl s ostatními. Sůl rozpouštěla led a zaříkadla měla podpořit tání ledu.

Ramu občas rukou odhrnul ledovou břečku na stranu a pozvolna se začala tvořit prohlubeň. Byl to velmi zdlouhavý postup, ale Zrzaví měli dostatek soli i času, protože teď už nebylo kam spěchat. Jáma se postupně prohlubovala. Jdrui si nemohl vzpomenout, jak hluboko je tělo uloženo, ale věřil, že každou chvíli se jim objeví. Led byl v těchto místech dost průhledný, ne jako jinde, kde byl zakalen nečistými odpadky.

Znovu nasypali sůl a dali se do ještě naléhavějšího zaříkání. S přibývajícím dnem zesílil provoz na kolejích. Z oken projíždějících vlaků hleděly do mlhavého šera přízračné tváře Lidí z Tepla a sledovaly Zrzavé sedící kolem jámy v ledu. Nikdo nepochyboval o tom, že se jedná o významný rituál.

Jdrui pocítil, že mu prvně v životě stoupají do očí slzy, které nezpůsobila fyzická bolest ani vítr. Chtělo se mu plakat, stejně jako plakaly ženy sedící proti němu, které se dojetí nebránily. Zdálo se, že i Ramuovi dá práci potlačit slzy.

Přisypali ještě další sůl a při monotónním zvuku svých modliteb čekali, až budou moct odstranit další vrstvu. Rozbředlý led pečlivě rozprostírali do pravidelného kruhu kolem Jdrouina hrobu, kde ihned opět mrznul.

„Konečně," zamumlal Jdrui.

Zatím neviděli ani stín, led pouze ztratil svou čistou průzračnost. Právě tento drobný rozdíl v barvě ledu mrzáka upozornil, že by mohli být u cíle. Prozradilo mu to i jeho srdce, které se náhle rozbušilo. Zaplavila ho lítost nad tím, co bylo a co se už nevrátí, nad touto mrtvou dívkou, nad Jdrienem i Člověkem z Tepla, v němž nebyla nenávist vůči Zrzavým. Litoval, že z jeho kmene zbyla jen tahle ubohá skupinka, ty vyhládlé a vyčerpané bytosti, které jsou blíž smrti než životu. Přál si, aby Jdrou byla opět naživu uprostřed svého kvetoucího kmene. Přál si, aby všichni jeho bratři mohli žít svobodně v nekonečné ledové pustině, kam by se za nimi Lidé z Tepla neodvážili.

„Ano, je to ona."

Přidali ještě trochu soli a zaříkadel a zprvu nezřetelný stín se začal jasněji rýsovat. Brzy rozeznali její hladkou tvář. Solné etnikum mělo ve zvyku odstraňovat z obličeje svých mrtvých chlupy, říkalo se, že je to kvůli tomu, aby si je bůh Lidí z Tepla nespletl se zvířaty. Nebyl to však jejich bůh, i když se stal součástí jejich religiozity.

„Jdrou," zavzlykala jedna z žen, která ji znala. Skutečně to byla Jdrou.

Jdruie šokovalo, když spatřil její holou tvář. Nebyl u toho, když ji ukládali do hrobu. Musel tenkrát uklidnit netrpělivé lovce, kteří už na ně nechtěli déle čekat.

„Jdrou, matko malého boha, zdravíme tě," zvolal Ramu a poklonil se. Všichni ostatní to opakovali po něm.

Pak rozsypali ještě trochu soli a pozvolna, opatrně začali uvolňovat její obličej a ztuhlé vlasy. Trvalo to dlouho a všechny to rozrušilo. Plakali, ale pokračovali dál ve svém díle.

Toho večera si v baru rychlíku, který projel kolem nich, cestující mezi sebou sdělovali, že viděli Zrzavce, jak pláčou a modlí se nad mrtvolou samice. Když pak historku vyprávěli ve stanici, kam dorazili, nikdo jim nechtěl věřit. Všichni přece věděli, že ta zvířata nejsou schopna projevovat stejné city jako Lidé z Tepla.

„Teď se skutečně vrátila mezi nás," prohlásil Ramu, když byla Jdrou vyzvednuta ze svého hrobu. „Je to poprvé, co jsme vyrvali mrtvého z ledového sevření."

„To je pravda," zamručel Jdrui a rozhlédl se kolem sebe do noci, která se na ně zvolna snášela. „Ještě nikdy se něco takového nestalo a už se nikdy nestane, ale nemohli jsme tam matku malého boha nechat."

„Odneseme ji k nám," rozhodl Ramu. „Ještě dnes se vydáme na cestu."

Rozprostřeli na led kožešinu z vlka a opatrně na ni položili mrtvé tělo.

„Každý z vás potáhne mladou matku našeho malého boha, všichni se cestou vystřídáme, a tak se neunavíme. Ale budeme potřebovat nejméně deset vlčích kůží, než dojdeme k cíli, protože se roztrhají."

„Chtěl bych jít s vámi," řekl Jdrui..., „ale vy půjdete rychle a já vám už nestačím. Řekněte mi jen, jak to místo vypadá, já už tam dojdu sám. I kdybych tím měl strávit zbytek života."

„Vysvětlím ti to," řekl Ramu... „Stačí, když budeš sledovat velrybí trasu."

11

„Keolsové přišli z jihu a říkají, že zahlédli tvář Malého boha v okně vlaku, který projel kolem nich," prohlásil Ram.

„Kdy dorazili na Skládku?"

„Před dvěma dny... Od té chvíle, kdy jim dítě vstoupilo do hlavy, jim to trvalo ještě deset dnů, než došli k nám."

Kid ztuhnul. To by jen potvrzovalo výsledky jeho pátrání. Jdriena unesli neznámí lidé, nejspíš Panameričané, po trati, která se již nejméně sto let nepoužívala, směrem k Antarktické síti. Kid tornu však stále nechtěl věřit, i když všechny stopy tomu nasvědčovaly.

Chování Zrzavých ho upevňovalo v jeho přesvědčení. Scházelo se jich čím dál tím víc na okraji Kaempolisu a Ram na něm žádal dítě stále důrazněji.

„To je kmen Keolsů?"

Keolsové se lišili od ostatních Zrzavých podivným zvykem, ženy si vyholovaly pěticentimetrový proužek kolem

stehen a v pase, z dálky to vypadalo, jako kdyby měly šortky. Mimoto Keolsové zpívali své popěvky na čtyři tóny, zatímco většina Zrzavých znala jen dva tóny, re a mi.

„Rame, musíte zabránit dalšímu příchodu Zrzavých, jinak tu neudržím Lidi z Tepla. Uvidíte, že sem přijdou a napadnou vás. Nejprve jich bude jen pár, ale pak se může stát i něco horšího, nakonec na vás začnou střílet. A já tomu nebudu schopen zabránit."

„Vrať nám dítě."

„Víš dobře, že to nemůžu udělat. Sám jsi říkal, že Keolsové ho viděli daleko odtud na jihu."

„Prodal jsi ho těm lidem, aby sis mohl postavit ty svý mašiny," vmetl mu Ram do tváře.

Kida víc překvapila formulace obžaloby než její přesný obsah. Ram byl rozhodně schopen vyjádřit i jiné myšlenky, než ty, které se týkaly jídla a práce. Pochopil, že Kid má finanční potíže a předpokládal, že prodej dítěte by mu mohl přinést užitek.

„Vzali mi ho, Rame, vzali mi ho, neprodal jsem ho."

„Nevěříme ti. Dítě bylo tady a ty jsi ho odvezl pryč, k té ohnivé hoře. A teď jsi nám přišel říct, že už ho nemáš? Nevěříme ti a Zrzaví sem budou dál přicházet ze všech stran. Jednoho dne nás bude tolik, co vás."

Kid postřehl v jeho slovech skrytou výhrůžku:

„Co tím chceš říct?"

„Jednoho dne nás bude hodně," opakoval Ram. „Za několik měsíců se stane velká událost."

„Jaká událost?"

„Nemůžu ti nic říct."

Kid se vrátil domů do svého Bílého Vlaku. Miele s ním nemluvila, vinila ho, že má na svědomí Jdrienovo zmizení, přesto dál vedla svůj bohatý společenský život jako dříve. Z Kaempolisu se stalo živé město s mnoha příležitostmi k zábavám, od těch nejvybranějších až po tak odsouzeníhodné, jako byl souboj muže s tuctem vypasených krys se vším všudy, co k takovému souboji patří - sázkami a krví. Došlo tu také k všeobecnému uvolnění mravů. V noci bylo město nebezpečné, každý den docházelo nejméně k deseti zločinům. Lovci velryb se nechali znovu slyšet, vytvořili si jakousi Gildu Harpunářů, která však nebyla vybudována na základech vzájemné dohody a do cechovního sdružení měla hodně daleko.

V záplavě nepříjemných zpráv Kid přece jen objevil několik světlých bodů. Yeuze mu oznámila, že »Komise pro dohled nad plněním Dohod z NY Station« se chystá přijmout Společnost Mořského ledovce za svého stálého člena, Dostala už akreditační dopis a na základě toho ji konsorcium světových bank nabídlo půjčku ve výši několika milionů dolarů, garantovanou jejich exportem síry a velrybího oleje. Mimoto měli ještě složit záruku ve výši sta milionů kalorií.

„Jsou opatrní," řekl Kid svým poradcům. „A to je dobré znamení. Uvidíte, že než bude záležitost uzavřena, a možná ještě dříve, přiblíží se kalorie ke kurzu, který jsme stanovili."

Mikado přijížděl ve svém hinduistickém chrámu jednou do měsíce prověřit chod podniku. Společnost pro něho znamenala jen jednu z obchodních transakcí a rozhodně se nesnažil podporovat velkorysé nápady svého společníka, který si tu na rozdíl od něho budoval své vlastní království. Mikado se neustále zdržoval v hlavním sále svého falešného chrámu, který potřeboval tolik kolejí, že se mohl pohybovat jen po hlavních tratích. Proto Mikado nikdy neviděl Titan, ostatně po tom ani netoužil. Mikado byl také míšenec, stejně jako Jdrien, nevědělo se však přesně, zda Zrzavý byl otec či matka, jeho přesný původ zůstával zahalen tajemstvím. Říkalo se o něm, že je pohádkově bohatý, že vlastní mnoho zlata a drahých kamenů, ale nedalo se říct, že by své peníze příliš rozhazoval.

Poslední zprávy Mikada velmi uspokojily a poprvé přistoupil na to, aby mu dividendy byly vyplaceny v nové měně. V kurzu šest set za jeden dolar. O nic tím nepřicházel, neboť poslední oficiální kurz byl přibližně stejný, přesně pět set osmdesát.

„Myslím, že jakmile se přiblížíme ke stanovenému kurzu, podaří se nám získat důležitou půjčku na elektrárnu. Mohli bychom objednávku zadat Afrikanii. Určitě by se tam našlo dost podniků, které by se o ni podělily. Afrikánci jsou technicky velmi vyspělí a odvádějí výbornou práci."

Kid vyslal inženýra Olgareva do Panamerické zvláštním rychlíkem, aby tam byl co nejdříve. Sibiřan soustředil všechny své síly na výstavbu továrny na křemičité sklo a elektronické komponenty.

„Podepíšete půjčku a ihned za ni na místě nakoupíte materiál. Obraťte se na naši vyslankyni Yeuze, pomůže vám."

„A co když mě Panameričané vydají Sibiřské?" vyslovil inženýr své obavy.

„Máte přece pas naší Společnosti."

„Jste si jist, že mi zajistí bezpečnost?"

„Absolutně," odpověděl Kid s jistotou.

Na Skládku přicházeli další a další Zrzaví a velitel zvláštní policejní jednotky pověřený dohledem nad nimi neskrýval své obavy.

„Harpunáři se čím dál tím častěji potloukají kolem Skládky a znáte jejich způsoby, Třenice se stupňují."

Kid si povolal šéfa Gildy. Místo jednoho přišlo pět mužů. Jejich mluvčím byl vysoký čahoun s dlouhými vlasy svázanými způsobem, který připomínal koňský ohon. Kid ta zvířata viděl v Sibiřské v době, kdy tu byl vězněn s celým souborem kabaretu Miki. Sibiřané používali masožravých koní k útoku na Transevropany, pochopitelně v rozporu s Paktem z NX Station.

„My víme, v čem je problém," rozohnil se dlouhán, jmenoval se Yal. „Zrzavci dostávají moc kalorií... Když si vemete všechen ten tuk, maso, morek... Přestaňte jim dávat odpad z velryb a uvidíte... sami pak odejdou. Nechceme těm... těm tvorům škodit, ale je jich už moc a můžou být nebezpečný. Ty nový, co přišli z jihu, jsou mohutný, silný a taky agresivnější než ostatní. Nemůžeme přece připustit, aby rušili veřejný pořádek."

Opět se situace přiostřila kvůli velrybářům. Činili si nárok na domovské právo v tomto místě, kde byli odedávna

usazeni, a nesnesli, aby jim někdo jejich privilegia upíral. Byli si dobře vědomi, že nová Společnost vyváží jejich olej a nová měna je podložena právě exportem oleje a síry. Kid se musel snažit vyhnout násilnému řešení.

„Já vás chápu," řekl Kid, „ale jde jen o dočasné shromáždění, které má náboženský charakter."

„Prohlašujou, že váš syn je jejich bůh... Přece je v tom nebudete ještě podporovat," vzkřikl hromotluk rozčileně.

„Můj syn byl unesen. Myslel jsem si, že to provedli Zrzaví, ale oni v tom nemají prsty. Ale mohou mi pomoci ho najít."

Muži se na něho dívali, jako kdyby blouznil.

„Jak chcete, aby ho našli, jestli je u Panameričanů? Snad taky nevěříte, že mají magický schopnosti?"

Ozval se potlačovaný smích. Kid se zadíval Yalovi přímo do očí.

„Chcete vyvolat válku?" rozčílil se Kid. „Potřebujete mou Společnost, bez ní by se olej nevyvážel do celého světa a by to dobře víte. Stačí jeden incident a všechen váš olej zůstane v cisternách."

Ihned litoval, že se nechal strhnout, ale na harpunáře to, jak se zdálo, zapůsobilo. Ještě nikdy neviděli šéfa Společnosti tak rozčíleného.

„Nikdo nemluví o válce..." řekl Yal po několika vteřinách. „Ale se Zrzavými budou co nevidět problémy. Budeme jim dávat jen polovinu kostí."

„Co budete dělat se zbytkem?"

„Budeme ho sami zpracovávat."

Kid se zasmál:

„No vidíte. A jsme u toho. Vám nestačí, že si obrovsky mastíte kapsy, vy navíc ještě pošilháváte po tom, co si Zrzaví vydělají zpracováním odpadu. Copak nemáte dost? Kolik byste ještě chtěli? Produkce stále stoupá, zatímco vás je pořád stejně. Ještě si přijdete na své, až odvedeme ostatní stáda na východ. Ale já vás varuju. Jestli mě dotlačíte ke krajnosti, založím jinou velrybářskou stanici u Titanu. Modernější než je ta vaše. Vybudovali jsme už průchody pro velryby a máme i elektronické sčítače. V některých dnech tam propluje víc než čtyři tisíce kusů, v průměru tak tisíc denně. To znamená víc než tři sta tisíc ročně. Vy tu máte jen sto tisíc a doufáte, že se vám to podaří zvednout na dvě stě tisíc. Mimoto postupujeme ještě dál na východ, zpevňujeme starou síť tam, kudy vedou trasy těch nejsilnějších stád, jaké si jen můžete představit. Můžeme vyrobit obrovské sítě, stačí, když ulovíme každý stý kus. Zaznamenali jsme milionové stádo, prošlo kolem nás za osmačtyřicet hodin územím čtyři sta kilometrů širokým."

Ta čísla je ohromila a naplnila závistí. Zajiskřilo jim v očích, představili si to obrovské množství mořských obrů, putujících od jihu k severu. Pro ně by to ale znamenalo, že by se museli přestěhovat do nebezpečných míst. A pouze práce, které prováděl Kid, by to usnadnily.

„To všechno můžu udělat, když si budete moc vyskakovat. Neupírám vám vaše domovské právo na toto území, přesněji řečeno na část území, ale jinak u mě nemáte větší privilegia než ostatní obyvatelstvo. Když se dohodneme, přenechám vám právo na lov v té pohádkové oblasti. Sami dobře víte, že tady se už počet příliš nezvýší, a hlavně se tu pohybují jen drobnější kusy, ty, které si vybírají nejkratší cestu."

„Jsme pro, můžeme okamžitě podepsat novou smlouvu," prohlásil Yal, který neztratil duchapřítomnost.

„Ještě jsme se nedohodli. Nejdříve musíte uklidnit lidi. Měli byste se postavit jako ochranná hráz mezi Zrzavými a ostatním obyvatelstvem."

Bylo jasné, že něco takového se jim příliš nelíbí. Jeden z mužů namítl, že z odpadu se v žádném případě nemůže nasytit víc než patnáct tisíc Zrzavých.

„A myslíme si, že tolik jich brzy bude. Ve dne v noci topí v těch svých kotlích, a protože jsou starý a málo výkonný, mrhají palivovým olejem. Kdyby měli novější vybavení, mohli by polovinu ušetřit."

„Je to nějakých tisíc až dva tisíce dolarů, které se každý den propálí zbytečně," dodal Yal. „To znamená pět set tisíc ročně."

„Vyjadřujte se v kaloriích," napomenul ho Kid.

Yal se ušklíbl:

„My dáváme přednost dolarům."

„Neděláte dobře. Měli byste naší méně věnovat větší pozornost. Kalorie se už blíží k původnímu kurzu a možná už příští rok bude nad ním. Panamerická má takové potíže, že naše měna se brzy ukáže jako nejstabilnější na této planetě."

„Ano," odpověděl Yal, „máte možná pravdu. A kdo bude mít na tom největší podíl? Velrybí olej!"

„Jen částečně. Vyvážíme taky síru, křemík a brzy přibudou ještě další suroviny."

Když Kid osaměl, přemýšlel o nové situaci, kterou vyvolala nespokojenost harpunářů. Měl by jim dát první varování. Věděl by o jednom způsobu, který by jim dal za vyučenou. Stávka železničářů. Velrybáři byli zvyklí, že mohou plnit cisternové vagony podle své potřeby. Stávka by je určitě zaskočila. Nastal čas, aby do své politické hry vnesl trochu úskočnosti.

## 12

Elois přišel za nimi do hotelu hned po ránu, aby jim co nejdříve sdělil novinu:

„Panameričané žádají, abychom vás vydali. Lidé, které jsme propustili, prozradili, že jste tady. Máme obavy, aby se vztahy mezi oběma Společnostmi nezhoršily."

„Jak se rozhodnou vaši představitelé?"

„Situace je velmi vážná. VI. flotila nám skutečně nahání strach. Raketové střely by mohly zničit tuleňářský komplex. Výroba oleje, kožešin a masa je pro nás životně důležitá." „A co když se ujmu řešení vašich trhlin v ledovci?"

Elois se posadil na pohovku. Najednou jakoby zestárnul, obličej se zdál spíš popelavý než černý. Leuan se

sprchovala vedle v koupelně a polohlasně si přitom prozpěvovala.

„V současnosti jste nejslavnější glaciolog na světě, ale zájmy naší Společnosti jsou především politické, jsme těsně závislí na Panamerické a mám obavy, že Správní Rada váš návrh odmítne."

„Jak jste odpověděli Lady Dianě na její ultimatum?"

„Že nefigurujete na seznamu internovaných Panameričanů. Nakonec je to pravda. Naštěstí policie vystavila dva různé seznamy a jakmile jsem se dozvěděl, kdo jste, nechal jsem ten s vaším jménem stáhnout."

„Co vám odpověděla Lady Diana na váš dotaz ohledně Kapula, vašeho delegáta v NY Station, kterého jistě nechala zlikvidovat?"

Elois vyndal z kapsy krabičku z pravého dřeva, nejspíš cenný předmět z dávné doby, nasypal z ní trochu tmavého tabáku na tabákový list a začal si balit cigaretu.

„Nežádali jsme ji o vysvětlení."

„Proč? Bojíte se jí? Kapul byl fantastický člověk, svědomitý a čestný, ničeho se nezalekl. Panamaričané ho vlákali do pasti, a přesto dál věřil, že i v Panamerické existuje spravedlnost, a vydal se úřadům v Magellan Station. Nemohu připustit, abyste ho připsali na seznam obětí."

„Já vím," odpověděl Elois. „Nechcete, abych vám taky ubalil jednu cigaretu? Je to lehká droga, uklidňuje..."

Lien odmítl. Litoval, že začal mluvit o Kapulových přednostech, bál se, aby ho Leuan neslyšela. Žárlil na toho člověka tak silně, že v Magellan Station neudělal nic pro to, aby ho zadržel. Když všichni tři uvízli v ledové horské pustině Patagonie, Leuan se rozhodla, že bude spát s oběma, aby předešli konfliktům, které by mohly vzniknout, kdyby dávala přednost jednomu z nich: Lien se s tím po celou dobu nesmířil. Musel se tehdy hodně držet, aby to nedal najevo.

„Mohli bychom vás v tajnosti odvézt na pevninu, ale Panameričané mají své agenty všude. Sám to víte nejlíp. Moc bychom tím riskovali, moc."

„Takže, jestli to dobře chápu, chcete, abych se sám vydal, abych šel na smrt?"

„My... Policie i přednosta stanice, který je přece jen největší autoritou v této oblasti, se domnívají, že by vám Panameričané mohli dát záruky..."

„Pochopil jsem," řekl Lien.

Leuan vyšla z koupelničky zahalená jen v ručníku, který zakrýval její specifické rysy Zrzavé Ženy. V Eloisových očí se zaleskl neskrývaný obdiv.

„Promiňte," řekla, „ale potřebuju si vzít šaty."

„Já už půjdu," řekl Afrikánec a zvedl se k odchodu.

„To není třeba, mě nerušíte. Všechno jsem slyšela. Chcete poslat Liena Raga k té bláznivé megalomance? Myslíte si, že tím se vyřeší váš konflikt? Nechala zmizet členy komise, která přišla na její nechutné pikle v Patagonii, kde se nedodržovaly Dohody. Lady Diana je nenasytný žrout energie. I vás pomalu pohltí a zničí, jestli ji včas nezarazíte."

„Já tady přece nerozhoduju," bránil se Elois.

„Tak nám pomozte utéct," řekla překvapivě mladá žena.

Černoch vyskočil:

„Ale já jsem železniční zaměstnanec, mám velkou odpovědnost a nemohu připustit něco, co by..."

„Dobrá," přerušila ho Leuan. „Tak nám aspoň poraďte. Musíme se dostat na pobřeží. Je to možné?"

„Potřebovali byste vlak nebo lokocar a ty budou všechny sledované."

„A co rybářská loď... taková, co používají tuleňáři?" navrhla Leuan.

„Rybářskou loď?" Elois neskrýval svůj odpor.

„Jsou to páchnoucí stroje a dá se s nimi obtížně manévrovat v protivětru. A i ta nejmenší vyžaduje nejméně tři zkušené muže... Jistě, taková loď by asi projela nepozorovaně. Jezdí jich tu hodně, převážejí kožešiny ze Svaté Heleny na pevninu. Ale když vás chytí a já budu odhalen, draze za to zaplatím. Někteří lidé v naší Správní Radě jsou Lady Dianě velmi nakloněni... Já vím, že si je kupuje. To oni nás připravují o nezávislost tím, že uzavírají s Panamerickou, pro nás nevýhodné obchody. Už teď vyvážíme všechnu naftu a naši lidé nemají čím topit, musí se spokojit s rybím olejem. U nás také dochází k vážnému porušování Dohod a velký díl viny na tom má právě Lady Diana."

„A poznáte ještě horší časy, zimu a hlad, jestli nezburcujete veřejné mínění. Lidé vašeho postavení se musí postavit na odpor, jinak jste ztraceni. Ani se nenadějete a jednoho dne skončí všechen váš tulení olej v nějaké panamerické tepelné elektrárně, aby si Panameričani mohli vyrábět elektřinu. Pak začne Lady Diana kupovat vaše nebožtíky, aby z nich taky nadělala palivo. A vaše Správní Rada bude ještě ráda, když je prodá, protože se tím zbaví důkazů, že byla zkorumpována."

Elois ho sledoval zděšeně, úplně zapomněl na svou cigaretu. Bezmyšlenkovitě si ubalil novou, sklonil hlavu s kudrnatými šedinami.

„To je příšerné."

„Přesně tak to proběhlo v Patagonii a nezapomeňte, nákaza se rychle šíří... Lady Diana a Panameričané nenávidí vaši barvu kůže. Rasismus je v nich pevně zakořeněn a neztratil se ani po těch staletích společného utrpení. Nenávidí vás a vaše problémy a vaši mrtví je ani trochu nezajímají. Patagonce si vybrali za oběť kvůli jejich tmavé pleti a černým mastným vlasům, to neříkám já, tak se vyjádřil tisk téhle Společnosti. Kašlou na zbytek lidstva. Za každou cenu chtějí provést ten svůj šílený plán, sestoupit až na povrch Země, na bývalý povrch naší planety, protože jsou posedlí touhou po bohatství. Určitě narazí na překážky, ale to je nezastaví, půjdou dál. Eloisi, musíte něco udělat. Leuan a já jsme důležití svědci, viděli jsme toho hodně, víme, čím topí v těch spalovacích pecích... lidským prachem... ženy, děti, všechno dohromady smícháno s trochou oleje... to všechno zase jen kvůli tomu, aby se mohl vyrobit další elektrický proud. My o tom všem víme, sepsali jsme podrobnou zprávu, máme fotografie naprosto prázdných, opuštěných stanic

a odhady obětí. Chcete se na to podívat?“

„Ne, to není nutné, věřím vám každé vaše slovo,“ odpověděl překotně Elois. Odmítl, protože raději nechtěl o těch hrůzách nic vědět.

„Dejte nám plachetnici na kolejích, Eloisi,“ prosila Leuan. „Docela malou plachetnici. Máte přece něco takového, ne? Se zásobou potravin a oleje, abychom měli čím topit a dostali se až na pevninu.“

„Nemám právo...,“ namítal Elois.

„Jsem přesvědčen, že policie... Ano, policie i přednosta stanice to pochopí,“ přidal se Lien. „Pojedu se podívat na tu vaši trhlinu, Eloisi. Můžeme se tam spolu sejít. Poradím vám tajně, aby o tom nikdo nevěděl.“

„Pokusím se něco udělat...“

„Spoléháme na vás,“ řekla Leuan a mile se na něho usmála.

„Lady Diana...“

„Odvahu, člověče,“ podrážděně vzkřikl Lien, „přestaňte myslet pořád na tu ženskou, jako kdyby vládla všem železničním Společnostem na světě.“

Elois pokrčil rameny a zamířil ke dveřím, pak si na něco vzpomněl a tvář se mu rozjasnila:

„Přinesl jsem vám noviny s fotografií té vyslankyně Společnosti Mořského Ledovce. Je překrásná... Podívejte se... Jmenuje se prý Yeuze...“

13

Byly to afrikánské noviny staré několik týdnů, ale Lien Rag okamžitě poznal tvář své bývalé přítelkyně.

„Počkejte, Eloisi,“ zastavil ho Lien na odchodu. „Víte o ní něco bližšího? Vypadá to, že ji znám. Tak vy říkáte, že pochází z té nové Společnosti...“

„Ze Společnosti Mořského Ledovce. Nějací lidé tam založili konzorcium a vykoupili všechny koncese Pacifického Ledovce... Mezi námi, museli mít dost odvahy, když se do toho pustili. Celá desetiletí, možná víc než sto let se tenhle ledovec nepoužívá, je to příliš riskantní. V oblastech s teplými proudy a podmořskými sopkami je ledový příkrov plný trhlin, obrovský tlak způsobený hmotností ledu narušuje ledovec zespodu... jako kdyby se moře chtělo osvobodit od ledu... Četl jsem staré knížky z té heroické doby... Dokonce jsem našel příručky Železničních instrukcí ze sítí budovaných v letech 2100 až 2160, ale bylo to tenkrát fiasko. A teď se tam dva chlapíci, dva společníci snaží vybudovat něco jako ráj. Vyvážejí velrybí olej, sopečnou síru, křemík... Vydali vlastní měnu, vysílají po světě své zástupce a obchodní delegace. U nás v Niger Station mají také své zastoupení. Vyjednávají o nákupu zařízení pro stavbu elektrárny...“

„Ti dva společníci, kdo to je? Víte o nich něco bližšího?“

Leuan přistoupila k Lienovi, položila mu ruku na rameno, pochopila, že je rozrušený.

„Co se děje, Liene?“

Lien jí věnoval jen neurčitý pohled a vrátil se k Eloisovi, kterého rovněž překvapila náhlá změna v glaciologové chování.

„Ale já nevím nic jiného, než co se občas doslechnu... Ta nová Společnost mě zajímá, protože se usadila přímo na největším a nejnebezpečnějším ledovci naší planety. Je to opravdu dobrodružství, které nemá obdoby. Dokonce jsem myslel, že se tam pojedu podívat, abych se přesvědčil, jakým způsobem vyřešili některé problémy... My jsme na bývalém Atlantiku postavili jen drobné stanice... Nikdy bychom si netroufli na větší město, ani na významnější průmysl... Překvapilo nás dokonce, že Panameričani se odvážili poslat na ledovec takovou těžkou jednotku jako je obrněnec »Rockefeller«, který váží několik desítek tisíc tun...“

„Co víte o těch dvou společnících?“ naléhal Lien jako v horečce.

„Je to nějaký Mikado, proslulá postava, ale většina smrtelníků ho nikdy neviděla. Jeho tvář prý zná jen pár lidí. Už dřív vlastnil celkem prosperující Společnost, pak se spojil s nějakým Kidem... Neznámým člověkem, který měl jen maličkou železniční společnost v Australasijské federaci. Moc se toho o něm neví, snad jen dva detaily, které mi navíc připadají jako vymyšlené.“

Lien čekal netrpělivě a Elois s Leuan si vyměnili udivené pohledy.

„Říká se, že je zakrslý... a že pracoval v nějakém cirkusu v Sibiřské. To je opravdu všechno, co vím.“

„Zakrslík ze Sibiřské,“ opakoval Lien jako ve snu. „Jste si tím absolutně jistý? A Yeuze by měla být jeho vyslankyní... Jaký já jsem ale idiot! Spolčili se spolu... Yeuze za ním přijela na druhý konec světa a můj syn je s nimi.“

„Tvůj syn... malý Jdrien?“ vykřikla Leuan.

„Vy máte dítě?“ zeptal se zdvořile Afrikánec.

„To znamená, že mi lhala... Zaplatil jsem deset milionů dolarů, abych ji dostal z toho sibiřskýho vězení. Beze mě by tam trčela dodnes. Deset milionů, a ona mi přesto lhala.“

„Liene Ragu, prosím vás,“ přerušil ho Elois... „Teď jde o vaši bezpečnost... Poslouchejte! Slyšíte to burácení těžkých vojenských jednotek Lady Diany? Bez přestání otřásají ledovcem, jak jezdí sem a tam kolem Svaté Heleny. Musíme něco udělat.“

„Ano,“ řekl Lien, když se probral ze svého zamyšlení... „Ano... Rozumím.“

„Půjdu na policii a na nádraží a pokusím se zjistit, co bychom pro vás mohli udělat, abyste se odtud dostal.“

„Ne,“ zarazil ho Lien... „Vzdám se veliteli VI. flotily. Musím se vrátit do Panamerické, abych se setkal s Yeuze.“

„To je šílenství,“ pronesl Elois, když vstal a vydal se ke dveřím kabinky. „Prosím vás, vzchopte se. Neudělejte nějakou hloupost, než se vrátím. Slibte mi to.“

„Já mu v tom zabráním,“ prohlásila Leuan odhodlaně.

Zavřela za Eloisem dveře a vrátila se k Lienovi.

„Moc tomu nerozumím. Proč si myslíš, že ta Yeuze ví, kde je tvůj syn? Přece není s ní v NY Station... Podle mě je u toho Kida, v té Společnosti Mořského Ledovce. Vzpomínám si moc dobře, co jsi mi často vyprávěl... Kid, to je ten trpaslík, který hrál v kabaretu roli naháněče a občas vystupoval společně s Yeuze?“

„Ano... Přesně tak,“ řekl Lien, teď už zase klidný. „Nejspíš máš pravdu... Kabaret Miki se mohl ze svého uvěznění na Sibiři dostat... Trpaslík byl podivín a nejspíš je stále... Yeuze tenkrát zatkli a posadili do vězení, protože zabila nějakého sibiřského důstojníka, který odhalil, že Jdrien je napůl Zrzavý. Tak mi to alespoň vyprávěla a já jsem neměl žádný důvod jí nevěřit. Mezitím se o chlapce staral Trpaslík s nějakou... Teď si nemůžu vzpomenout, jak se jmenovala... Celý soubor zmizel někde daleko na Sibiři a nejméně rok o něm nikdo nic nevěděl. A teď se dovídáme, že tu novou Společnost Mořského Ledovce řídí nějaký zakrslík a jeho hlavní spolupracovnicí se jakoby náhodou stala Yeuze. Místo zástupkyně v NY Station mohl svěřit jen opravdovému příteli, někomu, komu bezmezně věří. Z toho všeho vyplývá, že Kid je ten zakrslík, kterého jsem kdysi poznal v kabaretu Miki, říkali jsme mu Trpaslík.“

„A chlapec je u něho.“

„Jdrienovi je teď něco přes tři roky. Tři roky jsem ho neviděl. Myslím, že Trpaslík se na něho upnul a považuje ho za svého vlastního syna. To znamená, že se ho nebude chtít vzdát... Ano, nemusím se vydat do rukou Lady Diany... Utečeme odtud a za měsíc můžeme být v tom městě... Jak se jmenuje?“

„Kaempolis.“

„Trpaslík, Kid. Pochopitelně je příjemnější nechat si říkat Kid než Trpaslík...“

Vrhl se na gauč a zavřel oči:

„Snažím se vybavit si jeho obličej... Patřil jsem taky k souboru, hrál jsem Zrzavce... a měl jsem úspěch!... Měl jsem na sobě umělou kožešinu a tak velký přirození, že ženský jen valily oči...“

„Tys to opravdu dělal?“ zamumlala Leuan.

Když otevřel oči, seděla před ním s výrazem znechucení. Omluvně se usmál:

„Je mi líto, ale je to tak, dělal jsem to... Nezlob se na mě... Musel jsem se tehdy skrývat... Hledali mě právě proto, že jsem se až moc zajímal o Zrzavé... A na nic jiného jsem nepřišel. Já vím, bylo to hnusné, o to víc, že jsem si dělal legraci z mužské potence Zrzavých... V podstatě jsem se choval stejně jako Lidé z Tepla, když zvedají hlavu ke střeše města a tváří se, že jsou znechuceni, ale zároveň v nich ten pohled vyvolává příjemné představy.“

Zvedl se a odvedl mladou ženu k oknu. Na kopuli nad stanicí Zrzaví škrabali led. Samci i samice. Nebylo možné nevšimnout si jejich chlupatých rozkroků.

„Musíš pochopit,“ šeptal jí do ucha, „že my všichni, muži i ženy, jsme od nejútlejšího dětství ovlivněni tímto obrazem, který se nám bez přestání objevuje nad našimi hlavami. Patří k dobrému tónu nikdy nezvedat při chůzi hlavu ke kopuli, ale všichni to tajné dělají, aby alespoň koutkem oka zahlédli penis nebo ženský klín, aby je viděli souložit...“

Leuan se odmítla podívat nahoru, zlostí stiskla zuby.

„Vaše sexuální chování,“ pokračoval Lien, „tak přirozené, tak jednoduché, obohacuje naši sexualitu a zároveň ji něčím kazí. Zvrácení jsme rozhodně my, protože žijeme uzavřeni ve skleněných bublinách nebo pod starodávnými skleníky. Vím, že si myslíš, že má touha po Jdrou a po tobě vychází z mé perverznosti, která je u mě silnější než u ostatních. Je to možné, ale mohu ti přisahat, že jsem po Jdrou nejen toužil, ale že jsem ji i skutečně miloval. A s tebou je to to samé, toužím po tvém těle, přiznávám, ale miluji tě. Když jsi byla s Kapulem, myslel jsem, že to nepřežiju... žárlivostí...“

Otočila se k němu, dlouze se na něho zadívala a pak něžně uchopila jeho obličej do svých dlouhých jemných rukou. Její kůže měla na místech, která nebyla pokryta srstí, nádhernou bronzově nazlátlou barvu. Přiložila svá ústa k jeho a vášnivě ho líbala.

„Utečeme,“ řekl Lien, „ať už s tím bude Elois souhlasit nebo ne. Tumáš, vem si všechny peníze, co mám u sebe, a zkus najít nějaké vozidlo, jedno jaké, jen aby mělo plachty, abychom nebudili pozornost.“

„To musím zajít do tuleňářské stanice,“ řekla.

„Máš strach?“

„Ne, ale tolik peněz u sebe, to je riskantní. Dej mi jen půlku. Dám jim zálohu a zbytek doplatíme později. Seženu něco, neboj se.“

Svlékla si koupací plášť, byla k němu otočena zády. Liena fascinovala křivka jejích boků a zadku pokrytého lesklou zlatavou kožešinou. Obejmout tělo tak blízké zvířecímu poskytovalo vzrušení, které přesahovalo obyčejnou fyzickou rozkoš. Když pronikal do Leuan, stával se sám primitivním živočichem, dítětem Země. Nevěděl jak vyjádřit svůj pocit, ale něco takového s Ženou z Tepla nikdy nepoznal.

„Udělám ti dítě,“ prohlásil nečekaně. „Chci, aby Jdrien měl sestru.“

„Nebo bratříčka,“ zasmála se.

„Ne, bude to sestra.“

„Jsi blázen, myslet na něco takového. Jdrien na tom není zrovna nejhůř. Já také ne, ale užila jsem si v životě dost. A my si teď pořídíme dalšího malého míšence, dalšího chudáka? Nemyslíš, že je to šílenství?“

Právě se oblékal, když se Elois vrátil.

„Jste sám?“

„Leuan se šla projít. Může se přece volně pohybovat. Máte něco nového?“

„Čekáme instrukce z Niger Station, ale obávám se. že Správní Rada Lady Dianě neodmítne. Tento měsíc radě předsedá člověk, který prosazuje navázání užšího vztahu s Panamerickou.“

„Takže mě vydají VI. flotile.“

„Bojím se, že ano.“

„Můžete v tom pro mě něco udělat?“

„Poslouchejte... Pokusil jsem se o tom promluvit s velitelem policie a přednostou stanice, ale ani jeden z nich nechtěl pochopit, o čem mluvím. Sám nemám dost odvahy, abych vám pomohl. Cokoliv udělám, mi bude okamžitě vyčítáno a já budu sesazen.“

„Chápu,“ řekl Lien.

„Jediné, co pro vás mohu udělat, že celou záležitost zdržím.“

„Jak dlouho?“

„Bude vám stačit čtyřiadvacet hodin?“

„Myslím, že ano. Neprodal byste mi váš plášť z tuleního mláděte? Strašně rád bych si ho vzal s sebou do Panamerické.“

„Ale,“ začal Elois... „vždyť je to starý kožich... Můžete si přece opatřit úplně nový, přímo na nástupišti... Tady jsou docela slušné ceny. Je tu malá fabrika, která je vyrábí desetkrát levněji než na pevnině.“

Pak se náhle odmlčel a sklopil hlavu. Bez jediného slova svlékl svůj plášť a podal ho Lienovi, který si ho ihned oblékl.

„Padne vám jako ulitý,“ řekl Elois s dojetím. „Máte stejnou postavu jako já. Stačí, když si načerníte tvář, nikdo vás ode mne nerozezná. Musíte si ale nabarvit a nakadeřit vlasy anebo je zakrýt.“

„Spraví to kožešinová čepice,“ řekl Lien. „A vy si vezměte můj vlčí kožich.“

„To je výborný obchod. U nás jsou vlci vzácní. Ještě tak bílý medvěd... Drží se na ledovci v blízkosti tuleních děr, tuleni jsou jejich hlavní potrava. Jsou to nádherná zvířata.“

„Nevadilo by vám, kdybyste počkal, dokud nepřijde moje přítelkyně?“

„Vůbec ne, mám spoustu času.“

Když se Leuan vrátila, nechtěla před Eloisem mluvit, ale Lien se jí přímo zeptal, zda obstarala nějaké vozidlo.

„Ano, kutr na kolejích... Používá se prý k lovu medvědů. Řekli mi, že je velmi rychlý a že může stoupat proti větru. Tak jsem ho najala... Složila jsem zálohu, kterou si můžeme vyzvednout v Port Angolan Station. Na lodi jsou zásoby potravin i paliva. Říkali, že kutr se ovládá snadno, ale nemáme s tím žádnou zkušenost, ani ty ani já. Vyrovnávací komorou se musí projet na motor, má to diesel na tulení olej, kterým se také loď vytápí.“

„Měli byste už jít,“ řekl Elois. „Já si tu ještě v klid dám jednu cigaretu a pak taky půjdu. Přeju vám hodně štěstí. Ale měl byste si načernit obličej, příteli.“

## 14

Jednoho večera, když Kid pracoval jako obvykle ve své malé kanceláři v Bílém Vlaku, zaklepala Miele na dveře a vstoupila dovnitř. Myslel, že bude opět ve večerních šatech, ale objevila se před ním v domácím županu a evidentně se dnes večer nechystala vyjít. Téměř se ho to dotklo, jako kdyby porušila nějaký stanovený řád.

„Myslel jsem, že máš ráda balet. Ten afrikánský baletní soubor je prý vynikající... Viděl jsem fotky... Jsou to prvotřídní umělci.“

„Dnes večer nikam nejdu. Víš proč?“

„Ne, ale zřejmě se to brzy dozvím.“

„Obviňují tě, že jsi prodal Jdriena. Říká se, že jsi dostal od Panamerické půjčku, protože jsi jim vydal dítě, které nebylo tvoje. Víš, lidi o tom vědí víc, než si myslíš. Kolují různé časopisy a pamflety, prodávají se pokoutně... Žiješ si klidně a nevíš nic o tom, co se děje mezi lidmi, ale přesto to obvinění existuje.“

„Vím o tom.“

Vytáhnul spodní šuplík svého psacího stolu a vyndal balík časopisů a letáků. Miele otevřela pusu a rozhořčeně zavrtěla hlavou.

„Vím o tom všem, ale co s tím můžu dělat, nejsem diktátor. Nemůžu jim nařídit, co si mají myslet. Je správné, že lidi pomlouvají. Je to jejich právo, nikdo jim v tom nebrání. Ale není to pravda, já jsem Jdriena neprodal.“

„Tak proč najednou všechno jde jako po másle? Náhodou nás přijmou do Komise pro Dohody z NY Station, náhodou dostaneme půjčku od mezispolečnostní banky...“

„Ano, já vím. Není to žádná shoda náhod. Lady Diana unesla Jdriena, mám na to důkaz, a výměnou mi věnuje přízeň, na tom není nic divného. Myslí si, že mě uchlácholí svými penězi a smlouvami. A pak, záměrně se mě snaží pošpinit, udělat ze mě gaunera, který je schopen zaprodat své dítě, jen aby zachránil svou finanční situaci. Konečně už jednou byla ochotná za Jdriena zaplatit deset milionů dolarů, takhle ji to přišlo levněji. Vždyť ty sis přece přála, aby se Jdrien vrátil ke svému otci, ne?“

„Lien Rag je mrtev.“

„Zmizel, to neznamená, že je mrtvý. Nevěřím, že zemřel. Jsem přesvědčený, že chlapec je v Panamerické spokojený, ta tlustá baba mu dá určitě všechno, co bude chtít. Určitě má nějaký filmy nebo fotky s jeho otcem. Jdrien bude šťastný.“

Bedlivě ho sledovala, ale hlas jejího muže byl pevný, nezlomil se ve správném okamžiku jako v divadelních lehce sentimentálních hrách, po kterých tak bláznila, stejně jako všechny ostatní lepší dámy v tomto městě. Divadelní sál byl každý večer plný k prasknutí.

„Tobě se ani trochu nestýská?“ zeptala se.

Podíval se na ni chladně:

„Mám snad vzlykat, ždímat kapesník, svíjet se na podlaze, abych dokázal, že mě to bolí? Ano, otřáslo to se mnou, když to chceš vědět, je mi hořko a mám vztek a kdybych měl možnost, odjel bych okamžitě dobýt Panamerickou, abych jim vyrval Jdriena. V noci se mi zdá o tom, že jsem vyslal do Panamerické tajné komando, aby zničilo to pyšné dílo té

proklaté ženské. Nakonec by to nebylo tak nemožné, stačilo by pár zásahů laserem a to její slavné metro by se zřítilo i se všemi tunely. Ale neudělám to. Nejprve musím dobudovat tuto Společnost.“

„Jsi stále větší blázen,“ řekla.

„Nedivím se, že ti připadám jako blázen. Tak nevzdělaná žena jako jsi ty nemůže pochopit... že tu tvořím něco nového... Buduju nový svět. ne pro sebe, ani pro své potomky. Dokonce ani pro Jdriena ne. Dělám to pro Lidi z Tepla i pro Lidi z Chladu.“

„Ty si myslíš, že Lidé z Tepla přijmou Zrzavce mezi sebe? Všichni jimi pohrdají, zavrhnou je. Nikdo je nepřijme.“

„Tady v Kaempolisu určitě ne. Tohle město je omyl, ale to se brzy změní.“

„Co tím chceš říct?“

„Život tady se zanedlouho stane takovým problémem, že hodně lidí odejde do Titanopolisu.“

„To je ono, ta tvá bláznivá představa... Chceš založit nové město, a přitom tohle se ti vymklo z rukou. Vzniklo proti tvé vůli a bez tvého přičinění a to mu nikdy neodpustíš. Ať se ti to líbí nebo ne. stejně je to nejkrásnější město na světě, vzrušující, ale ty máš pásku na očích a nevidíš to...“

Kid vzal do rukou desky a otevřel je:

„Průměrně deset vražd denně, sto dvacet trestných činů počínaje krádeží až po prostituci. Deset tisíc lidí prodává své tělo, aby se uživili, od devítiletých dětí až po starce. Tisíc lokálů a divadelních sálů, ale z toho je sotva dvacet takových, že se tam dá bez obav vstoupit. Každým dnem může dojít k prolomení ledovce, ale nikdo nechce platit, aby se proti tomu dalo něco dělat. A přitom by stačil jeden dolar na hlavu za rok. Počkej, až otevřu další střediska lovu velryb, postavím nové továrny a zvýším daně! Lidi přijdou do Titanopolisu. Za dva roky zůstane z Kaempolisu jen město hrůzy.“

„Ty... jsi přesně stejný jako tvoje tělo...“, vmetla mu do tváře. „Zrůda.“

Okamžitě se chytla za pusu, když si uvědomila, co právě vyslovila, poprvé od doby, co žili spolu. Možná že si to myslela, ale nikdy se mu to neodvážila říct takhle přímo jako teď.

„To je všechno, cos mi chtěla říct?“ zeptal se klidně.

„Odpusť... Přísahám, že jsem to tak nemyslela. Ta historie s Jdrienem mě tak rozrušila

„Nevěřím ti. Nepřestala jsi chodit po večerech ven, ani když se Jdrien ztratil. Dnes večer tě doma zadržely jen klepy, které kolují, a ty potřebuješ zjistit, jak to doopravdy je. Ale já nesnesu, abys tu dnes večer zůstala. Půjdeš na ten afrikánský balet, půjdeš se ukázat mezi lidi. Jinak tě nechám vyhnat z města, z celé Koncese.“

Zůstala stát jako solný sloup. Sklouzl ze své vysoké židle, došel ke dveřím a otevřel je:

„Odejdi.“

Zavřel za ní, musel se držet, aby dveře nepřibouchl, sedl si do křesla a zahleděl se oknem ven. Z Bílého Vlaku byl sice také výhled na část města, ale ne tak dokonalý jako z jeho nové kanceláře.

Ano, na první pohled to bylo krásné město. Mělo zářivé osvětlení, bylo velmi dobře vytápěné, když se tu člověk mohl procházet jen tak ve večerních šatech. A za to všechno lidé vděčili Titanu, který jim dodával teplou vodu. A přesto ho nenáviděli. Byli tu velmi bohatí lidé, kteří si mohli dovolit zajít po představení na večeři do nejluxusnějších restaurací. Vyráběl se tu výborný kaviár a syntetické víno také nebylo nejhorší. To se však kupovalo v Transevropské.

Za dolary. Za ty vzácné dolary, které se tak pracně snažil dostat do své pokladny. Jednou bude moci platit kaloriemi, ale to ještě dlouho potrvá. Je jen malá ošklivá zrůda. Je to pravda. Nikdy si nezvykl na svůj obraz v zrcadle, před nímž se každé ráno holil.

Zrůda.

Kdyby se mu alespoň podařilo vytvořit něco nádherného, něco křišťálově čistého. Toto město, které jiní považovali za vzrušující a nádherné, živila stoka. Žilo tu dvě stě, tři sta tisíc obyvatel - přesný počet nebyl znám, ale z toho sotva jedna pětina slušným způsobem. Ostatní umírali hlady a zimou. Některé části města vyrostly naprosto chaotickým způsobem. Lidé si pokoutně odváděli teplou vodu do amatérsky vyrobeného topení, které ale příliš nefungovalo. V jedné části města se scházelo podsvětí podvodníků a hráčů, v další sekty, někde Neokatolíci a jinde reformovaní Neokřesťané. Desítky různých společenství, která se mezi sebou nesnášela a vzájemně se napadala. Kradlo se, zabíjelo a především se tu žilo v atmosféře strachu. Několikrát už došlo k prolomení ledovce. Dva tři vagony utopené v moři připomínaly, jak je to místo křehké. Kupodivu se to vždy stalo v nejchudších čtvrtích, protože bohatí sídlili na nejstabilnější části ledovce. Kolem nich to mohlo praskat, jak chtělo, těmhle lidem to bylo jedno, oni zůstávali v bezpečí na svém ostrově.

„Zrůda,“ opakoval si Kid. „Ne já, ale tohle město je zrůda.“

## 15

Naštěstí nebyl v tuleňářské stanici příliš velký provoz, když se Lien Rag blížil v pronajatém kutru po kolejích k vratům východní vyrovnávací komory. Bez problémů projeli kontrolou a zařadili se za velký tuleňářský trojstěžník, který vezl kůže a olej na pevninu.

„Budeme muset vytáhnout plachty,“ prohlásil Lien, když vyjeli na volnou trať. „Na motor jedeme sotva poloviční rychlostí.“

V navigační kabině kapitánského můstku vládlo příjemné teplo a představa, že musí vyjít ven, aby vztyčil plachty, Liena ani trochu nenadchla. Vypadal podivně pod svou černou maskou a Leuan se nemohla ubránit smíchu, kdykoliv se na něho podívala. Bez potíží se dostali z hotelu na nádraží, odkud je pravidelná linka dovezla průhledným tunelem do tuleňářské stanice. Všichni ho považovali za Eloise a nebylo pochyb, že jejich útěk bude zpozorován až za několik hodin. Elois jim slíbil, že odvede pátrání falešným směrem.

„Musíš si naprogramovat řídící schéma trati. Pro plachetnice jsou vyhrazeny zvláštní tratě. Rychlejší lodě mají pochopitelně přednost. Když ti bude někdo šlapat na paty, musíš mu co nejrychleji uvolnit trať a zajet na slepou kolej.“

„Nejsem si jistý, jestli to budu umět zastavit,“ řekl Lien.

Měli štěstí, trať byla úplně volná a tak si mohli dovolit provést několik špatných manévrů. V jednu chvíli se kutr hrozivě naklonil na pravou stranu a vypadalo to, že se musí každou chvíli převrhnout. Pochopili včas, že mají příliš velkou plochu plachet.

Stáhli velkou kosatku, ponechali jen příďovou a přikasali hlavní plachtu. Loď jela rychlostí deset uzlů za hodinu, jim to připadalo hodně, ale se zkušenější posádkou mohl kutr jet určitě mnohem rychleji.

„Máme před sebou asi dva tisíce kilometrů. To znamená přibližně sto hodin jízdy. Myslíš, že můžeme jet i v noci?“

„Budeme se střídat,“ navrhl Lien.

„Říká se tomu držet hlídku, že?“

„Přesně tak.“

K večeru vítr zesílil a Lien musel vyjít na můstek, aby ještě víc skasal hlavní plachtu a vyměnil kosatku za menší. Když se vrátil, čekal na něj teplý čaj s alkoholem z cukru a palačinky. Když jim o hodinu později radar poprvé signalizoval překážku na trati, ztratil Lien na chvíli hlavu. Před nimi se objevil velký tuleňářský škuner, který plul s plnými plachtami na všech třech stěžních, ale byl zřejmě hodně zatížen.

„Měl by tě pustit před sebe,“ řekla Leuan.

Ale nic nenasvědčovalo tomu, že by posádka chtěla změnit dráhu. Přestože už několikrát měli příležitost k odbočení na slepou kolej. Stačilo jen vysokofrekvenčním signálem přehodit výhybku.

„Dobrá,“ řekl Lien, „když nás nechtějí pustit, tak se jim tedy vyhnu já na příští odbočce. Musí být dost dlouhá, abych je předjel.“

„To není moc rozumné.“

„Potřebujeme kilometr volné trati.“

Jakmile najeli na odstavnou kolej, vystoupil na palubu a vytáhl hlavní plachtu a vyměnil kosatku. Dostali se na úroveň tuleňářského trojstěžníku a chvíli jeli po jeho pravoboku. Zahlédli námořníky zachumlané do mohutných kožichů, gesty jim naznačovali, že se jim manévr nepodaří. Lien se ale držel dobře.

„Ať si nemyslí, že nás to odradí! Budou muset pěkně zpomalit, aby nám dali přednost.“

Výhybka se rychle blížila, odstavná kolej byla ve skutečnosti o něco kratší, než oněch tisíc dvě stě metrů, které uváděla příručka Železničních instrukcí. Lien opět vyšel ven, aby rychle přidal ještě další kosatku. Konečně získali asi stometrový náskok před mohutným škunerem, v jehož lanoví pokrytém ledem to praskalo, obrovské plachty svištěly v silném větru.

„Chtějí nás určitě převrhnout,“ nadával Lien, když se vrátil na velitelský můstek... „Co si myslí, že nám výhybka nedá přednost, když jsme rychlejší?“

Mezi konvojem jedoucím po hlavní trati a druhým, který chtěl na trať vyjet z odstavné koleje, si elektronický systém vždy zvolil ten první, pokud ovšem neměl víc než dvousetmetrový odstup a nejel menší rychlostí. Hrála tu také roli velikost a váha. Kutr byl schopen projet výhybkou za sekundu, tuleňářskému škuneru to trvalo pět.

Bylo to o vlásek, ale podařilo se. V mrazivé noční mlze spatřili světla škuneru tak blízko, že si mysleli, že se musí srazit. Přesto výhybka přeskočila a na palubní desce se rozsvítilo zelené světlo. Viděli ještě, jak se námořníci v sousedním plavidle v posledním momentě vrhli na palubu, aby uvolnili lana a skasali plachty, aby včas zabrzdili. Nejspíš museli brzdit i motorem, protože od kol začaly odlétávat jiskry. Brzy je však ztratili z dohledu a opět se řítili nocí rychlostí patnáct uzlů.

„Neměli bychom se moc loudat,“ řekl Lien. „Určitě se budou snažit dohnat nás a znovu předjet. Můžou nás sundat z kolejí, ani nemrkneme.“

První hlídku držel Lien. Musel vystoupit na palubu, skasat plachty a vyjet na odstavnou kolej, aby uvolnil cestu lehčí plachetnici, která jela rychleji. Napadlo ho, jak si asi tahle „kocábka“ poradila s tuleňářským škunerem. Když opět vyjížděl z odstavné koleje na trať, musel použít motor.

„Běž si lehnout, určitě už padáš únavou,“ ozvala se Leuan, kterou probudil zvuk rozjíždějícího se motoru.

Lien chvíli váhal.

„Myslíš, že...“

„Jestli budu schopná řídit tenhle kutr?“

Šel si lehnout do maličké kabinky, ale nemohl usnout. V uších mu zněly neobvyklé zvuky, praskání lanoví, hvízdání větru a pleskání plachet. Hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky: Netočí se kola moc rychle? Co znamenají ty otřesy? Loď se moc naklání. Mají moc plachet. Leuan by měla vylézt na palubu a trochu je skasat.

Nakonec přece jen usnul, a když se probudil, s hrůzou zjistil, že je den a že Leuan si pořádně prodloužila svou službu.

„Letíme jako pták,“ sdělovala mu nadšená Leuan, „dvacet dva uzlů, skoro čtyřicet kilometrů. Už jsme předjeli čtyři těžké plachetnice, bez potíží se mi vyhnuly. Myslím, že mezi nimi byl jeden pobřežní člun. Ujeli jsme čtyři sta padesát kilometrů, to je skoro čtvrtina.“

„Běž si lehnout.“

„Ještě chvíli, je to vzrušující. Uděláš něco teplého k jídlu?“

Připravil polévku a měkké maso, nejspíš z tuleního mláděte, protože nebylo ani trochu tučné. Leuan s chutí zhltla všechno, co jí Lien předložil.

„Co kdybychom si kutr nechali,“ navrhla Leuan, „a jeli s ním až do Společnosti Mořského Ledovce?“

„Myslím, že na většině hlavních sítí jsou oplachtěná vozidla zakázaná. Musíme se na to zeptat.“

„Až se vrátím k nám, udělám všechno, co bude v mých silách, abych přesvědčila Revoluční výbor, že v plachetnicích je naše budoucnost.“

Přes den se vítr trochu utišil, foukal jim teď přímo do zad, proto mohli nasadit ještě jednu plachtu, lehký balon, který se používal jen při jízdě po větru. Pronajímatelé jim dali s sebou podrobný manuál k obsluze plachet. Velký balon se okamžitě nafoukl a kutr nabral rychlost.

„Mám pocit, že vítr se točí,“ oznámila Leuan, když v podvečer předávala hlídku Lienovi. „Trať se stáčí velkým obloukem, pouhým okem to není vidět, ale za třicet čtyřicet kilometrů budeme směřovat na severovýchod. Musíme skasat balon a ubrat plachty.“

Na palubě nesnesitelně foukalo, mráz dosahoval minus šedesáti stupňů. Lien měl na sobě izotermickou kombinézu a Eloisův kožich, takže ho chlad netrápil, ale manipulace s plachtami mu dala hodně zabrat. Náhle se ozvalo suché plesknutí a ráhno s hlavní plachtou se plnou rychlostí přehouplo na druhou stranu. Lien se už nestihl sehnout a ráhno ho zasáhlo do hlavy. Byl odmrštěn takovou silou, že se ani nestačil zachytit zábradlí. Instinktivně se stočil do klubíčka a kutálel se po trati, až se zastavil nárazem do traťové bóje, která vyčnívala o třicet centimetrů nad násep. Okamžitě pocítil ostré bodání v pravém rameni. Pochopil, že mrazivý vzduch pronikl dírou v kombinéze a nejspíš i v kožichu. Rukou se snažil zakrýt trhlinu a snížit tím chlad, když vtom ucítil, že pod kombinézou mu z rány teče krev.

Sílící hukot ho včas upozornil, aby uskočil před velkým tuleňářským škunerem, který se řítil po kolejích plnou rychlostí za nepřetržitého burácení plachet. Po něm následovaly ještě další, musel přejít hlavní trať, aby se dostal na odstavnou kolej.

Věděl, že jeho naděje, že se z toho dostane, je tak jedna ku stu. Jak dlouho může trvat Leuan, než zjistí, že spadl z paluby a jak daleko se kutr mezitím dostane? Podaří se jí vůbec zastavit na odstavné koleji? V každém případě nemá ani dost techniky ani znalostí železniční navigace, aby se dokázala pro něho obloukem vrátit. A on sám nemůže nikdy takovou vzdálenost urazit pěšky, vždyť to může být sedm, možná deset kilometrů.

Přesto se vydal na cestu. Rukou si tiskl roztrženou izotermickou tkaninu na rameni, přesto mu mráz pronikal až do morku kostí a působil nesnesitelné utrpení. Cítil, že mu pomalu tuhne sval, po něm i kloub. Jestli se z toho dostane, paže bude nenávratně ztracena. Přesto šel stále dál, až dospěl na konec odstavné koleje. Rozhodl se, že bude pokračovat až k další výhybce.

## 16

„Chceme tu založit velkou rybářskou stanici,“ řekl slepec v jeho kanceláři, ale Kid na to hned nereagoval.

Muž, kterého provázela manželka, o sobě prohlásil, že se jmenuje Julius Ker. Kid věděl, že je hlavou desetičlenné skupiny, která dorazila do Kaempolisu asi před osmi dny. Ihned po příchodu požádali o přijetí, ale Kid potřeboval trochu času, aby si mohl nechat nenápadně zjistit informace o neznámých příchozích. Netajili se tím, že mají v úmyslu vybudovat rozsáhlou rybářskou stanici na severovýchodě, na konci jakési staré železnice, o které tvrdili, že ji objevili. Byla to tatáž síť, po níž usilovně pátral profesor Buliev z místní univerzity ve starých archívech z minulého století.

„Chceme vybudovat supermoderní stanici. Máme doporučení.“

Kid byl opatrný. Ti lidé nebyli rybáři. Podle policie si s sebou přivezli ohromné bedny s materiálem. Dlouhý zdvojený vagon, který nechali stát na odstavné koleji, obsahoval jakési složité přístroje, které se ani trochu nepodobaly vybavení pro rybolov. V policejním hlášení se rovněž mluvilo o bednách s odbornou literaturou a Julius Ker sám vypadal spíš jako vědec než rybář.

„Doposud jsme žili v Panamerické, ale pro své politické názory jsme se tam stali podezřelými. Liberalismus vaší nové Společnosti nám vyhovuje lépe. Žádáme vás o pronájem koncese o velikosti tisíc kilometrů čtverečních v úrovni rovníku a na 1600 západní délky, v místech bývalého ostrova Jarvis. Tady. Tisíc kilometrů, to je jen zlomek vašeho území. Kapka v moři. Ale chtěli bychom mít na území výhradní právo a používat ho bez omezení. Máme novou, zcela odlišnou metodu rybolovu a chceme ji uchovat v tajnosti. Za to vám garantujeme dodávku pěti tisíc tun ryb ročně.“

„Ale,“ poznamenal Kid ironicky, „vždyť vy po mně vlastně žádáte vytvoření státu ve státě.“

„Máme zájem o pronájem koncese na čtyři roky. Jsme připraveni převést do pokladny Společnosti Mořského Ledovce odpovídající částku. Řekněme sto tisíc dolarů. V případě, že se vám bude navrhovaná suma zdát nedostatečná, jsme ochotni záležitost ještě jednou přehodnotit.“

Kid by se ho byl rád zeptal, jak přišel o zrak, ale pomyslel si, že by mu stejně neodpověděl po pravdě. Kerova žena byla velmi krásná, i když už nebyla nejmladší, měla jemné rysy, které ještě podtrhovaly prošedivělé vlasy a vážný, inteligentní výraz ve tváři. Bedlivě sledovala Kida, jako by se snažila z výrazu tváře vyčíst jeho myšlenky.

„Tak vy tvrdíte, že jste našli síť stošedesátého poledníku?“

„Ano, našli jsme několik poměrně hustých úseků, které jsou tu a tam pochopitelně přerušeny, ale dají se snadno opravit. Spojovací přípojka k vaší hlavní trati leží sto kilometrů východně od města. Právě v těch místech je největší trhlina v délce osmdesáti kilometrů. Bylo mi řečeno, že máte výkonné stroje na kladení kolejnic, které jsou schopny opravit narušenou trať za velmi krátkou dobu. Jsem si vědom, že je to drahá záležitost, a proto vám nabízím kromě částky za koncesi dalších sto tisíc dolarů na opravu tratí.“

„Není to špatná investice. Prodej pěti tisíc tun ryb vám vynese jeden až dva miliony dolarů. Ale budete tu mít konkurenci mezi lovci velryb.“

„My lovíme jen ryby nejvyšší kvality, a ne co nám přijde pod ruku. Dodávky můžou chodit každý druhý den plně automatizovaným vlakem bez řidiče, který bude pendlovat mezi městem a naší stanicí.“

„Vždyť je to čtyři tisíce kilometrů!“ zvolal Kid. „Po ledovci, po trati, která je nestabilní... Berete na sebe velké riziko.“

„Předpokládáme, že do dvou let bychom mohli dodávky zdvojnásobit.“

„Říkáte, že jste přišli z Panamerické? Kde jste byli konkrétně?“

„Na severu... Také na pacifickém ledovci, ale víc na sever.“

„A odešli jste z politických důvodů?“

„Jak jsem vám řekl. Jsme volné společenství, samosprávné, a něco takového Správní Rada Společnosti nechce připustit.“

Znělo to věrohodně, přesto jim Kid stále nevěřil. Ti lidé něco skrývali. Zatím nevěděl co, ale určitě to zjistí. Nicméně podařilo se jim objevit síť 160. poledníku, kterou se profesor Buliev marně snažil vyčíst ze svých starých map. Kida napadlo, že celá tato oblast ledovce je vlastně nevyužitá, mohly by se tu vytvořit další stanice, které by se zabývaly výzkumem pohybu velryb a jejich sčítáním.

„Musím vás upozornit, že naše Koncese na ledovci má z majetkoprávního hlediska určité nejasnosti. Vykoupili jsme sice drobné společnosti, které se podělily o území, ale možná že v Australasijské, Sibiřské, nebo dokonce i Panamerické existují koncesionáři, o nichž nic nevíme. Ti se mohou v budoucnu objevit a uplatňovat svá práva.“

„Panamerická si na úrovni 160. poledníku dělá v podstatě nároky jen po 20. rovnoběžku.“

„To je sice pravda, ale jejich prohlášení mě příliš nepřesvědčuje. Jednoho dne může Panamerická klidně posunout své pohraniční stráže a hlídkové vozy dál. Mají dokonalé stroje, schopné položit třicet kilometrů kolejí denně.“

„Prozatím však patří koncese Společnosti Mořského Ledovce vám, ne? Proto také jednám s vámi,“ řekl Julius Ker. „Ma, můžeš ukázat, že to myslíme vážně?“

Ma Kerová uchopila velký plátěný pytel, který jí až doposud ležel u nohou, a přistoupila k psacímu stolu. Položila pytel na stůl, otevřela ho a vytáhla z něj svazky dolarových bankovek.

„Sto tisíc za koncesi na čtyři roky. Sto tisíc na opravu trati až po naše území.“

Hromádky bankovek narůstaly.

„Mimo to si uložíme pět set tisíc dolarů ve vaší měně u Centrální Banky Společnosti. Máme ve vás důvěru.“

Sedm set tisíc dolarů. Celkem vzato jen malá kapka v tom množství, které by potřeboval, ale Kid předpokládal, že ta částka vyvolá odezvu, že po ní budou následovat další. Jen tak posílí kalorii. Krok za krokem se přiblíží ke kurzu, který stanovil na začátku. A právě takovýto druh transakcí k tomu napomáhal. Brzy přijdou i půjčky z mezispolečnostních bank.

„Předložím vaši žádost svým poradcům,“ Kid přece jen zachovával rozvahu.

„Kolik času potřebujete k rozhodnutí?“

„Osm dní.“

„Čekáme ještě další vybavení. Několik pohodlných lokocarů a generátorovou jednotku. Můžeme od vás odkoupit za dobrou cenu velrybí olej?“

„Mohu se za vás přimluvit u Gildy Harpunářů, aby vám udělali slušnou cenu. Museli jste zřejmě prodat vaši lovnou stanici v Panamerické, když disponujete takovým kapitálem?“

„Ano. Prodali jsme ji poměrně výhodně. Produkovala sto dvacet tun týdně. Vidíte, že si neděláme legraci, myslíme to naprosto vážně.“

„Ale nevypadáte na rybáře,“ zareagoval Kid.

„Taky nejsme obyčejní rybáři. Jsme technici, odborníci. Vymysleli jsme převratnou techniku, kterou chceme udržet co nejdéle v tajnosti. Proto trvám na tom, abychom předem stanovili podmínky. Jestli získáme koncesi, byl bych nerad, kdyby nám někdo strkal nos do našich záležitostí.“

„V tom případě se obávám, že se nedohodneme,“ odpověděl Kid a odsunul hromadu bankovek.

„Pochopitelně mimo vašich hraničních hlídek.“

Kid se usmál:

„To se snadno řekne, každý přece ví, že nemáme žádné hraniční stráže, je tu pouhý zárodek policejního sboru ve městě, všeho všudy několik hlídek.“

„Přijeďte zkontrolovat naši stanici vy sám.“

„To taky udělám,“ odpověděl Kid, „a vezmu s sebou tým vědců. Na naší univerzitě, i když je teprve nedávno otevřená a neznámá, je několik významných osobností. Také uprchli ze svých Společností, které se jim zdály příliš diktátorské, a raději dali přednost nám.“

Julius Ker nereagoval, ale Kid by přísahal, že poslední poznámka se mu vůbec nelíbila. Ti lidé budou dodávat svých pět tisíc tun ryb ročně, ale mimo to se budou zabývat něčím jiným. Kid neměl tušení, co by to mohlo být. Mohl si ale dovolit odmítnout sedm set tisíc dolarů? Stačilo by dvacet podobných transakcí a kalorie se vyhoupne nahoru a najde si své místo na světovém trhu. Až budou moct platit vlastní měnou, zařadí se mezi nejsilnější Společnosti.

„Byl bych rád, kdybyste se setkal s profesorem Bulievem. Už několik měsíců se pokouší najít právě síť 160. poledníku. Prokážete tím svou dobrou vůli a mě to pomůže přesvědčit svého společníka, který se ostatně musí k vaší záležitosti také vyjádřit.“

Kid věděl, že Mikado uvidí jen těch sedm set tisíc dolarů složených v bance a zisk, který jim může rybářská stanice přinést. Pět tisíc tun ryb, to je sto tisíc dolarů do pokladny společnosti. Kdyby přišly další podobné žádosti o koncese, mohli by opravit další sítě. Ale Kid myslel především na podmořské bohatství. Miliardu dolarů by stála těžba rud z mořského dna, tak to řekl inženýr Olgarev, který je teď v Panamerické a jedná o koupi továrny na zpracování křemíku.

„Tak tedy za osm dní,“ řekl slepec na závěr a zvedl se k odchodu. „Děkuji vám, že jste nás přijal a vyslechl. Nebudete toho litovat.“

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Kid zavolal přednostovi hlavní stanice v Kaempolisu, aby se ho zeptal na podrobnosti týkající se vagonů, které dorazily na nákladové nádraží.

„Jeden dvojitý vagon naplněný až po střechu bednami s různými neznámými, křehkými přístroji. Další dorazil dnes

ráno. Přijel z Afrikanie, ale pochází z Panamerické.“

„Viděl jste jejich počítač kilometrů?“

„Ano. Neuvěřitelné číslo. Třicet osm tisíc kilometrů.“

„Pokuste se opatrně zjistit co nejvíc podrobností o tom, co obsahuje jejich náklad a okamžitě mě podejte zprávu. Spoléhám na vás.“

Pak se vydal na Skládku, kde se situace každým dnem zhoršovala. Zrzaví se chovali podivně a stále ho obviňovali, že prodal dítě, jejich boha. Vyčítali mu totéž, co lidé ve městě. Ram se s ním tentokrát odmítl setkat. Gilda Harpunářů opět pohrozila, že přestane Zrzavým dodávat velrybí kosti, aby zabránila dalšímu přílivu. Už se mluvilo o čtrnácti tisících, Osudná hranice patnácti tisíc přinese skutečné problémy s výživou. Při takovém počtu už nezískají z velrybích kostí tři tisíce kalorií na hlavu a den a Kid už teď uvažoval, že bude muset nakoupit velrybí maso, aby uživil Lidi z Chladu, pochopitelně na úkor vývozu.

Ve městě to vřelo, na Skládce nebylo o nic klidněji a za této situace se Kid musel vrátit k Titanu, aby dohlédl na poslední závěrečné práce na stavbě gigantické elektrárny. Jeho obchodní mise do Afrikanie měla velký úspěch, byla tu naděje, že získají potřebný materiál za zajímavých platebních podmínek. Polovinu na půjčku a druhou půlku splatnou v kaloriích.

Ze své drezíny sledoval s obavami tu zrzavou záplavu na obrovském pohřebišti velryb. Přibyli tu nejen další lidé, ale i další kotle, aby se zvýšila produkce.

17

Lien došel až k další odstavné koleji, ale vyčerpalo ho to natolik, že se musel zastavit. Dál už nemohl. Z posledních sil si vyhrabal v závěji úkryt, kam se usadil a snažil se neusnout. Stále si držel pravou rukou levé rameno, aby alespoň částečně zakryl trhlinu v izotermické kombinéze. Také tulení kožich pádem a nárazem do bóje utrpěl, byl na několika místech odřený a roztržený. Navíc mu ruka, kterou se snažil poškozené místo zakrýt, přimrzla k rameni a nemohl ji odtrhnout. Mráz však přesto neustále pronikal k tělu a drobnými jehličkami ho bodal do ramenního svalu. Jestli se z toho dostane, odnese si ošklivé následky.

Lien se snažil chladně zvážit svou situaci. Kutr nejspíš stál někde na odstavné koleji severo-východním směrem. Zjistila Leuan okamžitě, že spadl? Pro jednu osobu muselo být ovládání plachetnice obtížné a zabralo jistě mnohem víc času. Předpokládal, že se jí nepodařilo zastavit dřív než po deseti kilometrech, a to byla příliš velká vzdálenost, kterou nebude schopen urazit.

Pomyslel si, že Lidé z Tepla jsou trosky, slaboši, kteří nic nevydrží. Kdysi na počátku Nové doby ledové museli zdolávat nekonečné vzdálenosti, aby si ulovili něco k snědku, našli si úkryt a dostali se k ostatním lidem a k civilizaci. Ale od té doby, co Společnosti poskytovaly lidem minimální dávky tepla a potravy, se člověk stal nedužívý. Vzdálenost deseti kilometrů při padesáti, šedesáti stupních v izotermické kombinéze není přece nepřekonatelná. Před čtyřmi roky se s plukovníkem Skollem, Zrzavým míšencem, několik dní toulal na Dálném Severu někde mezi Transevropskou a Sibiřskou. V té době byl ještě ve formě, dokázal žít několik měsíců na ledovci, kde se svým týmem prováděl výzkumy ledu. To Lady Diana z něho udělala krtka, který ze své pohodlné podledové kanceláře dohlíží na práce, téměř se nehýbá, jen se neustále cpe a moc pije.

Po trati jezdilo dost vlaků, každých pět minut projel jeden konvoj, všechno dieselové, elektrické nebo parní lokomotivy. Občas se objevily i plachetnice na kolejích, velké tuleňářské škunery a tankové lodě s tulením olejem, ale bylo jich stále méně.

Snažil se myslet na svého syna Jdriena, aby nepodlehl spánku. Vstal a pokusil se udělat několik kroků. Necítil ani tolik zimu, zato ho nesnesitelně bolelo rameno. Měl pocit, že krev, která mu vytekla z rány, na něm zmrzla. Pokusil se odtrhnout pravou ruku, ale nepodařilo se mu to.

Zvolna kolem něj projel velký trojstěžník. Musel být asi plně naložený, protože jel velmi pomalu. Okénka zářila do tmy, ale na palubě nebyl nikdo. Přesto sebral všechny své síly a zařval z plných plic. Volání o pomoc však zaniklo ve větru.

Chvíli přecházel sem a tam, pak se znovu posadil. Po nohou mu stékala voda, která se srážela z odpařovaného tělesného tepla, a zachycovala se v jeho speciálních botách. Vylučovací systém se nejspíš porouchal. Voda měla být odváděna ve formě páry ve výšce kolen. Systém míval často poruchu, zvlášť když se člověk v kombinéze pohyboval moc dlouho.

Překvapila ho malá plachetnice, uhánějící přímo na jihozápad, ale nestačil svou volnou rukou dát znamení. Byl to stejný kutr jako jejich, možná trochu menší a rychlejší. Slyšel, že bohatí Afrikánci se s oblibou vydávají s přáteli nebo rodinami z jistoty pevného kontinentálního ledovce na výpravy za dobrodružstvím. Pouštějí se daleko na mořský ledovec, baví se lovem medvědů nebo vlků a dnem i nocí brázdí zamrzlý oceán, než se zase vrátí ke své obvyklé práci. Vůbec měl dojem, že život v Afrikanii není tak nepříjemný jako v Transevropské nebo Panamerické. Pochopitelně tu také existovaly sociální rozdíly, ale zdálo se mu, že obyvatelé jsou ve svém jednání i názorech mnohem svobodnější. V Panamerické se mohli projevovat svobodně jen ti nejbohatší. V Transevropské zase všechno podléhalo Vojenské Bezpečnosti a kastám železničních zaměstnanců. Peníze nestačily, člověk musel mít na všechno povolení. Podle toho, co vyprávěla Yeuze, nebyl život v Sibiřské také lehký.

Yeuze. Yeuze, Trpaslíkova vyslankyně. Vyslankyně Společnosti Mořského Ledovce. Trpaslík, který mu ukradl syna Jdriena. Přece neumře zimou na tomhle ledovci, kde byl docela silný provoz. Vždyť chtěl jít na konec světa, aby našel svého syna, svého Jdriena.

Udělal pár kroků, pak se zase vrátil do svého úkrytu, ale věděl, že tentokrát už nevstane. Kombinéza přestávala

pomalu fungovat. Kondenzovaná voda mu v nohách zamrzala, cítil, jak mu do nohou proniká chlad.

Začal ztrácet vědomí, když si ještě stačil uvědomit, že kutr, který před chvílí projel kolem, se obloukem vrací k němu. Byla to plachetnice africánské hraniční stráže. Hlídka na lodi zahlédla Lienovu potácející se postavu na vedlejší koleji.

Nedokázal ze sebe vydat ani slovo, když ho přenášeli na palubu lodi, speciálně vybavené k záchraně trosečníků. Námořníci často padali z paluby a hraniční hlídka měla přehled o všem, co se na trati děje. Občas dostávali také radiové volání o pomoc, ale na tohoto bílého muže je nikdo neupozornil. Co dělá sám uprostřed ledovce v takovém zubožením stavu?

Ponořili ho do teplé olejové lázně a zároveň mu zavedli infuzi do žíly, ošetřili mu poraněné rameno a dali mu několik injekcí do odumírajícího svalu.

„Kutr," mumlal..., „kutr... Dál na severovýchod, na odstavné koleji."'

„Co to říká?" ptal se kapitán lékaře.

„Nejspíš spadl z kutru."

„To by mohl být ten, co jsme viděli stát stranou asi dvacet kilometrů odtud."

Naklonil se nad Lienem a zeptal se ho na jméno a poznávací číslo jeho lodi, ale glaciolog si nevzpomínal. Nechal se unést sladkým spánkem, protože věděl, že tady v té teplé olejové lázni mu už nemůže ublížit.

„Nedostali jsme žádné tísňové volání..."

„Co když jsou to panameričtí pašeráci, co myslíte?"

„Je to možné. Nebo překupníci drog. Ale jak by se při té blokádě dostali až sem na tuhle trať, která je tak přísně střežená?"

Lienu Ragovi se zdálo o synovi. Statný chlapec s lesklými zlatými vlasy mu běžel naproti a vztahoval k němu ruce.

## 18

Zrzaví kráčeli bez oddechu, spali jen několik hodin a přes den dělali jen krátké zastávky. Jdrouino tělo spočívalo na vlčí kůži, kterou táhli po ledu. Blížili se k malému Středomořskému ledovci. Jednou už museli kůži vyměnit, měli však v zásobě další, podařilo se jim ulovit dva vlky. Maso si schovali, protože velrybí zásoby už dávno spotřebovali.

Ramu byl pyšný a šťastný, že se mu jeho poslání zdařilo. Nebyla to jeho myšlenka, jejím původcem byl otec Ram, který si ve své paměti uchoval vzpomínku na vyprávění kočovných kmenů. Ramu svého otce obdivoval, byl pyšný, že přišel na ten nápad vydat se na druhý konec světa, přes tisíceré nebezpečí. Čekaly je ještě další mořské ledovce, než se dostanou k největšímu z nich, k Pacifiku, a pak na Skládku, kde je netrpělivě očekával Ram.

Ramu neměl rád železnici a snažil se držet co nejdále od tratí. Styděl se, kdykoliv potkali skupiny Zrzavých s tmavou matnou srstí, kteří hledali potravu mezi odpadky. On sám byl pyšný na svou zlatou kožešinu. Jeho lidé nebyli otroky, ale svobodnými bytostmi.

Jeho nenávist vůči Lidem z Tepla ještě stoupla, když se spolu s ostatními stal svědkem otřesné scény, která se odehrála poblíž železničního uzlu. Viděli, jak skupinu, která se právě zabývala prohledáváním odpadků, obklíčili lidé v tlustých kožiších. Na kolejích byl připravený celý vlak vagonů s klecemi, který čekal na svou kořist. Ramu věděl, kam jeho bratry odvezou. Na střechy měst, aby tam za trochu jídla škrábali led. Lidé z Tepla to sami nedokázali.

Snažil se držet odstup od kolejí, ale v krajině s hustou železniční sítí to nebylo jednoduché. Lépe se jim dařilo až na Malém ledovci, kterému se Lidé z Tepla vyhýbali, protože se ho báli. Led tu nebyl příliš pevný, často byl pokryt vrstvou vody. Bylo tu ostatně mnohem tepleji než jinde, oblast byla plná podmořských sopek.

Dostali se na pevninu a pak znovu na mořský ledovec, tentokrát větší. Ramu se naučil orientovat a nikdy se nezmýlil, všichni mu důvěřovali. Táhl kůži stejně jako všichni ostatní, když na něho přišla řada.

Večer, když se zastavili, aby se uložili ke spánku, vyhloubili v ledu velkou jámu, do níž uložili Jdrouino tělo. Byli opatrní, báli se, že by je v noci mohl někdo přepadnout a mrtvolu jim ukrást. Ukládali ji proto pod tenkou vrstvu ledu.

Než se dostali na pevninu, prodřeli všechny tři kůže. A na další vlky, které by mohli zabít, už nenarazili. Bylo třeba vymyslet něco jiného, a proto zůstali několik dní na jednom místě. Ramu se sám vydal na výpravu za kožešinou a skutečně se mu podařilo obstarat ji v jedné páchnoucí stanici, kde se prodávaly kravské kůže.

Ta, kterou přinesl, vydržela více a vystačila jim až k prvnímu z velkých ledovců, kde konečně narazili na smečku vlků a pořídili si zásobu kůží.

Všude, kudy procházeli, se mezi kočovnými kmeny šířila zvěst o tom, že nesou matku nového boha, toho Jdriena, o němž už slyšeli. Brzy se původní malá skupina rozrostla, všichni se střídali při tažení kůže s mrtvým tělem. K Ramuovi všichni vzhlíželi s úctou, také na to byl patřičně pyšný. Několik dní pobyli v jedné soutěsce, na jejímž dně si stovky Zrzavých lovily ryby. Potřebovali si odpočinout, znovu nabrat síly a vydatně se najíst. Byli přijati s velkou vážností a respektem.

Díky tomuto zdržení je dohonil starý Jdrui, který znal Jdrou zaživa a byl u toho, když se narodil Jdrien, snad dokonce i u toho, když byl Mužem z Tepla počat.

Ramu ho představil jako jediného svědka té báječné události. Od té doby musel Jdrui nekonečné hodiny vyprávět všechno, na co si vzpomněl. Přišel svému vyprávění na chuť a jak si postupně svou historku vylepšoval, byl jeho příběh čím dál tím delší. Lidé z Chladu se shromažďovali kolem něho po skupinkách a tiše mu naslouchali. Ve světle ohně, který si rozdělávali, aby lépe viděli, si každý snadno představil živou Jdrou i malého boha Jdriena.

Jdrui dostával drobné dárky, šperky i jídlo, které ihned rozdával kolem sebe. Když se Ramu vydal opět na cestu se svým kmenem a Jdrouiným mrtvým tělem na vlčí kůži, s odstupem je sledoval.

## 19

Když se vlak ponořil do ohromné tlamy ledového tunelu, zavřela Yeuze oči. Znovu se jí vybavila podobná scéna, kterou zažila před mnoha měsíci. Poprvé se dostala pod vnitrozemský ledovec s Lienem po svém vysvobození ze sibiřského vězení. Tenkrát se radovala ze znovunabyté svobody a byla příliš vyčerpaná, než aby si dělala starosti, že ji vezou tunelem hluboko, několik set metrů pod povrchem.

Dnes se však opravdu bála. Její soukromý vlak jel sotva střední rychlostí, Yeuze se to však zdálo příliš rychlé. Nejraději by se vrátila obloukem zpět.

Sestup do centrální šachty budoucí podledové osy Sever-Jih probíhal postupně po několika plošinách s přestupními a regulačními stanicemi. Byla tu vybudována skutečná města, kde normálně žili lidé, spali tu, jedli a pracovali zavrtaní jako krtci v tomhle morbidním světě, kde sebemenší světlo vrhalo stíny na okolní stěny. Překvapilo ji, že teplota tu byla snesitelnější než na povrchu, lidé se pohybovali oblečení jen do lehkých kožichů a s nechráněnými obličeji.

Sestup pokračoval po spirálovité rampě kolem obrovské šachty až do stanice, kterou Lady Diana pokřtila na stanici Liena Raga na památku slavného glaciologa. Ležela na spojovacím bodě supermetra Východ-Západ a budoucí osy Sever-Jih.

Spirála čítala desítky tratí, po kterých jezdily především nákladní vlaky rychlostí, která jí naháněla hrůzu. Marně se snažila odhadnout průměr té obrovské šachty, z jejíž hloubky dostávala závratě.

Zlý sen pokračoval, i když najela do široké štoly, směřující k jihu. Nesmyslné osvětlení, které muselo spotřebovat spoustu elektřiny, a zrcadlový efekt vyvolaný odrazem od vzdálených stěn měly za následek, že člověk nerozeznal strop tunelu. Ocitla se v novém světě, tolik odlišném od mlhavé šedi a mrazu na povrchu, a přesto ještě děsivějším, umělém a nepřirozeném. Sledovala skalní stěny, zkamenělé lesy zalité v ledu, trosky domů i tmavě zelenou prérii, z níž se po staletích dochovala jen tato barva.

Stavitelé zaútočili svými lasery na ledovou vrstvu ve všech směrech, pronikli až k bývalému povrchu planety, ale byl to povrch vyprahlý, nahý a příšerný. To, co tady viděla, byla docela jiná země, než jakou znala ze starých filmů. Jakou cenu má pro lidstvo snaha sestoupit tak hluboko a hledat své kořeny, když tam najde jen tohle?

Lady Diana na ni čekala v Mont Rushmore Station, kde gigantický tunel prozatím končil. Necelý kilometr odtud se zvedala ohromná ledová hradba, do níž se zakousávaly desítky výkonných laserových strojů. Voda z rozpuštěného ledu se prý odváděla jak do Pacifiku tak do Atlantického oceánu, aby nedošlo k prudkému zvýšení mořské hladiny pod ledovým příkrovem. Slyšela, že práce musely být často přerušovány, dokud se všechna voda nevyčerpala. Široký kanál, kterým byla voda odváděna, se musel neustále vyhřívat, aby nezamrzal a neucpával průchod.

Yeuze překvapilo, když spatřila na nástupišti samotnou Lady Dianu. Taková mimořádná a nenadálá pocta ji naplnila zlou předtuchou, která ji neopustila po celou dobu pobytu. Tlustá žena měla na sobě černý kožich s bílým lemováním, obličej si ničím nechránila. Venkovní teplota nebyla vyšší než minus pět a Yeuze měla sotva čas svléknout si svou izotermickou kombinézu a převléknout se do méně teplého oblečení.

„Děkuji vám, že jste přijela," přivítala ji hlavní akcionářka Společnosti. Po pravdě řečeno byla tak označována jen z eufemismu. V celé Panamerické nebyla jiná osoba, která by mohla Správní Radě předložit tolik akcií jako tato žena. Vlastnila většinu, aniž by se přesně vědělo, kolik procent to představuje. Sama přísně sledovala, aby nikdo, jedinec ani skupina, nemohl získat akcie od drobných akcionářů a případně ji tím ohrozit. Přesto však respektovala pravidla akciové společnosti, pravidelně svolávala správní radu, která rozhodovala v důležitých záležitostech a byla známa tím, že trpělivě vyslechne každý názor. V Transevropské byla jiná situace, bylo tu několik málo - přesný počet se neuváděl, snad mezi dvaceti a třiceti - silných akcionářů, velké množství středních akcionářů a pak celý zástup drobných vlastníků. Na některých valných hromadách se scházely tisíce lidí.

„Měla jste příjemnou cestu? Ukážu vám to tady. Uvidíte báječné věci. Našli jsme bývalý povrchový důl na lignit, kde můžeme do roka začít těžit. Také jsme objevili indiánskou rezervaci. Představte si, že tam Indiáni zůstali ve svých tradičních kostýmech, jako kdyby to bylo včera. Sešli se nejspíš kolem ohně a společně čekali na smrt. A my je teď vyprostíme ze silného kalného ledu a umístíme je do nové vrstvy průhledného ledu. Bude to výborná turistická atrakce, máme už množství zájemců o licenci."

Lady Diana odvedla Yeuze do svého luxusního vlaku. V salonu s panoramatickým výhledem a bohatou dekorací jí nabídla měkkou pohovku a sama se posadila proti ní. Yeuze na sobě cítila její zkoumavý pohled, když si svlékala kožešinový plášť, pod nímž měla jen jednoduché šaty, které ji možná až příliš obepínaly. Vycítila v tom pohledu žádostivost, ale byla již zvyklá, že její krása vyvolává touhu u obou pohlaví.

„Jste velmi krásná," řekla Lady Diana, „a chápu pocity členů Komise pro Dohody. Zaznamenala jste u nich velký úspěch a zaslouženě. Pozvala jsem vás sem, abych s vámi prodiskutovala některé záležitosti. Vím, že jste podepsala smlouvy na jisté půjčky a určité dodávky, celkem kolem pěti milionů dolarů. To je dobrá částka. Ani moc vysoká ani nízká. Profesor Buliev, který za vámi nedávno přijel, získal vybavení pro svou továrnu na křemík... Nezávidím vám vaše úspěchy. Ba naopak. Jsem dokonce připravena udělat vám jistou nabídku."

Yeuze okamžitě napadlo, jestli ona nemá být cenou za ten návrh. Snažila se chladně uvažovat, co by pro ni znamenala hodinka lásky s touhle horou masa, ale nedokázala to. Většinou se prostituovala s muži, a i nejhroznější z nich jí mohl nabídnout alespoň trochu laskavosti, ale pochybovala, že by Lady Diana byla něčeho takového schopná.

„Odkoupím od vás vaši dosavadní produkci velrybího oleje. Milion tun ročně. Je to olej výborné kvality, jeho kalorická efektivnost je velmi vysoká. Nabízím vám dvojnásobnou cenu za každý barel. A myslím to naprosto vážně. Ještě dnes můžeme podepsat kontrakt."

„Ale," namítla překvapená Yeuze, „my máme podepsané smlouvy... na několik let dopředu. Předpokládáme, že do roka se naše produkce zdvojnásobí. Jestli chcete výhradní prodej na tento přebytek, mohu o tom promluvit s naší

správní radou.“

Lady Diana se usmála a naklonila se dopředu. Z jejího výstřihu se nesla silná kořeněná vůně. Musela se parfémem polévat od hlavy až k patě. Yeuze fascinovala ta obrovská masa jejích prsou.

„Nemáte žádnou správní radu. Jsou jen dva společníci a ve skutečnosti o všem rozhoduje Kid. Mikadovi stačí, když dostává své dividendy. Nikdy se dlouho nezdržuje na ledovci, který nenávidí. Nikdy se ještě například nejel podívat až k vulkánu Titan, vymlouvá se, že železnice není stavěná pro jeho hinduistický chrám.“

„Vidím, že máte přesné informace,“ prohlásila Yeuze s ironií v hlase.

„Vždycky. Vy to dobře víte. Lien Rag vám o tom musel říct.“

„Nemohu záležitost rozhodnout na místě.“

„Mohu vám platit na rok dopředu. V hotovosti... V dolarech nebo materiálem podle vašeho vlastního výběru. Jestli chcete, zprostředkuju vám urychlené spojení. Můžete mít Kidovu odpověď do osmačtyřiceti hodin. Přímo tady na místě...“

„Předpokládám, že Kid nebude spěchat s odpovědí,“ namítla mladá žena.

Lady Diana si prohlížela své diamanty vsazené přímo do buclatých prstů. Nevědělo se, jestli je kroužek prstýnku tak zařízlý do masa, anebo jí diamanty byly skutečně implantovány přímo do kůže. Proslýchalo se, že je měla i jinde po těle, ale nejspíš to byla jen pomluva.

„Proč si myslíte, že Kid bude váhat?“

„Kvůli synovi Liena Raga. Kid mě informoval, že jste ho unesla a že ho teď držíte u sebe.“

„Není to jeho syn, zrovna jako není můj. Sám ho držel neoprávněně. Lien Rag je mrtev a já se cítím morálně zodpovědná za výchovu jeho dítěte.“

Yeuze sklopila oči, snažila se potlačit svůj vztek. Nesmí zapomenout na svou úlohu vyslankyně. Kid jí dal plnou důvěru, řekl jí přece, že kromě ní nemá jiného přítele. Nezdálo se, že by Miele považoval za člověka, kterému se může svěřit, někdy měla i pocit, že ji nepovažuje ani za svou ženu.

„Vy jste to dítě neunesla z úcty k Lienu Ragovi,“ řekla s maximálním klidem, jakého byla v té chvíli schopná. „Lien Rag zmizel za pochybných okolností, v NY Station se o tom šíří podivné dohady. Říká se, že Lien žije, že tajně přešel do opozice proti vám, a proto teď hodláte použít jeho dítě jako výkupné.“

„Myslíte jako prostředek nátlaku?“

Yeuze neodpověděla.

„Dnes jste zdvořilejší než tenkrát,“ řekla Lady Diana. „Když jsme za vás zaplatili deset milionů dolarů, abychom vás vytáhli z toho sibiřskýho vězení, byla jste arogance sama. Když vás sem poslali jako zástupkyni u Komise pro Dohody, považovala jsem to za nehoráznost. Svým způsobem jste utekla. Víte o tom, že ty syntetické kožešiny, které jsme koupili v Sibiřské, abychom vás osvobodili, nejdou moc na odbyt? Vrátily se nám sotva dva miliony. Takže nám stále dlužíte osm milionů dolarů.“

„Lien Rag vyrovnával dluh ze svého platu,“ namítla Yeuze.

„Máte pravdu, na to jsem zapomněla. Ale stejně zbývá sedm milionů. Když se vám podaří přesvědčit Kida, aby podepsal smlouvu na deset let, budeme si kvit.“

„A co bude s chlapcem?“

„Jeho se tento případ netýká.“

„Lien je naživu, že?“

„Pojďte, půjdeme se najíst nahoru do proskleného patra.“ Lady Diana na otázku neodpověděla. „Trochu se projedeme a ukážu vám jeden z někdejších zázraků.“

Yeuze si sedla proti Lady Dianě. Nemohla se příliš soustředit na vybrané pokrmy, které jim servíroval majordomus v livreji. Cítila se ponížená, neschopná dostát své roli. Udělala chybu, že nevyrovnala dluh dřív, než přijala toto místo. Jak ji sem mohl Kid poslat, musel to vědět?... A co když ji sem poslal záměrně? Že by měl sám také sklony k nepříliš čistým metodám?

„Znovu opakuji, že jsem připravena od vás odkoupit veškerou produkci oleje a v budoucnu se stát vaším hlavním obchodním partnerem.“

„Proč nám nechcete zaplatit tepelnou elektrárnou místo penězi vybavením, které nutně potřebujeme?“

„Bohužel už si nemůžeme dovolit podobná zařízení vyvážet. Všechno, co vyrábíme, je vyhrazeno pro naši Koncesi. Dílo, které jsme započali, si postupně vyžádá desítky, stovky dalších elektráren. Váš milion tun velrybího oleje spolkne jedna jediná. Kupujeme cokoliv, kdekoliv a za jakoukoliv cenu.“

„Ale tím se vaše měna znehodnotí. Do oběhu se dostane příliš mnoho dolarů...“

„Můžeme platit potravinami. Například tady, v tomto kraji, se chystáme pěstovat speciální obilniny ve sklenících s nejmodernější technologií. Budeme prodávat sojovou mouku a maso. Víte o tom, že jsme tady v této oblasti našli celá stáda hovězího dobytka? Tisícikusová stáda zamrzlá v ledu? Staneme se hlavními vývozci fosilního masa. I když »fosilní‹‹ není ten správný výraz, spíš by se hodilo »ledové« maso. Může se použít ke krmení drůbeže, ryb a chovných zvířat. Za určitých podmínek je dokonce stravitelné i pro člověka.“

„Došlo přece už k několika případům otravy právě z fosilního masa.“

„Ano, ale jen ojediněle. U nás mají některé podniky na výrobu průmyslových potravin povolení, že jejich výrobky mohou obsahovat až dvacet procent předledových zásob. Tím získáváme velmi levně celou řadu potravin. Uplatní se například v kantýnách v železárnách a hlavně v podnicích na povrchu. V tomhle tunelu je pochopitelně jiná strava.“

„Vy už nezaměstnáváte Zrzavce?“

„Od té doby, co Lien odešel, Zrzaví odmítají pracovat. Museli jsme je poslat zpět do Západní Zóny. Ne všechny, ale většinu z nich.“

Byla to pravda? Yeuze pochybovala o každém slovu, které vyšlo z rudých úst tlusté ženy.

„Naše technika je ostatně tak vyspělá, že se už bez nich obejdeme. Jestlipak například víte, že se chystáme postavit hydroelektrárny na kanálech, kterými je odváděna voda k oceánu? Tím se nám vrátí část energie, kterou spotřebujeme na čerpání vody. Také stavíme pojízdné větrné turbíny na našich hlavních sítích. Měla byste to říct Kidovi. Na Velkém Ledovci musí být hodně větru."

Yeuze se snažila najít způsob, jak odvést rozhovor směrem k Jdrienovi, aniž by se dopustila diplomatické chyby. Lady Diana proti ní se nezřízeně cpala, tučné tváře se neustále pohybovaly v rytmu jejího žvýkání.

„Vám moc nechutná... Máte strach, že ztloustnete a ztratíte svůj přirozený půvab?"

„Nemohu se stále vzpamatovat z dojmu, jaký na mě udělala tahle gigantická stavba a přiznávám, že tu trpím klaustrofobií."

„Ale přece, není to báječné? Můžete vyjít ven v lehkém kožichu, všude máte dost světla. Neříkejte mi, že byste raději žila ve volné krajině, kde je minus šedesát?"

„Není to snad dnešní úděl lidstva? Miliony lidí žijí na ledu a ne pod ním. Chcete nacpat celou svou zemi do tunelů a opustit povrch země?"

„To určitě ne. Á... už se blížíme k místu, které jsem vám chtěla ukázat! Podívejte."

Yeuze otočila hlavu doleva a spatřila čtyři ohromné hlavy, vytesané do skály, která byla kompletně vyprostěna z ledu a osvětlena reflektory.

„Čtyři prezidenti bývalých Spojených států amerických. Washington, Jefferson, Roosevelt a Lincoln, vytesaní do skály, už ani nevíme kým... Sto padesát stop výšky... Nádherné... Další atrakce pro turisty, za licenci na deset let si necháme zaplatit milion dolarů, a procenta z příjmů. Tak opět postupně oživíme naše dějiny..."

„Přece nemůžete bez rizika vrtat donekonečna," namítla Yeuze... „Jednou se vám to všechno zřítí a..."

„Mlčte," zahřměla Lady Diana. „Pochopitelně, že děláme patřičná opatření."

## 20

Lien Rag se nacházel v nemocničním vlaku v Port Angolan Station, kde se mu lékaři pokoušeli transplantacemi kůže zachránit rameno. Kutr se nakonec našel a Leuan s pomocí hraniční hlídky dorazila do této stanice, kde okamžitě podnikla patřičné kroky, aby nebyli vydáni do Panamerické. Zdálo se však, že panamerický konzul tu má velké slovo. Důkazem bylo, že Liena Raga ve dne v noci hlídali čtyři policisté. Pouze Leuan měla právo jej navštěvovat v jeho pokoji.

„V každém případě tě nevydají, dokud nebude transplantace dokončena. Nejsou to žádní divoši a Panameričané z Konzulátu na to přistoupili."

Naklonila se, jako kdyby ho chtěla políbit, a pošeptala mu:

„Prodloužila jsem pronájem kutru."

Lien pokrčil rameny.

„Přes afrikánský kontinentální ledovec se s ním stejně nedostaneme, je to zakázané. Plachetnice na kolejích smějí jezdit jen po mořském ledovci."

„No právě. Mám mapu přesných hranic mezi vnitrozemským a mořským ledovcem."

Z tašky vyndala mapu, která byla tištěna na velmi jemném, ale pevném papíře. Rozložila ji na postel a Liena napadlo, že je to stará mapa Afriky.

„Byl by tu jeden způsob, objet celý kontinentální ledovec přes jih. Pochopitelně žádná železnice nevede přímo podél hranic, ale když odbočíme tady a tady... Jsou to rybářské stanice, tuleňářská střediska... To bychom dokázali, ne? Pak následuje východní ledovec mezi Afrikanií a Australasijskou. Tam budeme muset trochu vystoupat na sever, abychom se vyhnuli Antarktické síti, která patří Panameričanům a zasahuje dost vysoko v téhle oblasti."

„Potřebovali bychom na to několik měsíců," povzdechl si Lien, „několik měsíců. Víš, teď si vzpomínám... Jednou jsem se setkal s jedním neokatolickým knězem. Tenkrát mi řekl, že Jdrien je s Trpaslíkem a Miele... V Sibiřské. Tedy není žádný důvod, proč by teď nemohl být s nimi v tom Kaempolisu. Ale strávit několik měsíců na palubě toho kutru..."

„Až se dostaneme víc na jih, můžeme ho vyměnit za normální vlak a s ním pak jet na východ. Ale je to nejlepší řešení jak se dostat z Port Angolan Station. Půjdu opatrně koupit lístky do nejvýchodnějšího místa Afrikanie. Náš útěk bude pochopitelně odhalen, jakmile zmizíš z nemocnice."

„Musím tady zůstat ještě nějaký čas."

„Ne víc než týden," řekla Leuan.

„Nebudu mít dost sil, abych mohl řídit plachetnici."

„Ale já ano. Poradila jsem si sama, když jsi přepadl z paluby. Dokázala jsem zpomalit, najít odstavnou kolej a vrátit se pro tebe."

Leuan urazila několik kilometrů pěšky, aby ho našla. Byla zrozena ze Zrzavé Ženy, a tak snášela i silný mráz. Nakonec došla až ke kutru hraniční hlídky.

„Potřebovali bychom jednoho muže," navrhl Lien.

„Nepřipadá v úvahu. Nemůžeme se na nikoho spolehnout. Kutr stojí v jednom malém nádraží nedaleko odtud. Opatrnosti není nikdy dost. A já se postarám, abych zmátla stopu. Všude prohlašuju, že se chci vrátit do Západní Zóny."

„A nechceš?" zeptal se s obavami.

„Teď ještě ne. Zůstanu s tebou. Uvidíš. Podaří se nám to. Myslím, že nám to nebude trvat déle než sto dní, než se dostaneme do Kaempolisu."

„Všude se s plachetnicí nedostaneme. Někde je to určitě zakázané."

„Zjistím to. Buď klidný. Myslím na všechno. Už teď jsou na palubě zásoby potravin na šest měsíců, koupila jsem taky náhradní plachty."

Ještě týž den požádal panamerický konzul, aby ho směl navštívit. Lien však předstíral, že je příliš unavený a lékaři návštěvu zakázali. Neměl chuť poslouchat Panameričana, který mu bude určitě připomínat, že má podepsanou smlouvu se Společností, že se zachoval jako zrádce a jiné další výčitky. Vlastnil sice panamerický pas, ale mohl si také nechat obnovit své transevropské občanství. Ale tím by si moc nepomohl, Transevropská byla ve válečném stavu se Sibiřskou a svou dezercí vlastně riskoval trest smrti, kdyby se vrátil na území své rodné Společnosti.

Nazítří přišla Leuan velmi zneklidněná.

„Řekli mi, že je ti hůř? Smím tady zůstat jen pět minut."

Vysvětlil jí důvod své náhlé slabosti.

„Měl by ses s ním setkat. Abys ukázal dobrou vůli. Jinak tě budou podezírat, že se chystáš k útěku."

„Budu o tom přemýšlet. Je to jen pouhý poskok v téhle díře a vím, že to k ničemu nepovede."

Konzul přišel i na druhý den a tentokrát ho Lien Rag přijal ve své nemocniční kabině. Překvapilo ho, že návštěvník, jistý Humil, měl na sobě uniformu Společnosti s atributy Výhybkáře první třídy.

„Jsem zástupce Panamerické pro dopravu v této oblasti, zabývám se spornými otázkami v oblasti dopravy, koordinuji dopravu směrem k Panamerické a současně zastupuji diplomatické služby Společnosti. Hodně jsem už o vás slyšel, Liene Ragu, vím, že jste jedním z největších specialistů v oboru glaciologie."

„Dovolil jsem si přinést pár sladkostí od nás, z domova," řekl a položil na postel malý balíček. „Nezajímám se o vaši roztržku se Společností. Dostal jsem ohledně vaší osoby přesné instrukce. Nejprve jsem vás měl dát zatknout afrikánskou policií a předat do rukou velitele panamerického vlaku, který vás měl dopravit na naše území."

„Proč jste to neudělal, něco se změnilo?"

„Ano. Teď jsem pověřen příjemnějším úkolem, řekněme smířlivým... Takové poslání mně lépe vyhovuje, nemám rád násilí... Lady Diana mě pověřila, abych vám sdělil, že se můžete vrátit naprosto svobodně. Nebude proti vám vzneseno žádné obvinění."

„Tak proč mě Afrikánci hlídají? Před mými dveřmi jsou neustále čtyři policisté."

„Od dnešního rána už ne, Liene Ragu. Můžete se přesvědčit."

Lien si prohlížel toho člověka, který působil klidným dojmem. Měl kulatý dobrácký obličej, pleš a krátkozraké oči schované za silnými brýlemi.

„Lady Diana vám nabízí, abyste se neprodleně vrátil na své místo a zvyšuje vám o padesát procent váš plat. Navíc mě pověřila, abych vám předal tento dopis. Dostal jsem ho dnes ráno."

„A co blokáda?"

„Byla odvolána před osmačtyřiceti hodinami. Proto mohla Lady Diana poslat zvláštní vlak, který přivezl tento tajný dopis. Vidíte, že záležitost se urovnala."

„I v případě vyšetřovací komise, která zahynula v Patagonii?"

Humil si povzdechl a potřásl hlavou.

„Je mi líto, ale o tyhle věci se nestarám. Dělám svou práci a jde mi hlavně o to, aby se problémy vyřešily a ne zkomplikovaly. Muselo dojít k nějaké dohodě, když byla doprava na 15. rovnoběžce obnovena v plném rozsahu. Během několika dnů zpoždění doženeme."

„Takže se mohu volně pohybovat?"

Humil se usmál:

„Absolutně. Jsem pověřen, abych vám pomohl k návratu domů za těch nejlepších podmínek. Je pro vás připraven velice pohodlný vlak, který vás doveze k Lady Dianě za čtyřicet hodin. Bude mít všechny priority. Nemusíte se zdržovat žádnými formalitami, o všechno se sám postarám..."

„To je opravdu báječné," poznamenal Lien s dávkou ironie.

„Vaše společnice... Ta mladá žena, která cestuje s vámi..., vás může doprovázet... Byl jí vystaven dočasný pas na její jméno... Až budete na místě, její situace se dodatečně vyřeší."

„Hm, to je výborné, Výhybkáři první třídy Humile. Máte nádhernou uniformu a ta čepice vám skutečně velmi sluší."

Humil se začervenal.

„Je to slavnostní uniforma. Vzal jsem si ji na vaši počest, nenosím ji každý den."

Uniforma vycházela, jak jim Humil vysvětlil, z původních uniforem amerických železničářů z 19. století. Byla ušita z šedivé vlněné látky a zdobena červenými a zlatými prýmky, vypadala velmi okázale, i když vysoká čepice působila poněkud směšně.

„Mám za povinnost odeslat vaši odpověď."

„Můžu dostat čas na rozmyšlenou?"

„Samozřejmě. Mohu se u vás zastavit třeba zítra ráno. Lady Diana vám ještě vzkazuje, že cestou vám bude v nemocničním vlaku poskytnuta veškerá lékařská péče, jaké se vám dostalo tady. Afrikánci se o vás starali opravdu velmi dobře a bude jim za to předáno oficiální poděkování. Budu tuto zemi a tuto stanici opouštět s lítostí, ale musím změnit působiště, když jsem byl jmenován nejvyšším Výhybkářem. Musím se vrátit domů a už se na to těším."

„Gratuluju vám," řekl Lien.

„Teď vás nechám. Jestli budete cokoliv potřebovat... Vaše družka se může přestěhovat do lepšího hotelu, než je ten, kde se teď zdržuje."

Lien se usmál nad projevenou naivitou tohoto mužíka, který byl perfektně informován o pohybu Leuan. Byl tak naivní nebo mazaný?

„Sdělím vám svou odpověď zítra.“

Vrchní výhybkář se uklonil a odešel z kabiny. Lien si povzdychl, podíval se na dopis Lady Diany a pokrčil rameny. Neměl tušení, co by mu tlustá žena mohla psát.

Přesto dopis otevřel a hned nad prvními řádky zbledl.

## 21

Byla to první ocelárna Společnosti Mořského Ledovce a Kidovi záleželo na tom, aby se zúčastnil zahájení provozu. Mikado ji odkoupil od Australasijské spolu s velkým skladem kovového šrotu, který přivezlo několik nákladních vagonů. Vlak s továrnou zabíral jen pět kolejí, ale Kid pohlížel na zařízení uváděné do chodu s velkou pýchou. Mikado si pochopitelně vyhradil velké procento z výnosu, ale malá ocelárna moc nestála, a přitom pracovala na dvě stě procent. Zpočátku bude vyrábět jen kolejnice, určené především na rekonstrukci sítě 160. poledníku. Julius Ker Společnosti zaplatil dopředu za opravu starých tratí na mořském ledovci.

Všechno železo pocházelo z bývalé skládky kovového odpadu na australasijském území, kterou majitelé už několik let využívali. V Australasijské byly také doly na železnou rudu, ale na ty si dělala nárok jedna z větších Společností, která se sama zabývala zpracováním železa.

Kid asistoval při prvním odpichu surového železa z vysoké pece do forem budoucích kolejnic. Pocítil přímo dětinskou radost při pomyšlení, že tato miniocelárna bude od nynějška popojíždět po železnici. Bude schopná zásobovat Společnost podle potřeby na kterémkoliv místě, a přitom nezatíží mořský ledovec. Navíc odpovídá Smlouvám z NY Station, které přísně vyžadovaly, ve snaze zabránit usazení některých velkých továren, především metalurgických, aby se výrobní jednotka pohybovala po kolejích alespoň rychlostí deset kilometrů za hodinu.

Ještě téhož dne přijal slepce Julia Kera a jeho ženu, kteří mu přišli poděkovat za to, že zahájil práce. Dnes také dostal dobré zprávy od Yeuze. Povolal Gildu Harpunářů, aby se podíleli na kontraktu na dodávku milionu tun oleje, který se Společnost Mořského Ledovce chystala podepsat s Lady Dianou.

„To tedy musíme postavit další velrybářskou stanici,“ reagoval na výzvu šéf Gildy Yal. „A měli bysme se do toho pustit hned. Vybrali jsme už jedno místo na východě, kudy procházejí největší stáda. Uzavřeme jim cestu a necháme jim jen několik ramp na ledu. S tím už pak dokážeme vyprodukovat ten druhý milion tun.“

„Nemohu si dovolit ohrozit viadukt, který nese železnici,“ odpověděl Kid. „Stačí, aby vám jedno stádo uteklo, a celá instalace bude zničená. Víte přece, že některé kusy dosahují až tři sta tun, to je váha tří plně naložených vagonů. Sto takových zvířat a z naší železnice nezůstane nic.“

„Nemůžeme jít dál na ledovec,“ namítal Yal. „Nebezpečí je příliš veliké.“

„Rekonstruujeme síť stošedesátého poledníku. Vydržte ještě několik měsíců, než položíme další trať, bude nakonec trojkolejná.“

Rozhostilo se ticho. Harpunáři si mysleli, že je Kid chce odstranit z Kaempolisu, aby převzal město do svých rukou. Nebyli tak daleko od pravdy, ale hlavním důvodem bylo skutečně nebezpečí, které velryby představovaly. Viadukt už byl jednou poškozen, když jedno menší stádo zničilo několik pilířů.

„Všechny náklady na rekonstrukci trati nese Společnost,“ řekl Kid. „V každém případě zdejší lov dosahuje maximální výše sto tisíc kusů ročně. A průměrný zisk oleje je deset tun z jednoho kusu, zatímco ta obrovská zvířata by mohla produkovat pět až šestkrát víc.“

„Stále se držíte té myšlenky, že si vybudujete vlastní rybářskou stanici?“ zeptal se Yal vyzývavě.

„Pochopitelně, ale ještě dál na východě, na území, které každým dnem dobýváme.“

„Ale to přece hned tak nebude,“ poznamenal jeden z harpunářů. „Vždyť postupujete rychlostí půl kilometru za den.“

„Momentálně ano, ale za rok, za dva půjdeme rychleji. Určitě deset až dvacet kilometrů. Je tam jedna oblast, kde je ledový příkrov velmi tenký, nemá víc než dva metry. Musíme tam budovat umělé ostrůvky jako nosné pilíře našeho viaduktu a spojit je s ledovcem. Vyžádá si to čas, ale bude to dílo, které pak vydrží několik století.“

„Budeme o vaší nabídce uvažovat,“ řekl Yal prudce. „Ale jestli podepíšete kontrakt bez nás, nebudeme se tím cítit vázáni.“

Když řekl Mikadovi, že má v úmyslu přidělit každému, kdo žije na území koncese, bezplatně akcie, jeho společník se na něho podíval, jako kdyby se zbláznil.

„Akcie zadarmo? Ale to je přece zcela v rozporu s podstatou systému. Snažíme se vybudovat silnou společnost a vy ji chcete hned zpočátku odsoudit k neschopnosti.“

„To ne. Na počátku dostane každý deset akcií, které mu budou dávat rozhodovací právo. Někteří pak získají další akcie, za zásluhy, za práci, za loajalitu. Ale rozhodovací právo se jim tím už nezvýší, ale mohou z nich získat dividendy.“

„A kde v tom budu já? Mám právo na polovinu z balíku budoucích bezplatných akcií. Nezapomínejte, že jsem váš společník.“

„Všechno, co tu budujeme, není jen otázka peněz,“ odpověděl Kid. „Snažíme se nastolit demokratickou společnost a já nemám jinou možnost, jak to dát rychle lidem najevo. Už tři století všechno řídí akciové společnosti prostřednictvím akcií. Musíme tedy využít zavedeného systému, když chceme provádět liberálnější politiku.“

„Kolik máme teď obyvatel? Čtyři sta tisíc, to představuje čtyři miliony akcií. Jakou budou mít nominální hodnotu?“

„Ani moc nízkou, ani moc vysokou. Dejme tomu tak pět dolarů.“

„To tedy dělá dvacet milionů dolarů. Když mi vyplatíte stejnou částku, jsem pro. A když ne, uplatním své právo veta a vy víte, že Komise z NY Station mi dá za pravdu.“

„Víte dobře, že těch čtyři sta tisíc lidí vytváří základ naší prosperity a my jim nejsme schopni garantovat ani minimum tepla a potravy. Jakmile se připojíme k Dohodám, budeme k tomu nuceni. Patnáct stupňů, patnáct set kalorií.“

Mikado se ušklíbl:

„Já se ve své Společnosti v tomto bodě zas tolik Dohodami neřídím.“

„To je něco jiného, je to miniaturní Společnost, jakých jsou stovky v Australasijské, ale Společnost Mořského Ledovce bude významná Společnost, jednou možná největší.“

„Je to šílenství rozdávat akcie zadarmo, dokonce i dětem. A co Zrzavým, ti nic nedostanou?“

„Samozřejmě že jsou v tom zahrnuti,“ odpověděl Kid.

„Vždycky jsem si myslel, že jste nebezpečný idealista.“

„Zapomínáte na svůj původ?“ zeptal se ho opatrně

Kid.

Chvíli bylo ticho, pak si Mikado povzdychl:

„Chcete mi snad vyčítat, že jsem míšenec?“

„Vůbec ne. Ale Zrzaví jsou obyvatelé jako všichni ostatní.“

„Popírá to jejich kmenové zřízení. Nebudou chtít být akcionáři, nestojí o volební právo.“

Kid nepovažoval za rozumné dále naléhat, Mikado obstaral pro společnost miniocelárnu a postupnou dodávku tisíce vagonů s železným šrotem do budoucna. Měl by mít trpělivost.

Situace u Titanu nebyla vůbec růžová. Objevily se další potíže, tentokrát na zařízení, které čerpalo horkou vodu z okolí Titanu a odvádělo ji ke Kaempolisu, které nenasytně spotřebovávalo zbytečně moc energie. Kid dostal pokaždé vztek na toto město, jediné město Společnosti, které dostávalo obří rozměry, bylo rozmařilé a v některých bodech vůbec neplnilo svůj účel. Všude ho začínali považovat za hlavní město, a to nechtěl Kid za žádnou cenu připustit.

„Čerpejte jen na poloviční výkon,“ nařídil technikům. „Buďte ale připravení. Jen ať obyvatelé Kaempolisu pochopí, že je na čase, aby změnili svůj způsob života.“

Dvacet čtyři hodin nato dostal poplašené zprávy z městské správy i od Gildy Harpunářů. Nedostatek tepla se stával katastrofální a Harpunáři hrozili, že si teplou vodu vynutí násilím, bez ní nemohli zpracovávat velrybí tuk.

„Začněte jim znovu pouštět teplou vodu, ale postupně. Nenechám se vydírat.“

Všichni technici si byli vědomi, že dodávka teplé vody do velkoměsta na západě spotřebovávala veškeré úsilí, spoustu peněz a všechen jejich pracovní čas. Kdyby nebylo teplovodu, mohli by se věnovat stavbě minielektrárny a pokračovat v budování viaduktu na východ nebo zpracovávat na místě některé suroviny, třeba i mořskou vodu, která obsahovala vzácné kovy.

Kid byl zavalený prací, neustále se pohyboval mezi oběma gravitačními póly nové Společnosti, sopkou na jedné straně a městem na druhé. Chodil spát, až když ho sklátila únava. Ve spánku se mu zdálo o Jdrienovi, probouzel se s úzkostí a nemohl zůstal v posteli, kde ho neustále pronásledovaly myšlenky na ztraceného chlapce. Byla to bolest, která ho nikdy neopouštěla, temné zlo, které spalovalo jeho tělo stejně jako duši. Musel tu tíhu nést sám, Miele se mu čím dál tím víc vzdalovala. Už se skoro nevídali, někdy ani nevěděl, jestli se jeho žena v Bílém vlaku vůbec zdržuje. Ke svým cestám za zábavou používala ostatně jiný vlak, méně nápadný a rychlejší.

Když se vrátil do Kaempolisu, lidé ve městě už dávno zapomněli, že museli po osmačtyřicet hodin snášet nižší teplotu a nedostatek elektřiny. Touha žít, a dobře žít je unášela do víru bezstarostnosti, která naháněla Kidovi hrůzu. Co mohl vybudovat s takovými lidmi? Marně se snažil najít sílu ve vyprávění o vzniku města San Francisco, ve filmech s námětem zlaté horečky, ale stále nenacházel uklidnění. Neznal nikoho, kdo by byl ochoten vystoupit z toho bezduchého zástupu a snažil se něco podniknout. Zdálo se mu, že nikdo nevnímá pach velrybího oleje, kterým byly mobilní domy, bary i zábavné podniky prosáknuty. Byl snad jediný, komu ten smrad vadil a kdo ho nemohl snést.

Jednoho rána mu přišel velitel policie pro Zrzavé Gola oznámit, že Zrzavých je už patnáct tisíc a že mají potíže s potravou.

## 22

Leuan složila dopis Lady Diany a vložila ho zpět do obálky z ručního papíru. Tvářila se, že si prohlíží pečeť, ale přitom po očku sledovala Liena Raga, který kouřil a díval se nepřítomně před sebe.

„Nemyslí to vážně, že?“

„Určitě ano.“

„Ničím nedokazuje, že opravdu drží tvého syna?“

„Můžeš si být jistá, že nelže. Když to říká, tak to znamená, že Jdrien je u ní, nepotřebuje ani posílat jeho fotku nebo jiný důkaz.“

„Jak to provedla?“

Lien pokrčil rameny:

„Trpaslík, vlastně Kid, nejspíš chlapci prodal. Dostal za něj peníze a materiál. Taková společnost se nebuduje jen tak z ničeho. Potřebuje Panamerickou. Neříkám, že to byl skutečný výměnný obchod, ale výsledek je stejný. Teď má možnost rozvíjet se. Ten idiot! Bude se rozvíjet a Lady Diana ho bude nutit, aby jí prodával stále více velrybího oleje a energetických produktů... A až bude železniční síť přes mořský ledovec dokončena, dostatečně zpevněna, pošle po ní nejprve své hlídkové vozy a později i pár obrněnců. Je v pasti a to, že prodal Jdriena jako otroka, mu nepřinese štěstí.“

„Ty si opravdu myslíš, že Kid dostal dítě ze Sibiřské a několik let ho vychovával, aby ho nakonec vyměnil za hrstku dolarů?“

„Nejedná se určitě o hrstku dolarů, to v žádném případě.“

„Stejně, vždyť ho měl rád?“

„Kdoví. Nevíme nic o tom, jak se staral o mého syna během těch tří let. Jakmile pochopil, co je ve hře, vymyslel svůj

ďábelský plán.“

Leuan si sedla proti němu a čekala, až se na ni podívá. Nakonec zvedl oči k překrásné hladké tváři mladé ženy, k její nazlátlé pokožce a náhle pocítil prudkou touhu. Ležel na nízkém lůžku a nesměl se hýbat. Lékařům dalo spoustu práce, než našli vhodného dárce s bílou kůží, a první transplantát se neuchytil. Druhý byl už úspěšnější.

„Pojď ke mně.“

Pochopila a vstala. Co na tom, že každou chvíli může někdo vstoupit a překvapit je. Lien potřebovat zmírnit tu bolest, která ho užírala, a tak neváhala dát mu potěšení. Nakonec to byla terapie jako každá jiná, pomyslela si, když se svlékala. Odhodila přikrývku a nasedla na svého přítele a pomohla mu zvolna do ní proniknout. Lien zavřel oči, prohnul se a rychle dospěl k vrcholu. Kdyby kdokoliv vešel, spatřil by ženu s chlupy od stehen po ramena, jak se vrhá na nemocného. Leuan by nezbylo než pochopit jejich rozhořčení i puritánství, ale nic z toho se nestalo.

„Odpusť,“ řekl po chvíli, „ale nedalo se tomu odolat.“

„To nevadí, vím, jak si to stonásobně vynahradit.“

Usmíval se, ale přesto jeho obličej nezářil radostí. Leuan se oblékla a posadila se opět k němu.

„Vrátíš se?“

Zdálo se, že otázku přeslechl, pak otočil hlavu k ní a rozhořčené odpověděl:

„Nenechám se vydírat. Nemůže mu nic udělat, neodváží se.“

Pak se náhle zasmál:

„Musí mít velké starosti s tím svým tunelem. S konkrecemi. Ledem se může pohybovat cokoliv. Domy, kostely, lodě, jaderný odpad, mrtvoly. Je to jako řeka, která s sebou strhává všechno, co jí přijde do cesty. Říkáme tomu konkrece, i když se třeba jedná o celý pahorek, který se působením ledu odpoutal ze svého prostředí a teď volně táhne ledovou hmotou. Konkrece je třeba zaměřit, odhalit a zlikvidovat, a to umím jen já. Nebo jsem alespoň jeden z mála lidí, kteří to umí. A Lady Diana teď doufá, že se vrátím a budu poslušně pokračovat v práci.“

„Když tě tak potřebuje, proč tě chtěla v Patagonii zlikvidovat? Společně s vyšetřovací komisí.“

„Zřejmě dostala záchvat zuřivosti. Občas tím trpí. Říká se, že v záchvatu hysterie zubama vykleštila jednoho chlapce. Nevím, co je na tom pravdy, ale slyšel jsem to. Mívá chvíle, kdy reaguje jako šílená, to je jisté. Tolik moci spolu s touhou dosáhnout nemožného musí s člověkem nutně zamávat. Nemůže se vyhnout megalomanii. Ale svým způsobem ji chápu. Rozhodně lepší její megalomanie, než Kidova posedlost. Chápeš to?“

Leuan potřásla hlavou.

„Jestli zaprodal mého chlapce, ať už za vybavení nebo za prachy, najdu si ho a zabiju. Musím se setkat s Yeuze. Ano, to je ono. Požádám našeho milého Výhybkáře první třídy, aby sem Yeuze povolal jako vyjednavače.“

„To je tvá bývalá žena?“

„Ano, to je ona.“

„Myslíš, že sem přijede?“

„Proč by nepřijela?“

Leuan se na něho pozorně zadívala:

„Ty si myslíš, že všichni, kdo tě jednou jedinkrát poznali, poslušně přiběhnou, když na ně kývneš? Proč by to Yeuze dělala? Věříš snad, že mezi vámi existuje ještě nějaké pouto, které vás k sobě váže vzpomínkami a nostalgií?“

„Možná z přátelství.“

„Chceš ji vidět, protože jsi ji kdysi podřídil své vůli a teď doufáš, že se ti to podaří znovu?“

„Ty žárlíš?“

„Ne, ale někdy ti nerozumím.“

Výhybkář první třídy Humil všeho nechal a okamžitě spěchal do nemocničního vlaku, aby se dověděl, co po něm Lien Rag chce.

„Pošlu okamžitě depeši. Lady Diana ví, o koho se jedná?“

„Ano, můžete upřesnit, že jde o vyslankyní Společnosti Mořského Ledovce.“

„Udělám, co je třeba.“

Odpověď přišla na druhý den: Yeuze je na cestě k Afrikánii na palubě zvláštního rychlíku, vypraveného Lady Dianou.

„Musím tě trochu upravit,“ řekla Leuan. „Jinak si bude myslet, že takový primitiv, jako jsem já, není schopen se o tebe postarat.“

Oholila ho, nechala mu jen bradku a knírek. Umyla ho, aniž by musel vstát z postele, a převlékla do čistého

„Jak dlouho jste se už neviděli?“

„Několik měsíců. Odešla z Panamerické s tím, že bude pracovat někde v Afrikánii. Nechápu, jak se mohla dostat až na druhý konec světa.“

Když Yeuze přijela, Leuan u toho nebyla. Rozhodla se, že se půjde podívat na kutr na kolejích. Uvažovala, že bude muset vypovědět smlouvu na pronájem lodi. jestli se Lien rozhodne vrátit do Panamerické.

„Jak ses dostal do téhle nemocnice?“ zeptala se Yeuze, jakmile vstoupila.

Byla krásná jako vždy, možná krásnější než dřív. rozhodně si nevzpomínal, že by měla oči plné něhy a nádhernou snědou pleť. Políbila ho lehce na ústa a posadila se k němu. Oblékla se na setkání velmi elegantně, měla na sobě šaty, které prozrazovaly kvalitní krejčovskou dílnu a nenápadně odhalovaly její krásné nohy. Okamžitě si představil, jak se svléká a přistupuje k němu, jako to před chvíli udělala Leuan. Bál se, aby tenká přikrývka neprozradila, že po ní touží. Yeuze přece měla s muži velké zkušenosti.

„Proč jsi mě sem zavolal?“

„Co víš o mém synovi?“

„Lady Diana ho unesla. Byl u Trpaslíka, který se teď jmenuje Kid. To asi víš, ne? Už se o to jednou pokusila, ale tenkrát se nám podařilo únosce zadržet, byl to tajný agent, kterého k nám poslala.“

„Trpaslík mého syna prodal,“ prohlásil Lien rozhodně.

„Ne, to není pravda. Miluje Jdriena tolik, že by něco takového nikdy neudělal. Byl z toho velmi nešťastný.“

„Panamerická se mu odvděčí, poskytne jeho Společnosti půjčku. To je totéž, jako by ho prodal.“

„Znáš přece Lady Dianu? Je přebornice, když jde o to zjistit, jak se někomu dostat na kobylku. Všichni si myslí totéž, co ty. Ale Kid nemůže její nabídku odmítnout, i když se tím kompromituje. Myslela jsem, že to pochopíš.“

„Kid o sobě nenechal nikdy vědět. Využil chlapce, když se dověděl, že jsem pravá ruka Lady Diany.“

„Miloval ho, chtěl si ho nechat pro sebe. Nenávidí tě.“

„Nenávidí mě?“

Lien se polekal. Nikdy ho nenapadlo, že by někdo na něho mohl tak nevražit.

„Proč by mě nenáviděl? Známe se tak málo.“

„Jsi skutečný Jdrienův otec a to stačí. On by chtěl být také jeho otcem. Ta nenávist vůči tobě vedla jeho ctižádost. Nejdříve koupil jednu malinkou Společnost, pak objevil mořský ledovec a starou železniční síť. Měl odvahu vydat se tam, kam se nikdo už téměř sto let neodvážil. Objevil sopku a dal jí jméno Titan. Snaží se vybudovat Společnost na mořském ledovci, na ploše větší než sto milionů čtverečních kilometrů. Aby se stal nejmocnějším člověkem na této planetě. To všechno proto, aby Lien Rag byl vedle něho jen směšnou figurkou. Myslí si, že pak mu dá Jdrien přednost.“

„To je přece dětinské.“

„Vždyť Trpaslík má postavu dítěte. I když má mozek génia, jeho psychika a senzibilita je dětská. Má velké komplexy.“ „Ty víš, kde je teď Jdrien?“

„Nevím přesně, ale je skutečně v Panamerické. O tom nepochybuju. Přijela jsem vyjednávat o tvém návratu, jestli jsem to dobře pochopila.“

„Ještě nejsem rozhodnutý. Nechci se vydat Lady Dianě.“

Do místnosti vstoupila Leuan. Nakonec neodolala pokušení spatřit tu ženu, která několik let provázela Liena, která se zhostila role adoptivní matky jeho syna tak dokonale, že ji dovedla až k vraždě, aby ho zachránila. Cítila se tu jako vetřelec, ale nemohla si pomoci, nikdy

by si nepomyslela, že je schopna tolik milovat jednoho muže, a ještě k tomu Muže z Tepla.

23

Jednoho rána ještě před úsvitem opustila skupina rybářů nenápadně Kaempolis a na palubě vlaku se vydala na síť 160. poledníku, který byl nedávno napojen na Okruh Mořského Ledovce. Ve čtyřech vagonech s sebou vezli všechen svůj tajemný materiál.

Všech deset členů skupiny sedělo v saloně obytného vagonu a opatrně diskutovalo. Železniční zaměstnanci nejevili o jejich debaty zájem, ale přesto považovali za nezbytné zachovávat opatrnost. Kid by byl tématem jejich hovoru překvapen.

„Za dva dny budeme na místě a můžeme se rychle dát do práce,“ prohlásil slepec. „Myslím, že jsme opustili naše staré místo právě včas. Ta hlídka, co k nám v poslední době jezdila pořád na kontrolu, už nejspíš něco tušila.“

„Tady budeme mít solidnější základy a větší bezpečí,“ pokračoval další z nich, Helmatt. „Tisíc kilometrů, to už je něco. Nainstalujeme si poplašný systém a budeme vědět o každém, kdo se k nám bude chtít dostat. Budeme mít tak půl hodiny, hodinu na to, abychom se na návštěvu připravili. Můžeme rozmístit ještě další detektory směrem na jih. Nejdřív po tisíci kilometrech, pak po pěti stech a nakonec každých sto kilometrů.“

„Slyšel jsi, že tady někde chtějí instalovat sčítače velryb,“ reagoval Julius Ker. „Možná dokonce postavit rybářskou stanici.“

„Kolik času budeme potřebovat, než se nám podaří znovu vyvolat ten záblesk, který bylo vidět na čtvrtině plochy pacifického ledovce?“ zeptala se jedna z žen.

„Asi rok,“ odvětil slepec. „S velkým alternátorem a výkonným laserem to bude jednodušší.“

Mladá žena podala všem čaj a zeptala se:

„Kid ví, že jsme Obnovitelé Slunce?“

„Samozřejmě že ne,“ protestovali ostatní.

„Nejsem si tak jistý jako vy. Mám dojem, že nás prokoukl. Je to jen takový neurčitý pocit, ale ten muž je velmi inteligentní.“

„Myslíte, že vůbec ví, kdo to jsou Obnovitelé Slunce? V téhle končinách se o tom moc nemluví. Naším největším nepřítelem byla Lady Diana, ale teď už jsme zaplaťpánbu daleko od jejích spárů, od její všudypřítomné policie a prémií, které každému nabízí za informace o nás.“

„Ano, to je pravda,“ přidal se Greog Suba, „ale vzdalujeme se také od našich přátel, od všech těch lidí, kteří nás podporovali morálně i finančně. Napříště bude každá skupina Obnovitelů provádět svou práci osamoceně. Nebudeme si moci sdělovat své zkušenosti, své výsledky.“

„Teď nám sice nehrozí bezprostřední nebezpečí,“ odpověděl Julius Ker, „ale je to jen klam. Lady Diana je ochotna vydat miliony, aby nás našla. Brzy pošle své agenty do všech koutů světa. Nemyslím si, že bychom mohli v Jarvis Station zůstat déle než dva roky. Je mi to líto, ale po nějaké době budeme muset znovu emigrovat. Nejlépe by nám bylo v bývalém pohoří Indie, to je skutečně ztracené místo, kam ani nevedou koleje.“

Profesorova slova vzbudila rozruch a vyvolala mrazení. Místo, kam nevedou koleje, nemůže být nic jiného než

peklo! Všichni byli zvyklí na pupeční šňůru železnice, která jim přinášela život, teplo a potravu, i když se za to muselo železničním společnostem draze platit. Julius Ker chápal jejich nechuť i strach. Všichni se narodili už jako děti železnice, nikdy nepoznali nic jiného než život na kolejích. Jejich disidenství nešlo nikdy tak daleko, aby se postavili proti železnici, aby. ji dokonce zavrhli. K Obnovitelům Slunce je spíš přivedla intelektuální volba než citové přesvědčení. Nedokázali si představit, co to je Slunce, ani jak by vypadala planeta bez ledu. On sám to dokázal, a od té doby, kdy oslepl, ještě jasněji. Před rokem se jim při jednom pokusu podařilo zaměřením laseru na nepatrný okamžik roztrhnout vrstvu měsíčního prachu, která izolovala Zemi od Slunce, a paprsek mu v těch několika vteřinách - protože provedl tu nepředloženost, že zaměřil Slunce optickým teleskopem - spálil sítnici.

„Kam až budeme muset jít?“ zeptala se Ann Subaová sklíčeným hlasem. „Stanou se z nás primitivové, bez jakéhokoliv pouta k lidem, bez vazby s ostatním světem, jako Zrzavci, jako vyvrženci?“

„Ano, nejspíš nám nic jiného nezbyde, jinak nás Lady Diana zlikviduje jako všechny ostatní. Ale nezoufejte, pomýšlím na to, že navážu kontakt s kolegy v Panamerické i jinde. V Transevropské se hnutí prý velmi slibně rozvíjí a myšlenkou návratu Slunce se už zabývají i uznávaní vědci.“

Vlak uháněl po mořském ledovci směrem na sever, k té nejhlubší pustině.

## 24

Lien otevřel oči a spatřil je obě dvě. Tmavovlásku i zlatovlasou Zrzavku. Velmi příjemně ho to překvapilo a byl by rád vypadal ještě zuboženěji, aby o něho mohly obě pečovat. Ale slabost ho už pomalu přecházela. Měli si toho tolik co vyprávět.

„Lady Diana mě přemluvila, abych za tebou přijela.“

„Cože, tys chtěla odmítnout?“ podivil se Lien.

Leuan se pobaveně usmála.

„Věděla jsem, že tím hodně riskuju, ale slíbila mi, že když neuspěju, nic se tím nezmění. Věří, že jsi mi stále nakloněn... Drsně mi vylíčila všechny způsoby, které dívka jako já může použít k tomu, aby si získala muže. Bylo to směšné i smutné zároveň.“

„Co udělá, když odmítnu?“ zkoumal Lien.

„Pošle sem někoho jiného a nechá tě hlídat.“

„Má nějaké problémy s tunelem?“

„Říká se ledacos, ale všechno to jsou jenom drby a neověřené zprávy, které si protiřečí... Lidé mají strach, že se to všechno provalí a na povrchu nastane katastrofa. Už nyní je mnoho mrtvých a v ledu se objevují všelijaké příšery. Nejserioznější odhady říkají, že celá ta šílená akce přinese užitek teprve za nějakých padesát či sto let, a že než bude odhaleno veškeré bohatství ukryté pod ledem, ztráty se ještě zvýší. Už nyní má Lady Diana obrovské technické problémy, a proto doufá, že se vrátíš se mnou.“

„Jaké problémy?“

„Mluví se o horkých pramenech, které tryskají z podmořských minisopek, a neznámých tělesech, které bloudí ledem a znemožňují postupovat v práci. Byla jsem v Lien Rag Station a prohlédla jsem si tunel až do Rushmore Station. Je to něco úžasného, ale to je jenom můj ženský pohled, víš dobře, že mám z podobných míst strach.“

Leuan si ženu pozorně prohlížela a uvědomila si, že má nesmírný půvab. Jak může Lien milovat ji, Leuan, po tom, co prožil s Yeuze...? Byla přitažlivá dokonce i pro ni, pro ženu a Leuan se přistihla, jak ji v duchu svléká. Bylo to poprvé, co se jí zmocnil tak rozporuplný pocit. Možná přitahovala určitá zvrácenost tu část její bytosti pocházející ze světa Tepla. Ostatně homosexualita se u Zrzavých projevovala stejně jako u ostatních lidí. Lišila se snad pouze mírou přirozenosti.

„Lady Diana prohlásila, že jakmile se vrátíš, bude Jdrien žít s tebou.“

„V ledový díře?“ Lien se ušklíbl. „On, syn Jdrou, ženy, která tolik milovala volná prostranství! To by byl zločin.“

„V Kaempolisu žil s Kidem a Miele ve vlaku. Ale přitahovali ho Zrzaví, které viděl venku. Jeho telepatické schopnosti se stále rozvíjejí, někdy je dokonce třeba ho přinutit, aby se vyjadřoval slovy. Mluvit přenosem myšlenek je pro něj mnohem jednodušší.“

„Vyprávěj mi o něm.“

„Jdrien je kouzelné, něžné, skvělé dítě! Ale nikdo neví, co vlastně chce. Po prvním nepodařeném pokusu o únos se na mě zlobil, protože si myslel, že ho tajný agent Lady Diany odvede k tobě. Nenáviděl mě. Uchovává si velice přesný obraz své matky, tebe a několika nedotknutelných okamžiků ve svém krátkém životě. Myslím si, že jeho paměť se liší od naší, je téměř neomezená. Dokáže promítnout tvůj obraz do myšlení lidí, a tím způsobem se vlastně o tobě něco dozvídá, klade své drobné otázky... Potom se velice jemně probírá tvými myšlenkami, zaznamenává všechno, co mu lidé mohou o tobě sdělit, dokonce i nepříznivé věci a potom si z toho všeho udělá výtažek, který si uchovává v paměti. Například si pamatuje na váš útěk vlakem v Transevropské, když jsi se snažil ukrýt před lidmi jeho původ. Vzpomíná si, jaký jsi měl tenkrát strach, když se někdo naklonil nad jeho peřinkou.“

„Má rád Kida?“

„Ano, má ho rád, ale v poslední době se stále domáhal dvou věcí. Za prvé, aby ho odvedli k tobě, a pak chtěl moc k Zrzavým. Kdykoliv se k nim přiblížil, vždycky ožil. Vyzařuje z něj určité zaujetí, láska až zbožňování, a oni cítí, že je dítě miluje...“

Bylo vidět, že zaváhala a Lien pohroužený do svých myšlenek to hned nezpozoroval. Probralo jej až Yeuzino zmlknutí.

„Co je?“

„Od určité doby se dějí podivné věci. Zrzavci tvrdí, že se jim před třemi lety narodilo boží dítě ze Zrzavé matky a otce z Tepla.“

„Chceš snad říct, že Jdriena považují...?“

„Ano, za svého proroka nebo mesiáše. Kid je přesvědčený, že Zrzaví si to sami nevymysleli, že jim to někdo našeptal. Ale kdo? A proč by to dělal?“

25

Kmen, který žil na velkém území tohoto mořského ledovce, nepatřil k Solnému etniku. Sám sebe nazýval kmenem Ohně. Uprostřed jejich teritoria nepřetržitě stoupal ze země vysoký plamen, který prosvětloval temnou noc. Ramu nikdy takový oheň neviděl, ani v Kaempolisu, když lovci velryb rozpouštěli olej ve velkých kotlích.

Lidé z kmene Ohně vybudovali velký podstavec, na který umístili Ledovou Bohyni, jak se Jdrou začalo říkat. Cestou se k nim přidávaly další a další kmeny kočovných Zrzavců, sbíhaly se ze všech stran a Ramu už neměl problémy s transportem vlčí kůže s mrtvým tělem Jdrou. Muži, ženy a někdy i děti se předháněli, aby mohli alespoň několik kroků táhnout tělo bohyně. Ani starý Jdrui, poslední svědek Jdrienova narození, už nezaostával za průvodem. Když se unavil, vždycky se našel někdo, kdo starce naložil na záda, za chvíli ho vystřídal další, a tak stařec dorazil každý večer čerstvý a ochotný znovu a znovu vyprávět svůj neuvěřitelný příběh.

Ramu se podivoval, kam jednoruký stařec na všechny ty příhody chodí. Zpočátku bylo jeho vyprávění krátké, možná až příliš stručné. Když skončil, všichni měli pocit, že by měl pokračovat. Postupně se historka prodlužovala. Každý den něco přidal a nikdo se nad tím nepozastavil. Ramu si pomyslel, že než dojdou do Kaempolisu, bude starý Jdrui potřebovat nejméně týden, než se dobere konce. Zrzaví si zapamatovali jména hrdinů příběhu, zejména jméno muže, který oplodnil Jdrou, pamatovali si jméno Purple Station, místa, kde se dítě narodilo na kopuli města Lidí z Tepla.

„Tehdy se stalo,“ řekl Jdrui, „že se Lien vrátil ke své ženě a dítěti, aby ho pomohl živit.“

„Cože? Měl snad Lien bradavky plné mléka?“

Ramu si vzpomněl, že se sám ptal na totéž a Jdrui mu tehdy odpověděl záporně. A nyní říkal, že Lien měl bradavky a živil božské dítě. Podával to jako důkaz toho, že se jedná o zázrak, protože díky jeho mléku Jdrien prospíval dvakrát rychleji, než kdyby jej živila sama matka.

„Vzpomínám si,“ vyprávěl stařec, vyhýbaje se pohledu na Ramua, „na tu nádhernou podívanou, když otec kojil svého syna. Žádný člověk Chladu by to nedokázal, což jasně dokazuje, že dítě je božského původu.“

Ramu tomu nakonec také uvěřil, zapomněl na svoji počáteční nedůvěru a pohrdal sám sebou za svoji malověrnost. Usedal spolu s ostatními, aby naslouchal vyprávění o Jdrou. Připadalo mu to celé jako nějaký pytel, který se neustále naplňoval, až se zvětšil do té míry, že Jdrui jej už sám nemohl unést a potřeboval, aby mu lidé pomohli dovléct balík historek až do konce.

Ten večer vyrazil podivný plamen ze dna pod ledem a osvětlil mrtvolu mladé ženy na podstavci a když se Jdrui odmlčel, lidé se modlili až do úsvitu. Přesycený Ramu spal špatně, ale návrat mrtvé matky k Synovi už mu nepřipadal jako kalvárie, byl pro něho příjemnou procházkou uprostřed zbožňujícího davu.

26

Yeuze vyslechla Lienovo neodvolatelné rozhodnutí, ale zůstala chladná. Od doby, kdy byla jmenována vyslankyní, se naučila skrývat své skutečné pocity. Glaciologovi se už několik dní dařilo lépe, vstával a byl s to přecházet po své malé kabině.

„Po tom všem, co jsem odhalil v Patagonii, jsem se rozhodl, že budu proti projektu Lady Diany bojovat. V nejjižnější části Panamerické se děly a ještě dějí příšerné věci. Nejdříve lidem sebrali elektrický proud z elektrárny Magellan, a ti začali umírat. Mezitím se lady Diana dozvěděla, že by bylo možné spalovat mrtvoly a vyrábět z nich teplo. Afrikánci to dělají v severovýchodní provincii s mrtvolami, které našli v oblasti bývalé Indie. Vybudovali tam důl, kde se těží miliony těl. Efektivnost není příliš vysoká, protože mrtvoly hoří špatně. Ale nějaký šílenec, toho člověka jinak nazvat ani nelze, vymyslel, že semletím mrtvol na jemný prach a smícháním tohoto prachu s olejem se výsledek zvýší. Dříve se jedno lidské tělo rovnalo čtyřem galonům nafty, a teď už má výhřevnost desíti, možná i dvanácti galonů. Mrtvoly získáte snadno, stačí přerušit do nějakého místa dodávku elektrické energie a potravy. Ve druhé fázi přijedete k těm, co přežili, na pomoc a přivezete jim otrávené potraviny, a tak se prostor definitivně vyčistí. To všechno se dělá proto, aby Panameričané mohli dál pokračovat v tom utopickém a zločinném projektu. S takovou věcí se ztotožnit nemohu. Příště bude na řadě Afrikania, odkud poputují mrtvoly a veškerá dosažitelná energie do Panamerické.“'

„A co Jdrien?“

Glaciolog se opřel čelem o okénko své kabiny. Proti nemocničnímu vlaku stál vlak-zahrada, kde se lidé procházeli. Bylo v něm mnoho rostlin, několik stromů a zvířat. Pocházely ještě z doby předledové. Lien si vzpomněl, jak kdysi, když bydlel v Transevropské, pracoval v ZOO, aby unikl Bezpečnosti. Dny a noci strávil záchranou jednoho nosorožce. Kdoví, jestli v Angola Station nějakého nosorožce mají. V zahradě se procházeli rodiče s dětmi a Lien si představoval, jak drží Jdrienovu hebkou ruku ve své...

„Nic mu nehrozí. Lady Diana mě bude vydírat, ale život dítěte neohrozí. Kdyby Jdrien zemřel, ztratila by mě navždy a i přes svoji zrůdnost, má Diana smysl pro realitu. Nikdy není krutá jen tak pro radost, možná jen s výjimkou sexu. Říká se to, ale já jsem to nikdy nezkoumal. Dokud bude mít naději, že se k ní vrátím, bude Jdrien v bezpečí.“

„Co jí tedy mám říct?“

„Řekni jí zkrátka, že si to ještě musím rozmyslet, že potřebuji získat odstup od všech těch událostí. Řekni, že budu trochu cestovat, protože momentálně nejsem schopen se vrátit ke své práci.“

Lien se k Yeuze naklonil a pokračoval:

„Vím, že mě považuješ za pokrytce a máš pravdu, ale život mě naučil nikomu nic nevyčítat. Snažím se vyhnout násilným roztržkám. Teď se ale musím postarat, aby ostatní Společnosti pochopily, jaké nebezpečí jim hrozí. Příklad Patagonie by měl být ponaučením. Přežily jen velké stanice, a to ještě za velmi obtížných podmínek. Kolem dokola nezůstalo nic, s výjimkou strategicky důležitých míst.“

„Ty jí vzkážeš, že chceš přemýšlet a zatím budeš proti ní bojovat a povedeš protipanamerickou propagandu. Brzy se to dozví a Jdrien bude ohrožený. Na to jsi nepomyslel?“

„Nehodlám pořádat shromáždění a přednášková turné po stanicích, ale pomýšlím na něco důmyslnějšího a účinnějšího. Nezůstanu v Afrikanii. Vydám se do Společnosti Mořského Ledovce.“

Tentokrát se už Yeuze neudržela:

„Tys nepochopil, co jsem ti řekla? Kid tě nenávidí, z hloubi duše tě nenávidí! Jít tam je totéž jako strčit hlavu do jámy lvové. Je to ještě horší než se vrátit do Panamerické.“

„Chci poznat přesnou příčinu té jeho nenávisti. Jsem si jist, že nyní, když je Jdrien v Dianiných rukou, žádná nenávist není. Naopak si myslím, že se navzájem pochopíme a najdeme společnou cestu. Kid mě potřebuje a já potřebuji jeho.“

„Jsi blázen, ještě větší než on.“

Lien pokýval hlavou.

„Možná máš pravdu, ale člověk jako on může dokázat hodně a já jsem přesvědčený, že Kid chce převrátit celý Ledový svět a jeho železniční společnosti. Ano, já mu věřím, i když vím, že mě nenávidí. Vybral si tu nejobtížnější cestu, ale ve skutečnosti je velmi mazaný, chytrý a šikovný. Když se pokoušel rozšířit svou malou Společnost, všichni byli proti němu a snažili se ho srazit na kolena. Vybral si největší ledovou kru na Zemi, nad bývalým Pacifikem a začíná nabírat sílu, zdvihá hlavu... Lidé si na něho stěžují, považují ho za snílka a blázna, ale on má pravdu. Bude postupovat pomalu, ale jistě a krok za krokem svoji říši vybuduje. Jednoho dne nám všem ukáže, jak je silný.“

„Nebude tady ale věčně. Ostatním Společnostem trvalo tři sta let, než si mezi sebou rozdělily svět.“

„Kid má tu výhodu, že se z jejich dlouhého dobývání moci poučil. Ví, které chyby nesmí opakovat a jakým nástrahám se má vyhnout. Na počátku této Nové doby bylo jen několik chlápků, kteří vlastnili starou lokomotivu a několik železničních tratí v zapadlém koutě. Led stále narůstal, ale oni neztratili odvahu. Pro ně to byl jediný způsob jak přežít. Jedna lokomotiva, dva vagony a lehké koleje, které se daly snadno přeložit podle toho, jak narůstala vrstva ledu. Říká se, že asi dvacet rodin se snažilo postupně dostat na jih. Mysleli si, že jsou sami. Lokomotiva měla jaderný pohon. Šílenost. Trvalé nebezpečí, ale zároveň nezávislost a palivo o malém objemu. Polovina těch lidí ostatně zahynula na následky ozáření. Podařilo se jim předejít postupu ledu a po několika měsících našli způsob, jak mu čelit. I další lidé prchali směrem k jihu, ale led postupoval nejen ze severu, ale zároveň i z jihu, a miliardy lidských bytostí se ocitly v pasti, s výjimkou té malé skupiny s jednou lokomotivou a několika kolejemi pod sebou. Na svém útěku se dostali až do jednoho z nejdůležitějších železničních uzlů v bývalých Spojených státech, do města Kansas City, kde našli stovky lokomotiv, množství vagonů a tuny nejrůznějšího materiálu. Kansas City bylo zároveň zásobárnou země. Dobytek, obilniny, mléčné produkty. Místo toho, aby uprchlí před ledem, bojovali s ním a zabránili, aby se led zmocnil opuštěného města. Bojovali celé měsíce, ale to nejpodstatnější zachránili. Pak se sem začali z širokého okolí stahovat promrzlí lidé. Pracovních sil bylo zapotřebí, bylo tu co jíst a kde se ohřát, a tak se zrodila první Ledová Společnost. Podobný nápad ale měly i další skupiny lidí na jiných místech. Upnuli se k železnici. Byl to jediný způsob, jak čelit chladu. Parní lokomotiva dává alespoň teplo, vždyť parní kotel je především zásobník teplé vody. Většina tehdejších lokomotiv měla elektrický pohon, ale přesto se našlo i dost parních mašin. Zpočátku lidé bojovali především proti chladu. Spojovali vagony dohromady, aby je zateplili, budovali rozvody tepla. Museli udržet v ledu přístup k zásobám uhlí a ropy. Žádné jiné zařízení nemohlo dodat potřebné teplo. Ti, kteří se uzavřeli v posledních patrech mrakodrapů se zásobami paliva, umřeli, proti postupujícímu ledu neměli šanci. Později se množství přicházejících zpomalilo, ale stačilo k tomu. aby zachránili ohrožené trati. V Evropě, konkrétně ve vysokých polohách Švýcarska, se skupina lidí snažila topit ve svých lokomotivách dřívím. V Afrikanii zase využívali povrchové doly.“

„Krásně se to poslouchá, měl bys sepsat nové dějiny Doby ledové.“

„Proč ne? Ale abych se ještě vrátil ke Kidovi. Vybral si jedinou příležitost, která se mu nabízela. Nejobávanější místo na světě, místo, kde se ve fantazii lidí zabydlela prehistorická zvířata, která z hloubi oceánu probudil návrat Doby ledové. Ve skutečnosti před třemi sty lety zůstalo na Zemi jen několik desítek milionů obyvatel. Přesně se to neví, ale odhad je asi mezi dvaceti a šedesáti miliony. Některá zvířata člověk lovil, aby přežil, ale další druhy se v klidu vyvíjely, mezi nimi i do té doby vzácné živočišné druhy. Říká se, že v současnosti žije na Zemi sto milionů velryb. Přizpůsobily se extrémnímu chladu, stejně jako tuleni a další zvířata. Ostatní plemena vyhynula. Z ptáků zbyly tři, čtyři druhy, vesměs predátoři - havrani, albatrosové a racci... Spatřit dvouset-tunovou velrybu, jak se škrábe na ledovou kru, to dokáže člověka vyděsit. A tak se stalo, že první lidé, kteří to viděli, rozšířili zvěsti o příšerách a monstrech.“

„Kid tě do své Koncese nepustí.“

„Naopak. Určitě potřebuje glaciologa, který by mu pomohl při konstrukci obřího viaduktu, jímž chce spojit dva vnitrozemské ledovce - mezi bývalou Austrálií a Peru. Podle toho, co jsi mi vyprávěla, jsem pochopil, že buduje pilíře z ledu, a mrhá tak energií i časem. Věděl bych o jiném způsobu. Technika vstřikování vzduchu do ledu by byla levnější a led by měl větší pevnost.“

Yeuze to nechápala, ale myšlenka, že by se Lien s Kidem mohli spojit, že by si mohli vzájemně porozumět a respektovat se, jí připadala naprosto nesmyslná a nepřijatelná.

„Chtěl tě připravit o syna, copak jsi na to zapomněl?“ řekla, když jí došly argumenty.

„Zachránil ho, živil ho a miloval. Byl lepším otcem než já poslední tři roky. Já jsem se mezitím stal dobře živeným otrokem jedné daleko nebezpečnější ženy. To ona mě nenávidí, ne Kid. Lady Diana v podstatě lidi nenávidí, zatím co Kid je má podle mě naopak rád.“

„Kid se zmýlil. Kaempolis je šílené město, které se mu zcela vymyká z rukou. Je to sebranka darebáků, lehkých holek, podloudných obchodníčků a lidí, kteří se skrývají za zástěrku kultury. Zakládají divadla, baletní sály, opery... Ve městě je knihovna, honosná univerzita, dokonce má jedno oddělení, které se zabývá Zrzavci, v jiném oddělení se pokoušejí zmapovat celou železniční síť, tak jak vznikala postupně během tří set let. Polovina tratí je už přitom opuštěná...“

„Takové jednání je mi spíš sympatické, i když se může zdát, že není k ničemu. Kid dělá dobře, že tyto iniciativy podporuje.“

„Ale jeho Společnost zatím nemůže zajistit patnáct stupňů Celsia a tisíc pět set kalorií.“

„A ty si myslíš, že jinde je mají? V Patagonii? V Transevropské, v Sibiřské, o Africké ani raději nemluvím, jsem tu jako host.“

„Vrátím se do NY Station,“ řekla posmutněle Yeuze.

Zasnila se. Nejspíš si představovala, že Lien pojede s ní a že budou všichni tři žít jako jedna rodina.

„Nebojíš se, že moje odmítnutí ohrozí tvoji misi pro Kida?“

„Už jsem dostala peníze, materiál a zařízení jsou na cestě do Kaempolisu. Myslím, že se Diana ke mě zády neotočí. Zůstávám jejím jediným pojítkem s tebou, když láska k synovi tě nezlomila. Myslím, že se pokusí vžít do nové situace se kterou nepočítala. Když jsem odjížděla, jen zářila, byla si jistá, že se vrátím s tebou.“

## 27

Kutr uháněl po jedné ze čtyř vedlejších kolejí směrem na jihozápad. Tuto trať používaly jenom oplachtěné vlaky, pravidelné konvoje tudy nejezdily, jen sem tam nějaká nákladní souprava. Byla to jedna z tratí, které se jižněji napojovaly na Panamerickou Antarktickou síť. Mohli už na několika místech odbočit, ale Lien rozhodl, že bude lepší, když využijí silného, rovnoměrného větru a pojedou až do nejjižnějšího místa na čtyřicáté rovnoběžce.

Lien se pomalu zotavoval, ale o plachty se musela starat Leuan. Počasí jim dosud přálo. Až na několik nevlídných, mlhavých úseků na severu měli pěkný pravidelný boční vítr. Když je občas zaskočil protivítr, použili motor, aby nepříjemné místo překonali.

„Potřebovali bychom zátěž,“ řekl Lien a napil se kávy. „Balanční zátěž, která by vyvažovala náklon lodi. Je cítit, jak se kola při nárazech větru zdvihají z kolejí, a pak je těžké kutr udržet.“

Byli už týden na cestě a za tu dobu se dvakrát zastavili v rybářských stanicích. Tato odpudivá a odporně rybinou a tulením tukem páchnoucí místa obývali nepříjemní, až téměř nepřátelští lidé. Většinou to byli samí muži, žen tu bylo málo, jen servírky a prostitutky, ale nikdo z nich nežil v rodinách. Potkali jen jedinou půvabnou dívku, dceru přednosty stanice, která se sama dělala ošklivější, než byla, aby v tom nepřívětivém prostředí vůbec vydržela. Při první zastávce vyprovokovala Leuan svým zjevem pobouření a od té doby si dávali pozor a do pochybných krčem raději nechodili.

„Je to nepříjemné, ale když budeme chtít změnit trasu, musíme se povinně zastavit v místní stanici a počkat, až nám přidělí pián trati. Je to formalita, ale může nás to pěkně zdržet, a já se navíc po tom, co mi Afrikánci vzali laserovou pistoli, necítím moc bezpečně.“

„Zkusím se převléct za muže, nalepím si vousy,“ navrhla Leuan.

„Vousy? Jak to uděláš?“

„Hádej,“ opáčila zvesela.

Vystřihla si z podbřišku hrst kudrlinek a vymodelovala si pod nosem knír. Musela si zakrýt i růžové tváře a na mužského příliš hezká ústa. Nakonec se jí to podařilo, ale bála se, že lepidlo dlouho nevydrží.

V polovině dalšího týdne začalo tak silně foukat, že se museli ukrýt na jedné odstavné koleji v opuštěné garáži uprostřed ledové pláně. Prudký vítr před sebou valil kusy ledu, které rotovaly a nabíraly neustále na rychlosti. Jedna obrovská koule, která mohla mít tak deset metrů v průměru, přeletěla těsně před nimi přes koleje, rozdrtila výhybku a zmizela do tmy.

„Kdybychom ji koupili do kabiny, tak je po nás,“ řekl Lien.

Podobných ledových bloků zahlédli desítky, a když v protisměru projížděl nákladní vlak, s jedním takovým obrovským blokem se srazil. Výsledkem byly čtyři na bok převrácené vagony, které zablokovaly trať. Vlak se po chvilce zastavit, lokomotiva se musela vrátit zpět a složitým manévrem uvolnit trosky vagonů z kolejí. Všude kolem se povalovaly sudy s tulením olejem.

„Vypadá to, že je nechají ležet,“ řekl Lien, „to bychom si mohli dva nebo tři sudy vzít a doplnit zásoby.“

Vybavením lodi na tak dlouhou výpravu téměř vyčerpali své finanční rezervy. Pronajímatel si od nich vyžádal tučnou kauci a v zásadě neměli právo opustit afrikánskou síť. Lien doufal, že do té doby najdou nějaké řešení.

Jakmile se podařilo uvolnit trať, vlak se dal okamžitě znovu do pohybu. Nepsané pravidlo říkalo, že trať se při podobných haváriích musí opět uvést do pořádku. Lokomotivy byly pro podobné případy vybaveny navijáky a radlicemi.

„Pro sudy si zajdeme zítra za úsvitu. Teď se pokusíme na chvíli usnout.“

Silný vichr, dosahující rychlosti až dvě stě padesát kilometrů za hodinu, se pokoušel setřást zabrzděný kutr z kolejí. Lien si pomyslel, že nejsou dost naloženi, aby dokázali čelit takovým nárazům. Dlouho nemohl usnout a v noci se probudil. Jakýmsi šestým smyslem vycítil, že kutr se pomalu ale jistě pohybuje. Kdyby byl neprocitl, určitě by vykolejili. Nastartoval motor, aby se pokusil mezi dvěma poryvy větru vrátit, ale trvalo mu dobrou půlhodinu, než se

manévr podařil. Kutr klouzal i se zablokovanými koly rychlostí přesahující metr za vteřinu. Blížila se výhybka, ze které by nemohli vycouvat. Konečně se jim podařilo vrátit se. Leuan vyhodila dvě kotvy, které se pevně zachytily za pražce kolejí.

„Budeme držet střídavě hlídku," řekl Lien.

„Jdi si lehnout, jsi unavenější než já."

„Naopak, jsem úplně fit."

Lien bděl až do svítání. Vítr stále fičel, ale ztrácel na prudkosti a začínal se stáčet. Za hodinu nebo za dvě mohou vyrazit pro sudy s olejem, které potřebují pro svůj dieselový motor. Se třemi sudy v zásobě se už nebudou muset obávat bezvětří nebo protivětru.

Lien klimbal s hlavou na palubní desce, když náhle spatřil, jak se k nim blíží stará plachetnice. Bylo to tvarově nezvyklé, velmi štíhlé plavidlo. Jelo na zadní vítr, ale dokázalo zastavit téměř na místě, jakmile kormidelník zahlédl mezi rozbitými vagony sudy. Vjezd do garáže naštěstí v noci zatarasily další bloky ledu, takže kutr byl téměř zakryt. Vyčníval jen vrchol stěžně. Lien sundal ve zlé předtuše ze stěny pušku a šel probudit Leuan. Venku se pohybovalo asi dvacet mužů v kožešinových kombinézách, nakládali sudy do svého plavidla. Obličej jim chránily zvláštní masky. Lien se na jednoho z nich zadíval dalekohledem a leknutím sebou škubl.

Masky ve tvaru umrlčí lebky sice byly zhotoveny z plastické hmoty, ale vypadalo to otřesně. Leuan ten primitivní symbolismus také vyděsil, i když za jiných okolností by působil spíš směšně. Skutečnou lebku viděla jen jednou v životě, a její mysl nebyla tak zatížená legendami a historkami jako Lienova. Led mrtvoly konzervoval po nekonečně dlouhou dobu, a nikdo vlastně kostru nikdy neviděl.

„To je divný," šeptal Lien, jako kdyby je ti cizinci mohli slyšet. „Snaží se vyvolat představu nějakých duchů. Podobají se přízrakům, které straší na ledovci."

„Doufám, že si nás nevšimnou. Nechtěla bych na ně střílet."

„S motorem bychom mohli ujet, ale výhybka je určitě zablokovaná a trvalo by nejméně hodinu, než bychom ji uvolnili. Náš kutr je rychlejší, než ta jejich přetížená bárka."

„Musejí nás přece vidět, když my je vidíme."

„Vrchní kryt naší kabiny je právě ve výši ledové závěje, ale stěžeň nás může prozradit."

„Tos mě tedy moc nepotěšil."

Muži venku zatím tvrdě pracovali a Lien je se vztekem pozoroval. Vypadalo to, že tu nenechají ani jeden sud. Přivalili je k boku oplachtěného vlaku a pomocí jeřábu je ukládali do podpalubí.

„Těch sudů je nejmíň sto."

„Slušná kořist... Musí to být pirátská loď. Určitě napadají odlehlé stanice a chovné farmy..."

Pak se odmlčel.

„Jen pokračuj," řekla ironicky, „určitě napadají také osamělé plachetnice a málo chráněné konvoje. Jsou to Lidé z Tepla. Myslíš, že pocházejí z Afrikanie?"

Práce se chýlila ke konci, zbývalo naložit ještě asi dvacet sudů. Několik mužů prohledávalo rozbité vagony po obou stranách trati, jiní se rozhlíželi kolem a bylo jen otázkou času, kdy si někdo zvědavý všimne vyčnívajícího stěžně.

„Máme tu ještě jednu pušku, krabici s náboji a také harpuny na stlačený vzduch. S tím bychom mohli chvíli vzdorovat. Ti lidé určitě nebudou riskovat, že je překvapí nějaký jiný vlak nebo hraniční hlídka. Jestli nás napadnou, nebudeme se bránit víc než hodinu nebo dvě."

„Budou se snažit obklíčit nás. Mají možná dokonalejší zbraně... Řízené střely, které roztrhnou náš kutr na dva kusy."

„Nemůžeme dělat nic jiného, než čekat," řekl Lien.

„Co kdybychom vyšli ven a schovali se za závěje dřív, než je napadne nás obklíčit?"

Lien Rag se na mladou ženu uznale zahleděl.

„Člověk by řekl, že jsi zkušená válečnice!"

## 28

Starý Ram přivítal Kida na Skládce, kde seděl spolu s několika dalšími představiteli a zástupci přítomných kmenů na obrovské kostře velryby. Bylo mezi nimi i pár žen. Kid už slyšel o kmenech žijících v matriarchátu, ale těch bylo poměrně málo. U Zrzavých vznikaly první náznaky organizovanosti teprve pod vlivem Lidí z Tepla. Doposud žily kmeny bez vůdce. Ram byl pouhým mluvčím, tak jako většina ostatních, a když se rozhodovalo, pak společně po mnoha trpělivých debatách a dlouhém vyčkávání.

„Jdrien byl unesen jinými Lidmi z Tepla a my víme, že tys jej neprodal," zahájil Ram. „Nevíme ještě, kde teď je, ale museli bychom jít dlouho, abychom ho našli."

Kid přijal nabízenou sklenici teplého piva. Zrzaví jinak pivo cucali zmrzlé jako zmrzlinu.

„A ty víš, kde se nalézá?"

„Ano. Ukradla ho nejmocnější železniční Společnost."

Situace byla příliš komplikovaná, aby ji dokázal srozumitelně vysvětlit všem přítomným. Někteří přicházeli ze vzdálených míst a uměli sotva pár desítek slov. Mluvili pomocí posunků a mručení. Pohled na vzdálené kopule měst je děsil a raději se k nim nepřibližovali. Když poprvé spatřili vlaky přivážející velrybí kosti, utíkali daleko odtud.

„Musíš si ho od nich vyžádat zpět."

„Řeknou mi, že ho nemají."

„Pak ho tedy neukradli," řekla jedna z žen.

Ram a ještě několik dalších věděli, co je to lež, ale pro ostatní kmeny to byl naprosto neznámý pojem. Jinak by

Zrzavci nemohli tak mírumilovně přežívat celou řadu let. Nikdo nemohl říct, že by někdy viděl Zrzavé mezi sebou válčit.

Ram svým soukmenovcům vysvětlil, že Panameričané lžou a ti na tu zrůdnost hleděli stejně překvapeně jako na první lokomotivu nebo město. Pochybovali, jestli je Ram vůbec při smyslech.

„Musíš tam zajet a požádat o něho," naléhal Ram. „Musí ti chlapce vrátit a ty ho pak předáš nám."

Kid by mu byl rád vysvětlil, že chlapec nemá zdaleka jejich odolnost proti chladu, že je zvyklý na jinou stravu a jiné zacházení, než by měl u nich. Ale to všechno nyní nebylo důležité. Odpověděl, že teď nemůže odejít a opustit svůj kmen. Tedy Společnost Mořského Ledovce. Řekl, že pro nalezení Jdriena nemůže dělat nic víc, než co dosud udělala Yeuze. Pokusil se popsat Panamerickou Společnost a srovnat ji s městem Kaempolis, ale pak to vzdal. Zrzavci by si nedokázali představit tak obrovskou železniční síť, ta obří města...

„Jednoho dne všechno pochopíme," poznamenal Ram, „ale bude to ještě dlouho trvat, mnohem déle než žena přivede na svět dítě. Ale dokážeme to."

Kid mu mohl odpovědět, že v Panamerické koncesi žádné svobodné kmeny nezůstaly, s výjimkou nejzazšího jihu a dálného severu, ale raději mlčel.

„Proč je vás tady teď tolik?" začal z jiného konce. „Nemáte dost masa, ani velrybího tuku. Prodáváte už jen kostní moučku a brzy nebudete mít nic k jídlu. Můj kmen nechce, aby vás stále tolik přibývalo."

Nikdy, pokud lidská paměť sahala, se nesešlo tolik Zrzavých. Policie odhadovala, že byl vysoko překročen počet patnácti tisíc a profesor Ikar, který studoval dějiny Lidí z Chladu, nenašel nikde zmínku o tak velkém shromáždění kmenů. Někteří museli překonat stovky, možná i tisíce kilometrů, aby se dostali až sem.

„Proč tady zůstáváte, když tu už dítě není?" zeptal se Kid. „Obávám se, že Lidé z Tepla ztratí trpělivost."

Musel jim to celé vysvětlovat znovu a trochu jinak. Pojem trpělivost pro většinu z nich nic neznamenal a jak jim měl jinak vysvětlit, že jim hrozí nebezpečí? Rozdráždění lidé je mohou přijít ztlouct a dokonce je mohou i zabít. Jedině Ram jim mohl tlumočit Kidovo znepokojení, ale starý vyjednavač Zrzavých sám nikdy nebyl přítomen honu na své soukmenovce a na jejich vyhlazování v některých oblastech. V Transevropské na ně Lidé z Tepla pořádali hony a nutili je pracovat na střechách měst při odstraňování ledu, na skládkách odpadků a v dolech.

„Musíme tu zůstat," opakoval Ram s tvrdohlavostí, kterou Kid dobře znal.

„Ty a tvůj kmen ano," odpověděl Kid. „Ostatní by se ale měli vrátit na území, kde loví a rybaří. Na co tu čekají? Dítě se možná jednoho dne vrátí, ale později, mnohem později."

„Čekáme na Ledovou Bohyni," řekl Ram s radostným povzdechem a všichni ostatní se cítili blaženě.

Kid nikdy předtím neslyšel mluvit o nějaké Ledové Bohyni. Obával se, že výraz špatně přeložil. Ram použil slova jaon pro pojem boha. Spojoval je se slovem kren, které znamenalo ženu, nebo také matku. Avšak toto slovo mělo i další významy - také malé dítě se nazývalo kren, radost, nejen sexuální, ale třeba i z dobrého jídla nebo spokojenost byla také kren.

„Musím odjet," oznámil Kid.

Chtěl se zastavit u profesora Ikara, aby se ho zeptal, kdo nebo co je ta Ledová Bohyně, kterou Zrzaví očekávají. Byl tak znepokojen, že jel přímo na univerzitu. Profesora našel v knihovně nad knihami a zprávami o Zrzavých. Psané dokumenty byly velmi vzácné. Vyskytovaly se prakticky jenom v Afrikanii a v Australasijské, kde nebylo studium Zrzavých zakázané jako jinde.

„Ledová Bohyně? To je zvláštní," řekl profesor. „Nic podobného jsem v knihách, které jsem četl nebo zběžně prolistoval, nikdy nezaznamenal. Nemám je ale všechny."

„Mám obavy, aby se nejednalo o nějaký druh fyzikálního jevu, jako je například prasklina v ledu, vznik sopky nebo stoupnutí chladu."

„Podobné věci dovedou předvídat... To je možné," hlesl zamyšleně profesor Ikar. „U Zrzavců je možné všechno. Říká se o nich, že se dokáží dorozumívat pomocí telepatie na velké vzdálenosti. Možná, že jsou jednoduše schopní vydávat zvuky, které my nemůžeme slyšet. Velryby se přece také domlouvají na velké vzdálenosti. Pokusím se získat informace, a jakmile něco nového zjistím, dám vám vědět."

Proti přítomnosti Zrzavých bylo vydáno několik petic. Všechny deníky ve městě zaujaly otevřeně nepřátelskou pozici proti přílivu Lidí z Chladu na Skládku. Až dosud nedošlo k žádnému vážnému incidentu, ale bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde.

Téhož dne požádal Kida o okamžité přijetí ředitel banky. Kid se divil, co ho přimělo k takovému spěchu. Ředitel byl klidný a rozvážný člověk a jen tak bezdůvodně se nevzrušil. Kalorie se držela v dobrém kurzu, i když Kid byl poněkud zklamán. Místní měna dosud nedosáhla poměru pěti set za jeden dolar.

„Ti rybáři... z Jarvis-Pointu..." začal váhavě ředitel.

„Ano, vím, vede je slepý Julius Ker. Co je s nimi?"

„Uložili v naší pokladně sedm set tisíc dolarů a ještě si pronajali trezor, kde pravděpodobně leží další velký obnos. Ty peníze..."

Ředitel se nadechl:

„Ty peníze byly za dramatických okolností ukradeny v Panamerické, v provincii San Diego. Lupiči zabili ozbrojený doprovod a odnesli částku tří možná čtyř milionů dolarů."

Kid ztuhnul. Nebyly to první kradené peníze, které přicházely do jeho Společnosti, aby se „vypraly". Doposud však nikdy nešlo o tak vysokou sumu.

„Vy myslíte, že to přepadení provedli Kerovi rybáři?"

„Nevím, ale disponují obrovskou finanční hotovostí, část peněz už klidně mohli přeměnit za vybavení. Vím, že očekávají další částky. Ty peníze nemohou zůstat v Centrální bance Společnosti. Pošramotilo by to naši pověst a následky by byly katastrofální."

„Co se s tím dá dělat?“

„Okamžitě peníze zablokovat a později se pokusit je uplatnit po malých částkách a na různých místech, nejlépe v Australasijské, ale až později... Víte, co o tom přepadení psaly Panamerické noviny?“

„Vy čtete Panamerické noviny? Já ani nevím, že nějaké do Kaempolisu vůbec chodí.“

„Sleduji finanční noviny... Kvůli odborné informaci... Občas mi je cestující přivezou, a tak se mi do ruky dostala před několika měsíci zpráva o přepadení. Pak jsem na to docela zapomněl.“

„Co o tom psali?“

„Že přepadení bylo dílem sekty Obnovitelů Slunce. Znáte je? Jsou to ti šílenci, kteří chtějí rozpustit led a všechny nás utopit. Blázni...“

„Něco jsem o nich slyšel,“ řekl Kid klidně, „ale také znám metody ostatních Společností. Panamerická se snaží ututlat, že u nich žijí chudáci, kteří nemají ani to tak často proklamované minimum kalorií a tepla. Aby odvrátila pozornost, vymyslela si historku o sektě Obnovitelů Slunce.“

„Vy tomu nevěříte?“

„Ne. Jestli Julius Ker a jeho lidé provedli přepadem, pak jsou to banditi a gangsteři a nic jiného. Pokoušejí se použít špinavé peníze pro dobrou věc a uniknout vyšetřování.“

29

Podařilo se jim schovat v jedné díře dost daleko od kutru. Měli odsud dobrý rozhled na všechny strany. Vzali s sebou dvě lovecké pušky, náboje, potraviny a termosky s čajem a kávou.

„Byl nejvyšší čas,“ řekla Leuan a ukázala na tři muže, kteří se blížili přes koleje ke garáži. Lien viděl další, kteří je obklíčovali ze severu, aby napadli kutr zezadu. Vynořovali se stále další a další.

Lien Rag namířil na nejbližšího z pirátů a varovně vystřelil. Střela zvedla ledový gejzír pod pirátovýma nohama, muž strhl z ramene zbraň a vrhl se na zem. Všichni po nich začali střílet s úmyslem je zabít.

„Dobrá, jak chcete,“ řekl Lien. „Dost bylo varování, postarám se o támhle ty chlápky, co se dívají z paluby dvojstěžníku.“

Rychle vystřelil a oba zasáhl, třetí rychle pochopil a zmizel. Útočníci byli změnou taktiky překvapeni. Lien Rag nabil zápalné střely a vystřelil směrem k plachetnici. Myslel, že se netrefil, ale najednou začal ze zádi stoupat kouř.

Leuan s ledovým klidem mířila na ty, kteří se je snažili obklíčit. V blízkosti nebyly žádné další závěje, a tak se piráti neměli kde schovat. Při přelézání tratě nebyli krytí. Lien si uvědomil, že Leuan nikoho nezasáhla.

„Nechci zabíjet.“

„Až to zjistí, uvidíš, že se zvednou a zaútočí.“

Vystřelil na nejbližší stín a zasáhl ho. Několik minut byl klid, ale pak si Lien všiml, že v boku lodi se otevřel malý otvor a vzpomněl si, že podobný viděl kdysi na Kurtsově pirátské lokomotivě. Podobal se střílně pro řízené střely. Okamžitě tím směrem vyprázdnil svůj zásobník.

„Snaží se zasáhnout náš kutr.“

„Proč ksakru nejede nějaký vlak?“

Směrem od Afrikanie projel dlouhý nákladní vlak, který měl nejméně padesát vagonů, ale jel tak rychle, že strojvůdce si ani nevšiml, jaké drama se vedle na kolejích odehrává. Piráti chtěli využít přestávky k tomu, aby se přiblížili, ale Leuan se tentokrát rozhodla mířit přesně. V pirátské lodi se však o kousek dál otevřel další podezřelý otvor, tentokrát na něj Lien nemohl zamířit.

„Zaútočím na ně přímo,“ řekl, „budou muset zareagovat... Jestli se mi podaří je přimět k ústupu, neodpálí střelu, protože se budou bát, aby nezasáhli vlastní lidi.“

„Rozumím,“ řekla Leuan, „budu tě krýt.“

Lien vyrazil vpřed a střílel na vše před sebou, útočníky to zaskočilo. O překot opouštěli provizorní úkryty za kolejemi a řízená střela zůstala na svém místě. Leuan nepřestávala střílet, a tak se Lienovi podařilo získat ještě několik metrů a zatlačit piráty mezi kutr a jejich vlastní loď. Muži teď s hlasitými nadávkami ostřelovali přístupovou cestu ke garáži, kutr i závěje. Tentokrát mohl Lien ze své pozice dobře zamířit na otvor střílny a začal ho systematicky ostřelovat. Koutkem oka hledal mladou ženu, která náhle zmizela mezi závějemi.

Po několika minutách na ni zavolal a když mu neodpověděla, dostal obrovský strach. Piráti ho objevili za ledovou závějí a snažili se ji rozstřílet. Potřebovali by pořádně dlouhou dobu, než by se jim podařilo ledový úkryt rozbít, ale zřejmě si mysleli, že mají celou věčnost před sebou.

Kolem nich projel další vlak, tentokrát osobní. Lidé se dívali ven okénky. Marně jim Lien dával znamení. Vlak zmizel za zatáčkou a zapískal, což ho ještě víc pobouřilo.

Leuan stále neodpovídala a Lien ji nikde neviděl. Jestli ji zasáhli, bude je pronásledovat až na konec světa.

„Leuan,“ zařval ještě jednou a rekordní rychlostí vyprázdnil zásobník. Náhle se otočil V domnění, že ho někdo zezadu ohrožuje, ale spatřil známou postavu, která se k němu blížila se spokojeným úsměvem.

„Uvolnila jsem výhybku, teď už by měla fungovat. Doplazím se ke kutru a spustím motor. Ty se kryj před střelami, protáhni se z druhé strany a vylez na loď z pravoboku.“

„Myslíš, že výhybka je v pořádku?“

„Musí být, jinak jsme v háji. Dál už nejsou ledové zátarasy tak silné, aby je naše příď neprorazila.“

„V pořádku, dáme se do toho.“

O minutu později uslyšel zvuk dieselového motoru a skutálel se na druhou stranu kolejí. Když tam dorazil, kutr se už pohyboval docela rychle. Lien se zachytil za smyčku lana a nechal se kousek táhnout. Nechtěl hned naskočit, pro

případ, že by výhybka nefungovala. Zaslechl však cvaknutí servomotoru výhybky, a vyhoupl se na palubu. Vyprázdnil svůj poslední zásobník směrem k pirátům, kteří běželi mezi kolejemi a zahrnovali je nadávkami. Lien vstoupil do kabiny k Leuan.

„Myslím, že nás nebudou pronásledovat. Potřebovali by moc času na obrácení a přehození výhybky."

„Krásně jsme jim vyklouzli."

„Díky tobě," řekl Lien. „Lituji jen těch sudů s olejem, které jsme nemohli naložit. Taková příležitost se hned tak nenaskytne."

Ze všeho nejvíc jim chyběly peníze a Lien se neodvážil požádat Yeuze o půjčku. Než opustí Afrikanii, budou muset vrátit kutr. Dostanou zpět svoji kauci, ale bude to stačit na zakoupení jízdenek do Společnosti Mořského Ledovce? Předpokládal, že budou muset cestovat nejlevnější třídou, ale i tak si dělal starosti.

O dva dny později dojeli do jedné z těch stanic, kde se křižovaly dvě trati a které se jmenovaly buď Junction Station nebo Cross Station s uvedením čísla nebo místního názvu. Ta, do které právě přijeli, se jmenovala Cross Station Lucky, aniž by kdo dokázal říct proč.

30

O měsíc později se ocitli v poměrně velkém městě na jihu, které se jmenovalo Esperance Station. Zde vrátili kutr a vyinkasovali zpět kauci. Zástupce společnosti jim však strhl značné procento s odůvodněním, že kutr během pronájmu poškodili. Lien se s ním málem popral, ale nakonec se dohodli na rozumném kompromisu.

Ubytovali se v průměrném hotelu na předměstí, kde za posledních bouří skleněná kopule dost utrpěla. Bylo tam zima a v hotelu se špatně topilo. V jejich pokoji, který měl sotva dva metry na jeden a půl, byla dvě lůžka nad sebou. Lien mlčel, měl mizernou náladu a Leuan ho chápala. Na večeři šli do „námořní" restaurace. Nikdy dřív si neuvědomili propastný rozdíl mezi lidmi, kteří jezdili na oplachtěných vlacích a mezi železničáři z Afrikanie. Ti první se podobali velkohubým tulákům, vyhledávajícím spory, rvačky a alkohol, druzí si řádně vydělávali na živobytí a představovali vyšší, velmi puritánskou sociální třídu.

Třetí den se v té ubohé restauraci seznámili s kapitánem Kant-Nojem, mohutným srdečným Asiatem, který popíjel pivo a přikusoval sendviče namazané slaným rybím máslem. Řekl jim, že vlastní trojstěžňovou džunku, která uveze dvě stě padesát tun nákladu.

„Z posádky mi zůstali jen tři muži. Ostatní utekli, neměl jsem pro ně dost jídla. A zrovna dneska jsem mohl mít výbornej kšeft, dvě stě tun výbornýho sojovýho lihu. Hodilo by to nejmíň dvacetkrát tolik, kdyby se to rozprodalo v malých australasijských Společnostech. Pokud by nás ovšem nedostala jejich policie. Jsou to banditi, vo všechno vás voškubou."

„Znáte to dobře v Australasijské?" zeptal se Lien a snažil se nedávat příliš najevo svůj zájem.

„Jezdím často až na sever do China Vogzalu."

„Do Kaempolisu ne?"

„Tam jsou oplachtěný vlaky zakázaný, je to škoda, je to největší a nejkrásnější ledovec, ale taky dovede bejt pěkně nebezpečnej. Jezdím na plachty až na čtyřicátou rovnoběžku a pak pokračuju s motorem až do China Vogzalu."

„Co by stál ten náklad lihu?"

„Dvacet tisíc dolarů, ale mohl bych ho mít za čtyři tisíce, protože mě znaj a dali by mi úvěr. Musel bych se ale pojistit."

Zašli se podívat na džunku. Lien nevěděl, o jaký druh lodi vlastně jde. Neznal podobná plavidla z doby předledové. To, co viděl, se však podobalo spíš vraku, než plachetnici na kolejích.

„Pojďte, dáme si na palubě pivo."

Loď se podobala dlouhé bedně, byla ze dřeva, plastu, železa, mědi a hliníku, seděla na šesti nápravách s dvojitými koly. Měla dva motory, ale fungoval jen jeden. Příď byla uzpůsobena tak, aby prorážela vítr. V zadní, mnohem vyšší části byl obytný prostor se čtyřmi kabinami, kuchyní a salónkem. Vnitřní prostory působily lepším dojmem. Bylo tu příjemně vytopeno díky kuchyňským kamnům, která šířila ve dne v noci teplo. Kapitán jim vysvětlil, že loď má velmi dobrou izolaci.

„Naložená džunka udělá svých šest uzlů a zadarmo. Nákladní podpalubí je prostorné."

„Kolik peněz byste potřeboval?"

„Dva tisíce na náklad, pět set na pojistku a pět set na zásoby potravin."

Lienovi právě proplatili kauci ve výši čtyř tisíc dolarů. Kdyby cestovali normálními dopravními prostředky, utratili by celou částku a do Kaempolisu by přijeli bez peněz.

„Když vám je půjčím, kolik můžu vydělat?"

„Půjčit?" otázal se kapitán méně srdečně. „Proč byste to dělal?"

„Abyste nás s mojí společnicí dopravil až do China Vogzalu."

„Pět set dolarů na pojistku by bylo za vaši kabinu, dalších pět set dolarů za stravu. To je běžná taxa. Zbývají dva tisíce dolarů. Na místě určení bych vám za ně dal dvacet tisíc dolarů. Ale musím vás upozornit, že to nebude žádný odpočinkový výlet, zvlášť pro ženskou ne."

„Pojďme se na ten líh podívat," řekl nedůvěřivě Lien.

Zvažoval, zda je džunka schopná vyjet z Esperance Station na mořský ledovec nad bývalým Indickým oceánem. Musel si všechno promyslet, než půjčí peníze.

„Náklad leží uskladněn nedaleko lodi ve starých dřevěných sudech. Ještě jsem si vzpomněl, že budu potřebovat sto dolarů pro skladníka za naložení."

31

To místo se jmenovalo Amertume Station neboli Město Hořkosti a za svůj název vděčilo všem, kteří zde marně čekali na vízum pro vjezd na území Společnosti Mořského Ledovce. V podstatě to nebylo ani město, ale pouze rozsáhlý shluk garážových doků, které se podobaly velkému nádoru na železniční síti směřující do Kaempolisu. Desítky kolejišť, hangárů, garáží, vše nakupené víceméně náhodně, rozviklané viadukty, mimoúrovňové přejezdy, chaotická spleť tratí... Dalo se tu pronajmout cokoliv. Na nákladních plošinách si utečenci stavěli iglú, které vytápěli kamny ze starých kanystrů. Jeden z nich na sériové výrobě podobných kamen dokonce zbohatl.

Lien Rag a Leuan přijeli v noci, po dvou měsících strávených v džunce kapitána Kant-Noje. Ten je podle dohody vysadil v China Vogzalu, tam si koupili jízdenku do Kaempolisu, aniž tušili, že potřebují vstupní vízum. Dozvěděli se, že vízum dostanou, jen když se prokážou obnosem deseti tisíc dolarů.

Cesta na palubě džunky proběhla docela dobře. Museli sice tvrdě pracovat, pomáhat při řízení a odnesli si i následky. Měli omrzliny od polárního větru, jizvy na rukou a navíc dostali otravu z jídla, která je upoutala na několik dní na lůžko. Museli udělat neplánovanou zastávku na mořském ledovci, uprostřed stáda obrovských mořských rypoušů, kteří si drbali těla o jejich bárku a málem ji svoji váhou vykolejili. Nakonec získali na prodeji lihu patnáct tisíc dolarů. Při pašování se Kant-Noj projevil jako výborný společník, ale jako kapitán byl mizerný, zvlášť když se napil piva. Pít začínal už po ránu, takže ho většinou Leuan s Lienem museli zastupovat. To byl také zřejmě důvod, proč od něho utekla posádka. Do China Vogzalu dorazili vyčerpaní a poněkud otupení, zvláště poslední část cesty jim dala zabrat. Ihned po příjezdu šli zaplatit přemrštěnou částku za jízdenku v miniaturní kabince ve starém vagonu, který se zachoval ještě z doby předledové.

Druhý den železničáři na Mořském ledovci pečlivě prohlédli jejich pasy a zvlášť Leuanin pas je překvapil. Neznali Západní Zónu a Leuan nepovažovala za nutné jim sdělit, že je to nová země Zrzavých. Nebyla to vlastně ani Společnost, ale násilím dobyté území mezi Transevropskou a Panamerickou.

„Za jakým účelem přijíždíte do Společnosti Mořského Ledovce?“

„Pracovat,“ řekl Lien. „Chtěli bychom založit obchodní firmu.“

„Máte na to prostředky?“

„Mám deset tisíc dolarů.“

Musel ukázat bankovky a úředník je pečlivě přepočítal.

„Kaempolis už má dost obchodníků. Dám vám dočasné vízum na tři měsíce. Budete-li se chtít usadit v méně obydlené oblasti, můžete zůstat natrvalo.“

„Souhlasím,“ řekl Lien Rag.

„Musím vám však ihned směnit tisíc dolarů na naše kalorie. Můžete s nimi platit všude. Pak musíte složit pět tisíc dolarů v Centrální Bance a dostanete za ně šekovou knížku. Po odchodu ze země se vám částka vrátí i s dvacetiprocentním úrokem.“

Liena podmínky dost překvapily, ale přijal je beze-slova a za dvě hodiny už seděli v rychlíku, v pohodlném lůžkovém voze. Do Kaempolisu dorazili druhý den ráno.

„Nebojíš se, že tě Kid nechá vyhostit?“

„Myslím, že to neudělá. Nepodváděl jsem, ani se nevydávám za někoho jiného. Zamlčel jsem jen jedinou věc, nepřiznal jsem, že jsem profesí glaciolog.“

„Kdybychom neměli těch deset tisíc dolarů, vrátili by nás tak jako tisíce jiných chudáků, kteří čekají na vízum v Amertume Station. To, co jsem tam viděla, mi stačilo. Lidé tam umírají jako na běžícím pásu. A ti, co přežijí, stejně nemají moc šancí. Nezdá se ti to hrozné? Taková rezerva pracovní síly na hranicích země... Nechávají je umírat hlady a zimou, pouze čas od času si jich pár desítek najmou na těžké práce.“

Příštího rána zahlédli v dálce kopule města Kaempolis. Bylo jich šest a byly zhotoveny ze zvláštní skleněné hmoty, kterou vylučovaly bakterie. Šlo o málo známou technickou novinku.

„Kid si zahrává,“ zabručel Lien, „ale mně se to docela líbí.“

Nádraží pro cestující leželo uprostřed města v několika úrovních a bylo to skutečné lidské mraveniště.

32

Kid zvedl ve své nové kanceláři telefon a zavolal imigrační službu.

„Neposlali jste mi seznam příchozích z tohoto týdne... Já vím, ale já ho chci teď hned, nejpozději za půl hodiny.“

Zavěsil. Seskočil z vysoké židličky a zahleděl se z okna na město. Tak Lien Rag je tady. Ubytoval se v pohodlném, ale nijak luxusním hotelu Star. Železniční zaměstnanec přinesl Kidovi seznam udělených víz, který potvrzoval Lienův příjezd. Doprovázela ho jakási Leuan. Prokázal, že vlastní deset tisíc dolarů, vyměnil tisíc a pět tisíc uložil v Centrální Bance. Vše bylo v pořádku.

„Cíl cesty, založení obchodní firmy... Dočasná víza... Vše je v pořádku...“

Poslal úředníka pryč a začal přecházet po pokoji. Co mu Lien chce? Bude na něm požadovat svého syna, copak se nedoslechl, že Jdrien zmizel? Od Yeuze věděl, že glaciolog atentát v Patagonii přežil a že se odmítl vrátit do Panamerické. Nikdy by ho nenapadlo, že by Lien měl tu odvahu...

Náhle se zarazil.

„Glaciolog...“

Že ho to nenapadlo dřív, náhle mu blesklo hlavou a vše bylo nad slunce jasnější. Lien Rag, člověk, který byl dosud

jeho největším nepřítelem, byl vlastně jediným, kdo byl schopen mu skutečně pomoct při řešení problémů s mořským ledovcem. Léta byl zaslepen nenávistí, žárlivostí, všechno kvůli Jdrienovi a možná i kvůli Yeuze, na kterou si tajně myslel. Věděl, že je věrná Lienovi, který ovšem dal přednost úspěšné kariéře po boku Lady Diany.

Teď tento nepřítel klidně přijede do Kaempolisu a žádá zdvořile o přijetí. Nejedná vyzývavě ani arogantně.

Vzal telefon a nařídil:

„Zavolejte mi hotel Star a požádejte Liena Raga, aby ke mně přišel."

Odpoledne Lien vešel v doprovodu své společnice do Kidovy kanceláře. Krása té ženy malého muže okouzlila. Na první pohled poznal, že je to míšenka. Tak vida, Lien se vrátil ke svým starým láskám a opustil Yeuze. Kida to nadchlo, radostně vyskočil ze svého křesla a šel návštěvníkům naproti. Všiml si, že mladou ženu vůbec nepřekvapila jeho malá postava na krátkých nohou, tak krátkých, že se o něm říkalo, že by mu jeho normální přirození mohlo sloužit jako hůl.

„To je ale překvapení. Nevěřil jsem dnes ráno svým očím a musel jsem si to nechat ověřit. Přijel jste z takové dálky a přitom víte, že Jdrien tu už není?"

„Chtěl bych se u vás usadit natrvalo. Rád bych vám byl nějak prospěšný."

Kid horečně přemýšlel. V čem je háček? Neměla všechna ta nedávná dobrodružství za cíl představit Liena jako vyhnance? Nebylo to jen divadlo, ve kterém hrál oběť Lady Diany? Aby ho přinutila hrát tu komedii, hýčkala si ho a nakonec kvůli němu unesla Jdriena. Není Lien Rag tajným agentem a sabotérem? Musel by ho moc hlídat, kdyby měl pro něho pracovat.

„Nechci se už podílet na obludném projektu severojižního tunelu a nechci se účastnit na genocidě."

Potom mu vyprávěli o hrůzách, které zažili v Patagonii, kde Lady Diana připravila obyvatele o energii a jejich mrtvoly použila jako palivo.

„Podle mých výpočtů bude potřebovat víc než polovinu veškeré světové produkce, a to po období nejméně deseti let. To je jen nejskromnější odhad. Ale je tu ještě jiné nebezpečí. Aby odstranila led, musí ho zahřát a přeměnit na vodu alespoň čtyři stupně teplou a aby nevznikly problémy, musí ji nechat pod ledem odtéct do Atlantiku nebo Pacifiku. Miliardy kubických metrů ohřáté vody zvýší hladinu oceánů. Sice jen o několik centimetrů, ale to bude stačit na zničení železniční sítě na mořském ledovci a v důsledku toho na celém vašem území. Domnívám se rovněž, že úroveň nestoupne všude stejně a že vzniknou rozdíly, řádově několika metrů, zvláště v Pacifiku. Tím ďábelským dílem jste vy přímo ohroženi."

Přestože Kid neměl proč Lienovi důvěřovat, to, co řekl, jím otřáslo. Takhle zatím nikdy neuvažoval. Miliardy krychlových metrů...

„Kdysi měla největší pozemská řeka Amazonka průtok sto dvacet tisíc kubických metrů za vteřinu. Představte si deset, dvacet takových Amazonek... A právě teď, kdy údajně Lady Diana zaníceně bojuje proti Obnovitelům Slunce, představuje její tunel daleko větší nebezpečí. Ohrožuje lidstvo tím, že se snaží zničit ledy ve své Koncesi. Ve své megalománii ignoruje ostatní zbytek zeměkoule a chce za každou cenu odhalit původní bohatství země."

Kid se otočil ke svému stolu a když se drápal do křesla, Leuan odvrátila hlavu.

„Chcete s ní bojovat?"

„Co mi budou síly stačit."

„Když vás přijmu k sobě do Koncese, beru na sebe obrovské riziko. Bude se mi chtít mstít, zničí moje plány."

„Jste od ní daleko, alespoň teď. Ale každý kilometr viaduktu, který postavíte směrem na východ, vás k ní přiblíží. Přesto je to pro vás jediné možná rozumná expanze. S rizikem musíte počítat."

Kid mlčel. Možná, že Lien mluví upřímně a projekt Lady Diany ho skutečně děsí. Co když je ale obyčejným špionem? Jak jen by ho mohl prověřit, aby zjistil, zda ho nechce podvést?

„Myslím, že bych dokázal vymyslet nový způsob postupu při stavbě vašeho viaduktu. Jestli se mi to podaří, vyděláte na tom. Jak čas, tak peníze."

„Budu o tom uvažovat, ale myslím, že bych vás mohl přijmout do své party. Nebudu vám ovšem schopen zaplatit tolik jako Lady Diana."

## 33

Lien se pokoušel zůstat klidný, vyhýbal se pohledu na Leuan, ale noční výlet se mu vůbec nelíbil. Kid pro ně tajně přijel neoznačenou drezínou a vyvezl je ven z města na neznámé místo. S cílem výletu dělal velké tajnosti. Glaciolog si říkal, jestli se mu nechce jen slepě pomstít a nenechá je záhadně zmizet.

Potom zahlédli nějaké světlé body. Byly jich desítky, stovky, možná i tisíce. Drezína začala spirálovitě stoupat a blížila se ke světlům.

„Kde to jsme?"

„To je Skládka. Slyšeli jste už o ní?"

„Ano, celé město je vzhůru nohama z toho, co se tam děje. To je shromáždění Zrzavých?"

„Sešlo se tu dvacet tisíc Zrzavých mezi velrybími kostmi tvořícími bludiště cest, oblouků a labyrintů. Slaví důležitou událost. Dozvěděl jsem se to teprve před několika hodinami. Nevěděl jsem, o co jde, ale myslím, že vás to bude zajímat. Nejen vás, Leuan, ale i vás Liene, a to z jiného důvodu."

Stáli na vyvýšenině a tiše se dívali na to divadlo pod sebou. Tisíce Zrzavých s pochodněmi způsobily, že bylo vidět jako za bílého dne.

„Původně se Zrzaví ohně báli," namítl Lien. „Nenáviděli ho."

„Ale potom se jim stal symbolem a začátkem nové epochy. Možná si myslíte, že tato scéna je pouze výrazem zjitřeného náboženství nebo pověrčivosti, ale já vím, že se zrodilo nové náboženství a nová civilizace. Ať už k tomu

zaujímáme nepřátelské stanovisko nebo jen nezávisle pozorujeme, nemůžeme věc ignorovat, neboť tyto pochodně symbolizují sblížení Lidí z Chladu a Lidí z Tepla.“

„Mluvíte o tom novém kultu, který započal zrozením nového boha? Tím tříletým dítětem nemá být nikdo jiný než Jdrien. Ještě jsme o tom nemluvili, ale já považuji tuto historku za absurdní a pro mého syna nebezpečnou. Neříkejte, že v tom ty chudáky podporujete.“

„Na mě to nezáleží, Liene. Ať je legenda stará nebo nová, ať vznikla ze zlého či dobrého úmyslu, nebo se vynořila z dávné minulosti, jisté je, že se stává skutečností.“

„Kam jdou?“ zeptala se Leuan. „Všichni směřují támhle k tomu ledovému podstavci.“

„Tou cestou vlevo se k němu můžeme také přiblížit.“

Drezína pomalu pokračovala a brzy uviděli dvacetimetrový ledový podstavec ve tvaru komolého jehlanu.

„Nahoře někdo leží,“ řekl Lien. „Snad to není nějaká oběť?“

„Je to žena,“ vykřikla Leuan. „Vidím ji docela zřetelně.“

„Žena, která zemřela před třemi roky,“ řekl Kid se stažených hrdlem.

Lien se zachvěl a vzal si dalekohled, který mu podal Kid. Už věděl. Bylo to ale příliš neskutečné, než aby to mohl jeho rozum přijmout.

„Je to socha,“ šeptal, „vytvořili podle její podoby sochu... To nemůže být ona, to není možné... Zmizela tisíce kilometrů odtud a nikdo neví, co se stalo s jejím tělem.“

„Jeden svědek jménem Jdrui to ví,“ odpověděl Kid. „S jeho pomocí našli Zrzaví její mrtvé tělo a dopravili ho sem, k jejímu synovi. Nazývají ji Ledovou Bohyní.“

Už rozeznal obličej, ano, byla to Jdrou, ta dospívající mladá žena, na kterou se pamatoval.

„Myslím, že v této chvíli bude lépe jim neříkat, že je tady otec Jdriena, rozumíte?“

Lien nebyl schopen slova. Plakal, protože pochopil, proč je právě tady a dívá se na obličej mladé mrtvé ženy. Konečně pochopil smysl oné tajemné síly, která ho hnala na východ, zatímco on si přál jet za svým synem. Ale kdo jiný než Jdrien mu mohl vnuknout tuto vůli? Dítě použilo jak Lady Dianu, tak Yeuze, aniž o tom obě ženy věděly, a předalo mu tak svoje duševní poselství.